

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

Валери Андровски

Изгревът на Червената звезда

Книга втора

ВАЛЕРИ АНДРОВСКИ
ИЗГРЕВЪТ НА ЧЕРВЕНАТА
ЗВЕЗДА 2

chitanka.info

Алекс рязко увеличи скоростта и скоро квадрацикълът изскочи от тунела като болид от Формула 1. Рязката промяна от пълен мрак към слънчева светлина го заслепи напълно за момент, принуждавайки го да намали, а след това и напълно да спре квадрацикъла. Закри с длан очите си, предпазвайки ги от светлината, усещането определено не бе от приятните. А на очите му им трябваше известно време, за да свикнат и нагодят отново към ярката светлина на късния следобед. Ядоса се, че не го бе съобразил. Известно време премигваше с клепачи, докато погледа му не се проясни окончателно. Пред зора му се откри изпепелена от слънцето долина с издължена форма, отвсякъде обградена от високи и стръмни планински хребети с върхове побелели от сняг. Никъде не се виждаше друг път, освен този, по който бе дошъл. Алекс обходи с поглед разкриващата се пред него пустинна панорама. Навсякъде, докдето му стигаше погледът, виждаше безводна земя, напукана и изсъхнала от ерозията. Дюни от наветия от бурите пясък се разпростираха по цялата долина и приличаха на пясъчни вълни. Тук-там се виждаха стърчащите над земята зелени кристали териум. Гранитните склонове също бяха проядени от зелените жилки на териума, който трансформираше скалите в още териум. Внезапно задуха горещият вятър, който опали лицето на Алекс и вдигна облаци прах. Маранята от нагорещения въздух се стелеше над земята и влошаваше видимостта. Железопътните релси, които излизаха от тунела, продължаваха право напред към центъра на долината. В далечината, на няколко километър от него, се виждаха няколко запустели постройките. Алекс извади бинокъла от калъфа и го вдигна към очите си, настройвайки го на максимално увеличение. Сградите светкавично се приближиха и той внимателно ги огледа за някакви признаци на живот. Ясно виждаше малка товарна гара с три или четири къщички около нея и няколко по-големи склада. Всичките изглеждаха запустели, с изпотрошени прозорци и издънени врати. Вятърът свободно навяваше пясък и прах и беше засипал част от сградите, образувайки малки полегати хълмчета с правилна форма. Алекс прецени, че за момента няма никаква видима реална опасност, но все пак, имайки предвид опита си до момента, реши да има едно наум. Човек никога не знае какъв сюрприз му готви съдбата. Съдбата бе като своенравна лека жена и това неведнъж бе доказано от

негласните закони на Мърфи. Алекс извади от джоба си комуникатора и се свърза с Михаил.

— Миша, Инженера беше прав, наистина има таен тунел, който излиза в някаква долина, в центъра, и има гара с няколко склада край нея. Мисля, че извадихме късмет — може би това е, което търсим. Но като гледам, единственият път, за да попаднеш вътре или вън от долината, е през тунела, от който дойдох.

— Човек да не повярва... Старецът се оказа прав, а това може само да ме радва! Ние сме при моста и поставяме мини. — Михаил замълча за момент, след което продължи. — Добре стой където си, веднага ще се разпоредя да започнат с укрепването на моста. До един, максимум два часа, ще сме при теб.

— Докато се мотаате, аз мисля да отида и да хвърля един поглед на руините.

— Това едва ли е разумно Алекс. Ще си сам, без да има кой да ти пази гърба. Изчакай ни, няма какъде да бързаме.

— Спокойно, брат... Имам опит в тези неща, все пак съм търсач! А и вие ще има да се мотаате до вечерта. А и аз знам как да се грижа за себе си.

— ОК. Троши си главата — недоволно изръмжа Миша — но ако нещо стане, сам ще си си виновен!

— Спокойно! Няма, няма да ми е за първи път!

— Самоуверено копеле! — прихна да се смее Миша, но после добави сериозно — Добре, разбрахме се, скоро ще сме при теб. И все пак се пази, братко!

— Ясно, до после Миша.

След като приключи разговора с Миша, Алекс постоя още малко, наблюдавайки замислено полузасипаната от пясъка гара. Вдигна бинокъла и още веднъж внимателно и без да бърза огледа притихналите руини. Ако там се криеше някаква опасност, Алекс бе длъжен да я открие и да предупреди останалите. Досега бе оцелял, единствено защото бе умен и винаги бе действал пресметливо и хитро дори когато обстоятелствата бяха срещу него. Бе привърженик на принципа, че невинаги най-краткият път е и най-безопасен, затова и нямаше никакво намерение да се юрне през глава право към развалините. След като се убеди, че няма непосредствена опасност,

превключи квадрацикъла от двигателя с вътрешно горене на електромотора. И сам си даде команда:

— Напред! — и завъртя дръжката на газта. Квадрацикълът подскочи напред, свистейки тихо с турбината. Алекс ускори леко, подскачайки по неравния железопътен насип. Според вградения в бинокъла далекомер се намираше на три километра от сградите на гарата. Когато око прецени, че до първата сграда остава около километър, рязко зави и свали квадрацикъла от железопътния насип. Машината веднага забави ход, защото гумите затъваха в мекия пясък и от това скоростта на придвижване падна. Алекс държеше под око постройките, като дебнеше и за най-малкото движение сред тях. Започна да описва дъга около гарата като гледаше да се държи на прилична дистанция. Реши да не привлича ненужно вниманието, минавайки през централния вход. Досега винаги бе спазвал основното правило на Търсачите — ако искаш да си жив, бъди незабележим. И благодарение на спазването на това правило бе останал жив досега. За един Търсач той беше направо на преклонна пенсионна възраст. Продължи да се движи на североизток, маневрирайки между пясъчните дюни, заобикаляйки гарата в тил. Караше докато не стигна няколко напълно погребани от пясъка склада, които образуваха поредица от хълмове и го прикриха от останалите постройки. Чак тогава Алекс насочи отново квадрацикъла към гарата. Караше предпазливо със скорост не повече от пет, десет километра в час, като непрекъснато се ослушваше за звуци, които да издадат чуждо присъствие. От време на време спираше, изправяше се на седалката на мотора и продължаваше да се оглежда и дълбоко поемаше въздух, душейки с носа си. Знаеше старата поговорка, че където има дим, има и огън, а където има огън, има и хора. Всеки нормален човек, мутант или изрод, предпочиташе храната си добре опечена. А пушека и миризмата на готвено се разнасяха на далече в чистия пустинен въздух. Сетивата на Алекс бяха изострени до краен предел, но той така и не усети нищо обезпокоително. Когато приближи полегатите хълмове от погребаните под пясъка складове, той спря и слезе от мотора. Извади от монтирания отстрани на кормилото калъф своя щурмови автомат Cobreti AR — 70 и приведен, започна да се изкачва по хълма. Когато наближи върха на хълма, се плъосна по корем и запълзя нагоре енергично, работейки с ръце и крака. Когато стигна

върха, пред него се откри чудесна панорама към цялата гара. Опря автомата в рамото си и залепи бузата към приклада, наблюдавайки цялата територия през колиматорния мерник на оръжието. Нямаше никакво движение, нищо не помръдваше, изглеждаше така, сякаш и последният жив човек си е тръгнал оттук преди много, много години. Алекс полежа петнайсетина минути на върха на хълма, но така и не откри каквито и да било белези за чуждо присъствие. Не откри нищо обезпокоително, само вятърът тъжно свистеше, минавайки през разбитите стъкла на счупените прозорци. Когато се убеди, че няма непосредствена опасност, реши да действа. Стана и се запуска по хълма като въртеше оръжието наляво-надясно, покривайки периметъра пред себе си. Влезе в най-близката триетажна сграда, която за негово учудване и късмет се оказа железопътната администрация. Навсякъде по етажите го посрещаха голи стаи с паднала мазилка, изтърбушени мебели и разбити чиновнически бюра и прозорци. Подовите бяха покрити с натрошено на сол стъкло и разхвърляни документи от пожълтяла хартия, която се разпадаше на прах и при най-лек допир с ръка. Природните стихии си бяха казали тежката дума, превръщайки всичко, създадено от човека, в ненужен боклук. След като се убеди, че в сградата няма нищо интересно, Алекс се зае с претърсването на останалите постройки. Навсякъде го посрещаше една и съща картина на пълно запустяване и разрушение. Гарата бе малка и я обходи цялата за има-няма петдесет минути. Нямаше нищо, навсякъде бе празно. Тези от големите складове, които не бяха погребани от пясъка, бяха пусти. Все едно някой бе дошъл с гигантска лопата и ги бе изгребал до край. Алекс не можеше да скрие разочарованието и няколко минути ядно псуваше. Новината за празните складове едва ли щеше да се хареса и на Миша. Надяваше се, че приятелят му няма да избухне гневно пред цялата банда главорези. Единственият им шанс да намерят нещо, бяха заритите под пясъка складове. Това бе последната им надежда, ако и те бяха пусти, всичките им усилия щяха да са отишли на вятъра. Цялата тази добре планирана и осъществена експедиция щеше да е напразна, една чиста загуба на време, ресурси и пари. Без изобщо да се споменават и взимат предвид всичките рискове, които поеха по пътя, за да стигнат дотук, в самото сърце на Кавказ. Щяха да са с десетки, дори стотици хиляди кредити назад, на червено. Алекс се

почувства смъртно уморен. Седна на едно стълбище под навеса на един склад и зачака останалите да дойдат.

Наложи му се да почака доста. Според монтирания в GPS-а хронометър, бяха минали повече от три часа и слънцето вече бе високо в небето, когато от тунела се показа тъпата муцуна на първия от камионите на конвоя. Колоната от машини се насочи направо към гарата. Един от джиповете слезе от насипа, и вдигайки облаци прах, изпревари останалите машини, насочвайки се право към чакащия Орлов. Това бе Хамъра на Михаил, и когато машината спря, свистейки със спирачки, от нея се подаде ухиленият Миша. Но усмивката му веднага помръкна, когато видя навъсеното лице на Алекс.

— Какво е положението? Толкова ли е лошо?! — Михаил кимна към складовете.

— По-лошо от това няма накъде! — измъчено отговори Алекс и ядно добави — Складовете са празни! Или поне тези, които проверих и не са затрупани от пясъка.

Миша млъкна, приведе глава и нервно задъвка със зъби края на устните си. Настъпи неловка тишина, защото и двамата знаеха, че шансовете им да намерят нещо ценно и полезно главоломно намаляват и започваха да клонят към нула. И дори нямаше да са на нула, а на загуба от почти двеста хиляди кредита. Михаил се изправи в цял ръст и нервно отупа праха от себе си и твърдо заяви:

— Значи все пак още имаме шанс! Кой знае, съкровището, което търсим, може да е под носа ни! В някой от складовете, които не си успял да провериш!

— Доста съмнително, приятелю, каква е логиката те да са пълни, останалите да са празни. Освен това, те се намират почти до железопътната линия, и тях трябва да са опразнили първи — песимистично отбеляза Алекс.

— Не се отказвай толкова бързо, братче. Лично аз отказвам да се предам толкова лесно и няма да повярвам, че сме тотално прецакани, преди да сме проверили и последния склад!

— ОК, Миша, както желаш, но да не кажеш после, че не съм те предупредил...

— Я по-ведро, не искам да те гледам такъв, увесил нос. С отчаяние няма да стигнем доникъде, Алекс. Животът е борба! Дълбоко в себе си съм убеден и знам, че не може да сме изминали целия този

път напразно! Съдбата може и да е кучка, но не чак толкова голяма. Първо ще проверим основно всички складове, всеки един от тях и тогава ще му мислим!

— Добре, както кажеш. — Алекс се съгласи без особен оптимизъм.

— Изчакай ме тук, сега ще дам разпореждане на хората си и ще дойда.

Орлов дори не отговори, а само махна безнадеждно с ръка. Следвайки линията, камионите навлязоха в гарата и спряха по средата на комплекса пред сградата на железопътната администрация. Михаил бързо организира хората си и на всички редови членове на бандата раздаде по една лопата, а на лейтенантите — по един металотърсач. Раздели района на гарата на отдели зони на отговорност, като за всяка зона отговаряше по един от лейтенантите. За бандитите бе непривично да държат в ръцете си лопати. Не бяха свикнали с тежкия физически труд и някои недоволно зароптаха като разбраха какво се иска от тях. Михаил им кресна ядосано и веднага пресече недоволството в зародиш. След като получи задачи, лейтенантите организираха гангстерите, разделяйки ги на групички от по няколко човека, след което всички се насочиха към районите, които им бяха определени за копаене. Бандитите започнаха да човъркат земята без особен ентузиазъм под зоркото око на преките си началници. Михаил проследи дали инструкциите му се изпълняват правилно, след което отново се върна при Алекс. Когато приближи, попита приятеля си:

— Знаеш ли откъде мога да държа под око всичките тия мързеливи непрокопсаници?

— Ела с мен! — Алекс стана от стъпалата на рампата — Знам точното място.

Продължиха надолу покрай линията, вървейки между редицата складове. Влязоха в административната сграда и се качиха по стълбището на третия етаж. Продължиха по коридора и пристъпиха в просторната ъглова стая, където някога се бе намирал счетоводният отдел. Разбитите прозорци заемаха двете външни стени на стаята. От нея се откриваше чудесен изглед към цялата гара и складовете около нея. Михаил пристъпи напред, застана до счупения прозорец и мълчаливо започна да следи как хората му работят. Копаеха с лопати, отривайки пясъка, покриващ складовете. Алекс също се приближи,

уморено приседна на перваза и опря гръб в рамката на прозореца. Изгнилата дървената дограма изскърца под него, но издържа тежестта му. Алекс погледа ставащото навън и поклати глава съкрушено. Беше мръсен, потен и се чувстваше отвратително. Бе хвърлил толкова усилия и всичко бе напразно. Усещаше една пустота вътре в себе си. А и не беше закусвал и беше гладен като вълк. Избърса с опакото на ръкава потното си лице, след което свали раницата от гръба си и извади консерва свинско с картофи. Или поне това гласеше надписа на консервата. А дали това отговаряше на съдържанието, бе друг въпрос. Извади от канията камата НР и я заби в консервата, разрязвайки горната част. Вдигна консервата и предложи на Михаил.

— Искаш ли?

— Не, не съм гладен, благодаря.

Алекс само вдигна рамене и се зае със съдържанието на консервата. Извади ножа на разузнавача и го заби със сила в консервата. Видя бая зор докато отвори консервата, но бе възнаграден с гледката на сивкава пихтия със съмнителна миризма и не особено апетитен вид. Това, което минаваше за свинско с картофи, се оказа жилава трудна за консумация маса. Видя се принуден да извади и манерката и често да отпива вода, за да може изобщо да преглътне храната. Докато се бореше с опъващия му се обяд, попита:

— Какво ще правим?

— Имаш предвид ако не намерим нищо ли? Честно?! Не знам. Най-вероятно ще си съберем партакешите и ще се проберем вкъщи с подвита опашка.

— Както и солидни парични загуби.

— Да, това също.

— Ако не друго, Миша, поне опитаме. Това бе шанс, едно на хиляда или на един милион, но бе шанс!

— Така е — риск печели, риск губи. Този път загубихме Алекс, но се надявам следващия път съдбата да не е толкова гадна кучка и да ни компенсира по някакъв начин. Примерно, с личен харем, пълен с женски, готови да ти угаждат във всичко — ухили се до уши Михаил.

— И там да ме очаква това сладко секси бебче Анита Уотсън. Топ репортерката на вечерните новини в NSB, която да е готова да изпълни всяко мое желание.

— Ех, мечти. На една ръка разстояние, а? Не преставах да ме изненадваш, Миша, дори в такъв момент, когато сме на косъм от това, да загубим толкова много пари, пак жените са ти в главата! Ника и Вика не ти ли стигат? Или ти искаш нещо ново, нещо свежо, а? — намигна Орлов и също се усмихна.

— Не ме разбирай погрешно, Алекс, Ника и Вика са чудесни котенца. Но искам някоя истинска жена като Анита! — и продължи разпалено: — Гледал ли си репортажите от битката край Кьолн? Където ГДИ и НОД се бяха хванали гуша за гушата и стана еба си мелето? Повечето от мъжете репортери се държаха като истински путки, пълзяха на четири крака в калта и се молеха на Господ Бог да ги спаси. Докато тази мацка бе изправена в цял ръст, снимаше бойното поле и коментираше! Ето това е истинска жена! Огън жена!

— Добре, добре, убеди ме.

Шегите разведриха обстановката и поне за момент ги отвлякоха от нелицеприятната действителност.

Алекс мерна Инженера да минава под техния прозорец, нарамил една лопата, посочи го с пръст на Михаил.

— Накъде ли отива Сергей Павлович?

— Старецът ли? — Миша също надникна през прозореца — Не знам, него не съм го карал да копае. Все пак е на почтена възраст, а аз уважавам старите хора. Хе-хе.

Двамата проследиха с интерес как Инженера продължи да се движи по дългия перон, успореден на полузасипаната от пясък железопътна линията, разделяща гарата на две части. Въпреки че пластичните реконструктори от Якудза бяха се справили чудесно, състарявайки лицето на Инженера, нищо не можеха да направят по въпроса с походката и стойката му. Той не се движеше като старец, а по-скоро имаше походката на мъж в разцвета на силите си. Инженера подмина и последната сграда от гарата, и без да забавя ход, продължи да се движи право напред към пустошта.

— Става интересно — промърмори под носа си Алекс.

— Какво ли е намислил Старецът? — също любопитства Михаил.

Двамата мълчаливо наблюдаваха как Инженера се отдалечи на около триста метра от гарата и спря. Свали лопата от рамото си и започна да копае.

Михаил сбърчи вежди и попита:

— Защо, по дяволите, го прави?

— Не знам — отвърна недоумяващо Алекс. — Колкото знаеш ти, толкова знам и аз.

Инженера копна няколко пъти, наведе се и огледа земята, след което пак нарами лопатата и продължи да се отдалечава все по-навътре в пустинята.

— Абе Инженера да не е... — и Михаил опря показалеца до слепоочието си и го завъртя няколко пъти — да не е изперкал от горещината?

— Пффф, аз по-скоро бих заложил на това, че ада ще замръзне или ние двамата ще полудеем, отколкото Инженера да е откачил. Досега не съм срещал по-студено, рационално и хладнокръвно копеле от него. Сам видя, дори в най=напечените моменти от боя с териумните плувци той остана спокоен като камък. А и леко се съмнявам да е луднал точно сега, и то ей така безпричинно. Действията му винаги имат смисъл, дори когато околните не знаят за какво става дума.

— Хммммм, щом казваш.

В това време Инженера се бе отдалечил на повече от един километър, като на равни интервали спираше и копаеше. Няколко пъти спря за по-дълго време, отстрани изглеждаше сякаш търси нещо. Копаеше на различни места, като с всеки следващ път се изместваше наляво в посока северозапад. От такава дистанция Инженера вече бе като малка точица, и на Алекс му се наложи да извади бинокъла, за да следи за действията му. Пронизителното писукане на комуникатора на Михаил стресна и двамата.

Миша веднага вдигна комуникатора и известно време слушаше какво му говорят, лицето му бързо помръкна. След като затвори телефона, се обърна към Алекс.

— Пробили са дупка в покривите на два от складовете. И двата са празни. Остава ни да проверим още три.

— Остава ни само да се надяваме, братко.

— Какво прави Стареца?

Алекс отново вдигна бинокъла към очите си.

— Насочи се към склона на близкия планинския хребет, както изглежда търси нещо.

— Това е ясно, но какво?

— Опааа, скри се зад скалите. И аз си задавам същия въпрос. — замислено отговори Алекс, без да сваля бинокъла от мястото, където се бе скрил Инженера — Всъщност... чакай, мисля, че започвам да схващам какво прави.

— Е?!

— Ако съм прав, може би все пак сме изтеглили шестицата от лотарията! — видя нетърпението на Миша и поясни — Инженера търси продължението на линията!

— Линията? Каква линия го гони?! Линията свършва тук, на гарата!

— Ако имавме малко мозък в главите си, и ние щяхме да се досетим! Виж и се убеди сам. Линията влиза в гарата, минава по цялата дължина и изчезва в пясъка. Но никъде няма спирачни буфери, с които обикновено завършват всички крайни коловози. Линията изобщо не прекъсва, а продължава нататък, към пустошта. А това значи само едно, че тук никога не е била крайната спирка, а по-скоро товарителница, на която са товарили и разтоварвали идващите влакови композиции.

Двамата се изгледаха развълнувано, и миг по-късно се втурнаха по стълбището като се блъскаха един друг кой да слезе първи. Алекс се оказа по-ловкият и първи изскочи навън от сградата, и като стрела се метна се на квадрацикъла, и включи двигателя. Турбината започна да свисти на все по-високи обороти. Обърна се към Миша и каза:

— Мятай се отзад! — И потупа седалката зад него.

— Да не съм ти гадже нещо!

— Не си, спокойно! Никога не съм имал толкова грозни и брадати гаджета! Хе-хе-хе — зацвили Алекс.

— Майната ти! — възмути се Михаил. — Имам си Хамър! Ще дойда с него!

— Хамърът е чак от другата страна на гарата! Няма смисъл да губим време, и стига си се лигавил!

— А сигурен ли си, че това нещо ще ме издържи? — съмнявайки се, попита Миша и ритна квадрацикъла по гумата.

— Дааа! Хайде качвай се на мотора. Стига си мрънкал. Обещавам да съм гроб, няма да казвам на никого, че си се возил на

задната седалка на мотора ми като някоя уличница. Намигна Алекс, смеейки се.

Огромната лапа на Михаил плесна Алекс зад врата и секна смеха му. Михаил намести едрото си тяло на седалката и подметна:

— Няма да те хващам през гърдите! Тръгвай!

— Ок, както искаш. Ако се изтърсиш някъде по пътя като чувал с картофи, и си потрошиш кокалите, сам ще си си виновен! Дръж се, потегляме! — и рязко подаде газ.

Квадрацикълът подскочи като буен кон и рязко ускори, вдигайки облак прах след себе си. Рязкото ускорение едва не изхвърли Михаил от седалката. Алекс караше бързо, защото нямаше търпение да провери дали догадката му е вярна. Насочи мотора към мястото, където за последно бе видял Инженера. Караше направо, въпреки пресечения терен и без да заобикаля пясъчните дюни и на няколко пъти с двойния товар квадрацикълът опасно се накланяше на едната или другата страна, и едва не се преобърна. Но затова пък на относително равните участъци машината бързо скъсяваше разстоянието до планинския склон. Долината имаше източена амфитеатрална форма с дължина от седем, и ширина от три километра. Високите скалните зъбери, които я заобикаляха, бяха стръмни и набраздени от пукнатини и дълбоки каньони. Скоро стигнаха до мястото, където бяха изгубили от поглед Инженера, но него вече го нямаше.

— Е това вече си е мистерия — учуди се Михаил, докато двамата се оглеждаха в различни посоки. Дългогодишният опит на Алекс като търсач си каза думата и той първи се усети да огледа земята за следи от стъпки. Дирята водеше право към отвесните скали, а от Инженера нямаше и следа. Алекс се намръщи, след което вдигна рамене и подкара бавно мотора по следите. Чак когато се приближиха плътно до каменния рид, видяха, че скалата не е монолитна, а всичко е зрителна илюзия. Назъбеният ръб на един от почти отвесните гранитните хълмове се издаваше напред, прикривайки плитък скален каньон.

Откриха Инженера на петдесет метра навътре в каньона, стоящ загледан в една скала. Или поне това, което двамата приятели на пръв поглед взеха за скала. Когато приближиха, видяха, че това не е скала, а отлично замаскирана бронирана врата, сходна с типа, използван в банковите трезори на Капитолия. Но с наистина огромни размери, двадесет метра широка и десет метра висока. Двете ѝ крила се

плъзгаха по специални жлеbove, издълбани в гранитната скала. Портата бе не само бронирана, но и отлично камуфлирана, повърхността ѝ бе изкусно боядисана в различни тонове на сивото и имитиращи грубите гранитни скали наоколо. Самата тя изглеждаше здрава колкото гранитните скали, които я заобикаляха.

Миша и Алекс спряха до Инженера, а той се обърна към тях.

— Здравейте, господа. Мисля, че открих нещо интересно.

— И кога по-точно мислеше да споделиш с нас откритието си, а, старче?! — попита ядно Михаил, слизайки от мотора.

— Когато съм сигурен в това какво точно съм открил, господин Василиевич. Не по-рано. — студено отговори Инженера.

Във въздуха се усещаше как прехвърчат искри между двамата мъже и Алекс побърза да се намеси, за да разведри обстановката и да намали напрежението.

— Павел Сергеевич какво мислите, че е това? — и посочи с ръка портата.

— Очевидно е вход, млади човече.

— ОК, вход, но закъде?

— Ето това тепърва ни предстои да разберем. Според мен това е входът на депото от стратегическия резерв, което търсим. Михаил се приближи към масивната врата, оглеждайки я.

— Ето това вече е нещо сериозно! — и Миша удари с юмрук по стоманената врата. — Този склад е укрепен като истински бункер!

— А вие какво си мислите, млади човече?! Че това е шега работа! — с насмешка заобяснява Инженера — Изграждането на такива секретни съоръжения е струвало на държавата огромно количество материални ресурси и финанси, без да смятаме вложения труд. На места като това са се държали стратегическите резерви и суровини на СССР. Най-малкото, щеше да е доста странно ако вратата бе от шперплат!

Михаил стисна челюсти, сдържайки се да не наругби Инженера, едно от нещата, които най-мразеше, бе да го поучават. Пое няколко път дълбоко въздух, стараейки се да се успокои.

— Охо, вижте това! Някой преди нас вече се е опитвал да влезе! — отбеляза Алекс, сочейки вратата. В долната част на вратата, между двете застъпващи се масивни крила, имаше дупка. Дупката бе с човешки ръст, но много тясна. Дебелата стомана бе извита навътре, а

назъбените остри ръбове проблясваха заплашително на следобедното слънце. От другата страна на вратата цареше пълен мрак. Никакъв шум не се чуваше отвътре. Алекс не обичаше особено тъмнината, като всеки човек и в неговите гени бе заложен първобитният страх от тъмното и неизвестното.

Михаил също оглеждаше назъбената дупка с интерес и вече обмисляше какво ще му трябва, за да проникне вътре. Зад тях се чу гласът на Инженера.

— Който или които и да са били, отдавна са си тръгнали. Направили са опит да си проправят път, използвайки насочен експлозив. Кумулативен заряд от минимум стотина килограма ТНТ или еквивалент в пластичен експлозив синтекс. Вратата е от еднометрова легирана стомана и затова не са успели да я разбият като хората. Или не са имали достатъчно експлозив, или са били аматьори и не са знаели какво правят, а може и двете. Опитали са да взривят вратата в най-здравата ѝ част, там, където двете крила се застъпват, законотряйки се. Трябвало е да сложат експлозива в някоя от по-слабите опорни точки в ъглите.

Михаил, който с едно ухо слушаше обясненията на Инженера, бе извадил комуникатора и се свърза с Мухин.

— Мухин, прибирайте лопатите, събирай тайфата и до пет минути ви искам всичките при мен! — заповяда Михаил и обясни къде точно се намират.

— Ясно, шефе, — бодро каза Мухин, посрещайки заповедта с ентузиазъм — вече му бе омръзнало да се рови в пясъка. — За един миг сме при тебе!

Трябваше да почака не един и два мига, а повече от петнайсет минути преди ревът от моторите на камионите да извести за тяхното идване. Колоната от петте машини, описвайки дъга, се нареди в полукръг около входа на малкия каньон. Суетейки се бандитите наизлизаха от камионите и джиповете, и бутайки се, се подредиха пред Михаил. В машините останаха само часовите в картечните турели. Михаил изглежда изпод вежди неравния строй. Застана пред тях и се изпъчи със своя немалък ръст.

— Ето какво, момчета, — започна Михаил — Достигнахме целта на нашата експедиция!

Отвсякъде се чуваха радостните викове на бандитите. Често казано на всички им бе омръзнало да се лашкат из пустинята в търсене на незнайно какво, което се намира незнайно къде. Битките с мутантите — канибали, териумните плувци, НОД и мръсните планинци никак не влизаше в гангстерската им представата за добре прекарано време. Виж, друго си бяха дивите купони, яката дрога, пиянските оргии до рано сутрин или дивия секс с по няколко жени наведнъж, и това вече бе достоен живот за една капиталска мутра. Затова и по пътя всички роптаеха недоволно и мърмореха под нос, оглеждайки се дали шефът не е наблизо. Но никой не смееше да се оплаче пред Михаил, всички познаваха лютия му нрав. Затова цялата банда посрещнаха новината, че са стигнали до крайната цел, с голяма доза облекчение и неприкрита радост.

— Така! Сега остава само един малък проблем... — Михаил изпитателно огледа нестройната редица от хора — Трябва да разберем какво има вътре и посочи с палец тъмната дупка във вратата зад гърба си. А за целта ни е необходим доброволец!

Почти тридесет погледа се насочиха към вратата, след което отново се фокусираха върху Михаил.

— Работата не е кой знае какво... — Всички доловиха фалша в гласа на Михаил. — Само трябва да се влезе и да се огледа набързо какво е положението. Няма нищо страшно, нали момчета? Кой ще е първи?

Отговори му мъртвешка тишина, и никой дори не помръдна. Михаил не бе особено разочарован или изненадан от реакцията на хората си, знаеше, че в бандата му няма отявлени самоубийци, идеалисти или глупаци. Идеалистите и ентусиастите обикновено първи даваха фира, затова всеки що-годе съобразителен бандит се стараеше да стои по-далеч от тях.

— Така, такааа... Май ви трябва допълнителен стимул, а? ОК, тогава, който влезе първи — и Миша си добави наум „И оцелее“ — ще получи и допълнителен процент от плячката!

Мълчанието ставаше досадно и липсата на доброволци започваше да лази по нервите на Михаил. Отново започна да ги убеждава, като със сетни сили се опитваше да не си изпусне нервите. Вече не говореше, а ръмжеше.

— Какво толкова се шубелисвате! — и добави едно — Не сте никакви гангстери, а страхливи улични пачаври! Какво толкова може да има там!

Веднага се чуха няколко различни гласа от задните редици.

— Мутанти — канибали...

— Или гигантски мутирала териумни паяци! Като ония в пустинята Гоби!

— Да, да, като онова слузесто чудовище с пипалата, което даваха във филма по „Териум Географик“!

— А може и да е някое мутирало растение, хищник! Кое то дебне тихо в тъмнината невинни жертви дошли да оплячкосат стария бункер?!

— Неее, по-скоро има различни типове капани или противопехотни мини...

— Абе, един бог знае какво има там!

Михаил мълчаливо слушаше все по-новите и по-невероятни предположения, кое от кое по-страшни и започваше да изпада в тих див бяс. Едва сдържайки се да не почне да крещи, изръмжа:

— Ние сме банда, а не демокрация! Ако веднага не ми изкарате един доброволец, който да влезе вътре, Ви обещавам, че ще ви подкарам всичките с шутове в гъза натам!

Още дори преди да е завършил със заканата, една невзрачна дрипава фигура изхвърча от задната редица, залитна, препъна се и се плъосна на пясъка.

— Аааа, ето това вече е друго нещо — зарадва се Михаил — Охоооо, Плъх! Отдавна не те бях мяркал. Колко мило от твоя страна, а същевременно и доста странно, точно ти да кандидатстваш за доброволец.

Гърчещото се като пясъчен червей човече тихо изписука:

— Миша, шефе, станала е грешка! Аз не съм доброволец! Някой нарочно ме бутна!

— Плъх, като гледам има-няма тридесет човека, които няма да се съгласят с теб. Всеки ще потвърди, че ти сам и напълно доброволно реши да кандидатстваш за тази мисия! Обещавам ти, че ако ти се случи нещо, ще те погребем с всички военни почести. Мухахахаахах — започна да се залива от смях Михаил.

Отвсякъде се чуха утвърдителни викове.

— Да, Плъх, стига си се излежавал!

— Мислиш си, че не виждахме как при всеки бой, докато другите се биеха рискувайки живота си, ти се скатаваше!

— Да, да, аз го видях да се крие се зад сандъците с консерви!

— Хайде, Плъх! Време е да изпълиш от мишата си дупка, в която си се сврял, и да свършиш нещо полезно.

Под одобрителните възгласите на тълпата Михаил изправи на крака Плъха и го повлече към чернеещата се дупка. Тълпата ги последва, а Алекс, който стоеше от страни, с одобрение наблюдаваше случващото се. Изпитваше удовлетворение и вътрешно задоволство. Мразеше Плъха откакто се помнеше, не познаваше по-долно, подло и продажно същество от него. Вече на няколко пъти се бе разминавал на косъм със смъртта и си мислеше, че Плъха определено имаше пръст в това. Подъл и отмъстителен, с тези две думи можеше да се опише цялата личност на това дребно злобно човече. Алекс винаги беше нащрек, когато Плъха беше край него, защото гнидата във всеки един момент можеше да му забие нож в гърба, и то с усмивка на уста. Разбираше защо Михаил държи Плъха при себе си, той бе отличен доносник и интригант. Както и способен агент — провокатор, доставящ информация и пускащ противни слухове за конкуренцията. Плъха видя, че тълпата е настроена срещу него, и че този път няма шанс да се измъкне.

— Поне ми дайте ми оръжие!

Михаил кимна утвърдително.

— Чухте Плъха, дайте му оръжие!

— Ето, Плъх, заповядай! — подметна някой ехидно и метна на пясъка до него един стар очукан фенер.

— Но това е фенер!

— Ами правилно, за какво да ти даваме оръжие! Да не вземеш да се гръмнеш по невнимание! И тогава пак ще трябва да пращаме някой друг! А така поне ще виждаш в тъмното и ще кажеш какво има там! Мисълта за това накара бандитите да се разсмеят от сърце. Единствено Плъха не се смееше, само малките му черни очички злобно стрелкаха заобикалящите го мъже.

— Влизай! — заповяда нетърпеливо Михаил. — Търпението ми е на привършване!

— Нееееее, не искам! — Плъха опита за последно да се отърве и се тръсна на пращната земята и не искаше да става.

Но тия не минаваха на Михаил, ядосан, той сграбчи Плъха за яката и го вдигна като малко пале. И със засилка го метна през тесния отвор. Плъха дори не успя да хлъцне от изненада, когато полетя в тъмнината. Чу се звучно тупване, миг по-късно квичене, все едно колят свиня, и шум от падащи предмети. Мъжете стиснаха оръжията си в очакване. Но нищо не се случи. Всички се послушаха напрегнато, но отвътре не се чуваха други звуци.

— Плъх, ееееййй Плъх? Как си? — извика Михаил докато гледаше в тъмния отвор. Никой не отговори.

— Ей Плъх, не ме карай да идвам. Няма да ти хареса! — отговори му единствено ехото от собствения му глас.

— Шефе, дай да метнем една граната вътре, за по-сигурно, а? Плъха така и така е мъртъв... поне да пречукаме и гадината, която го изяде. — предложи Мухин.

— Ех, Мухин, Мухин — поклати глава Михаил — Ти и твоята мания по експлозиите... Но от друга страна си прав! Ще отмъстим за тебе, Плъх! Бе долна отрепка, но твоята грозна муцуна ще ми липсва! Давай, Мухин, прати им подарък!

Мухин се приближи предпазливо и с опасение до тъмния отвор пробит във вратата. Издърпа шплента на гранатата и вече се канеше да я метне. Когато отвътре се чу някакъв шум.

— Плъх, жив ли си?! Какво виждаш?

— Ъъъ, жив съм, Миша! — с жален глас изблея Плъха — Но се ударих лошо! А и нищо не виждам, тъмно е!

— Идиот! Имаш фенер! Огледай се по-внимателно, глупако, и кажи какво виждаш!

— Ааа, да. Амии има някакви рафтове, стени, под... И някакви боклуци по рафтовете — гласът на Плъха трепереше от страх.

— Нещо друго? Като мутанти — канибали, човекоядни растения, извънземни зелени човечета или въоръжени туземци, опитващи се да ти подпалят задника?

— Не, няма никой! Навсякъде е мръсно и има много боклуци!

Някой от тълната бандити се пошегува:

— Боклук при боклука отива, нали така, момчета!

Всички се разсмяха весело.

Михаил предупредително вдигна ръка:

— Тихо момчета, нямаме време за глупости. Искам всички да отидете до камионите, да вземете фенери, с по няколко комплекта резервни батерии за всеки — след което отново извика:

— Ей, Плъх! Стой където си! И ние влизаме. Междувременно не пипай нищо, не шавай никъде, а най-добре и не дишай! Нямам никакво желание с тия твои две леви ръце да натиснеш някой червен бутон и да ни взривиш!

Михаил отново се обърна към събралата се банда, говорейки по-скоро на себе си, отколкото на останалите:

— Имам усещането, че ще падне доста търсене, преди да намерим това, заради което сме дошли. — и продължи на висок глас — Затова, вземете повечко вода и храна от НЗ (Неприкосновения Запас) — след кратък размисъл, добави: — А, да, и още нещо — всички да си сложат бронежилетките и шлемовете. Човек никога не трябва да подценява неизвестното. Донесете за мен и за Алекс.

— А какво всъщност търсим, шефе? — попита Степан, един от старата гвардия в бандата.

— Като го видите, ще разберете — отвърна малко несигурно Михаил, и той самия не бе много сигурен какво има в депото.

Докато тълпата бандити отиваше да се снаряжи, Алекс се приближи до Миша и попита тихо:

— Какво правим, влизаме ли?

— Да, Алекс. Но какво ли ще намерим вътре, ето това е въпрос за милиони. — Михаил се обърна и с властен тон извика при себе си тримата си лейтенанти. Изглежда всеки един от тях преценяващо и започна да раздава индивидуални заповеди на всеки един.

— Ето какво, ребята, ще се разделим на няколко групи, за да подсигуриим, както фронта така и тила си.

— Мухин, твоята група влиза първа. Провери екипировката на хората, виж дали всеки е взел батерии за фенерите, храна и вода.

— Слушам, шефе!

След това Михаил се обърна към втория лейтенант.

— Сергей, вие ще подсигурите периметъра срещу евентуално вражеско нападение отвън. Разпредели хората по външния периметър и кажи на постовите в картечните турели да не дремят. Ясно?!

— Да, бос! — потвърди Сергей.

— Григорий, ти и твоите хора ще сте в резерва. Ако стане напечено, ще разчитаме на вас да ни спасите задниците, или поне да прикриете отстъплението ни.

Григорий само кимна мълчаливо, че е разбрал.

— Добре, получихте си задачите, да действаме!

Алекс извади от кобура верния си ТТ=43, провери пълнителя, изтегли затвора назад и го пусна, вкарвайки патрон в цевта. Бе напълно готов.

В това време първата напълно екипирана група от десет бандити се нареди около тесния отвор в бронираната врата. Мухин за последно проверяваше екипировката на хората си, зареди картечницата, която държеше в ръцете си и даде последни инструкции:

— Влизате вътре и веднага се разгръщате! Стъпа, ти и твоята тройка — наляво, Вадим, ти и твоите хора — надясно. Останалите — след мен. Не се скупчват на едно място като стадо овце, за да сте лесна груповая мишена! Разпръснете се, за да покрием по-голям периметър! Готови?! След мен, маймуни! Искате да живеете вечно ли! Давай, давай, давай! — Мухин с мъка се промуши през тесния отвор и изчезна в тъмнината. Останалата част от хората му се скупчиха около прохода, подканвайки се един друг да влизат по-бързо.

Михаил изчака и последния от групата на Мухин да влезе, след което зареди своя щурмови автомат М-16 и също влезе. Миг по-късно го последва и Алекс.

Алекс се промуши през назъбената дупка във вратата и попадна в царството на мрака. Веднага включи фенера и започна да се оглежда. Другите вече бяха включили фенерите и лъчите светлина хаотично се мятаха в различни посоки. Алекс плавно завъртя фенера, който държеше в лявата си ръка. В лъча на фенера попадаха купчини вехтории, силуетите на другите хора от експедицията, както и редиците рафтове. Много рафтове, плътно наредени един до друг, стигащи до тавана. Хората се суетяха около тях, говорейки си тихо. Алекс насочи лъча на фенера по дължината на рафтовете, но не видя края на залата, в която бяха попаднали. Между редиците от рафтове имаше тесни коридорчета, по които можеше да мине човек. Алекс освети рафтовете. На полиците имаше натрупани безформени купчини от парцали. Усети, че започва да му става студено и потръпна. Вътре бе тъмно и хладно, рязко контрастираше с жегата отвън. Приблужи се до

най-близкия рафт и разгледа парцалите, които се въргаляха на него. Приличаха на плат, или на някакъв вид дрехи, но не можеше да определи точно. Тъканта бе кафява на цвят и бе изгнила. Както изглежда, атмосферните условия си бяха казали думата. През дупката във вратата влизаше топъл въздух отвън и образуваната в резултата на конденза влага, бе съсипала складираните платове. Остатъците от плата бяха покрити със зелената патина на мухъла. Мухъл имаше дори и по пода и тавана. Алекс чу как някой се приближи зад гърба му.

— За сега не е много обнадеждаващо. — разочаровано каза Михаил — Надявам се да не сме били целия този път заради купчина парцали.

— Да видим по-нататък. — предложи Алекс и се обърна към центъра на склада — Не ни остава нищо друго, освен да се надяваме, Миша. Нататък може и да е по-добре.

Алекс произволно избра посока и тръгна, приятелят му го последва. Двамата тръгнаха между рафтовете, навлизайки все по-навътре в тъмната зала. Никой от тях нито усети, нито забеляза как пресякоха невидим инфрачервен лъч, пресичащ проходите между рафтовете, и задействащ тихата аларма. Но процесът от последователните събития бе задействан.

Прекъсването на лъча послужи като сигнал за тревога на спящата автоматична отбранителна система. Някъде дълбоко под земята вече виеше тревожно аларма, огласявайки с ехото си пустите коридори. Подсистемите се пробуждаха една след друга, активирайки отделните защитни компоненти на базата. Активираха се сензорите и обемните датчици на отделните нива на базата, служещи едновременно, както за проследяване на целите, така и за прицелване на автоматизираните оръжия. След няколко секунди главният кибернетичен мозък на базата се бе събудил. Активираха се и резервните дублиращи системи, в случай че главната откаже, бъде повредена или унищожена. Вече няколко топовизионни камери наблюдаваха нашествениците и подаваха информацията към главния кибермозък, който анализираше постъпващата информацията. А дали това бяха приятели или врагове, щяха да покажат действията им и наличието на системен ключ. Кибернетичният мозък следваше архаичната компютърна програма, написана от отдавна мъртвите и превърнали се в прах съветски програмисти. Следвайки инструкциите,

записани в програмата, кибернетичният мозък подаде електричество към оръжейните платформи и мина в режим на очакване. Всяка оръжейна платформа бе напълно автоматична бойна единица, но преди да бъде активирана и напълно готова за действие, ѝ бяха необходими няколко минути за подготовка. В това време се извършваше проверка на прицелната система, проверяваше се оптиката и топлините сензори, механизмите за подаване на боеприпаси, както и механиката на самите оръжия. Оръжейните платформи извършваха самодиагностициране и подаваха сигнал за готовност към главния мозък на базата. Той анализира постъпилите данни. Към момента 87% от отбранителните защитни системи функционираха изправно. Останалите 13% подлежах на ремонт, но за тази цел липсваше обслужващ персонал. Последната диагностика и ремонт на системата бяха извършени преди 14 години, 7 месеца, двадесет и три дена, девет часа, тридесет и седем минути и 55 секунди. Но като цяло отбранителната система бе готова за действие. Мозъкът извърши прогнозна оценка, на база постъпващите от сензорите данни за броя, въоръжението и екипировката на натрапниците, както и за готовността на отбранителната система. Изчисленията показваха с вероятност от 99%, че натрапниците ще бъдат унищожени, преди да успеят да окажат каквато и да е сериозна съпротива. Нанесените повреди върху инфраструктурата на базата ще бъдат минимални. Ако кибернетичният мозък можеше да изпитва човешко чувство, най-близкия аналог на такова щеше да е задоволство.

Алекс и Миша вървяха, следвайки един от коридорите между успоредните рафтове.

Зад гърба им все по-слабо се чуваха гласовете на останалите. Известно време вървяха мълчаливо като осветяваха пътя си в тъмнината. Алекс рязко спря и Миша почти се блъсна в него.

— Стой, виж този рафт не е покрит с мухъл. А и складираните стоки както изглежда са се запазили. — Двата се приближиха към въпросния рафт, осветявайки го. Върху полиците лежаха наредени пакети от дебела промазана хартия. Пакетите бяха плътно наредени един върху друг и бяха омотани в канап, който стягаше хартията. Алекс и Миша се спогледаха и Алекс първи посегна и взе един от пакетите, докато приятеля му светеше с фенера. Алекс прекара ръка по хартията.

— Пакетът е отлично запазен. — констатира Алекс.

— Какво е? — попита нетърпеливо Миша.

— Не знам, но е тежко. Тежи поне десетина кила.

— Давай, отваряй го по-бързо.

Алекс извади от канията на ръката камата НР и разреза канапите, които омотаваха пакета, след което го разопакова. Отдолу се показва странна кафява дреха от груба материя.

— Какво по дяволите е това?

— Мисля, че се досещам — отговори несигурно Алекс — Ако не се лъжа, това е униформа... и, то, съдейки по пагоните, на редник от съветската армия! Попаднали сме на вещеви склад.

— Еба си шибания късмет! След толкова труд и ходене по мъките очаквах какво ли не... Злато, сребро, диаманти, уран, гориво, храна, каквото и да е друго, но не и тези боклуци!!!

— Миша, успокой се малко! Може би не е чак толкова зле, колкото изглежда.

— В смисъл?!

— Ами като начало сам виж — не се отдалечихме кой знае колко от входа на склада, а вече намираме запазени дрехи. Това значи, че по-голямата част от складираните тук стоки не са пострадали от времето, влагата и мухъла. Освен това складът е огромен. Сигурно разполагаме с хиляди, може би десетки хиляди униформи. Това са връхна дреха, куртка и панталон, виж — в комплекта дори има долно бельо — гащи, потник и чорапи, това допълнително вдига цената. По десет, дваисет кредита парчето и ще си покрием разходите. Я, светни тук.

Алекс остави пакета на рафта и се наведе към най-долната полица.

— Виж това! Груби, но здрави войнишки ботуши. И са в отлично състояние! Кой да повярва след толкова много години.

— Е така вече е по-добре — каза вече поуспокоения Михаил — както сам казваш, може би поне ще си избием разходите за експедицията.

— Повече от това, не се ли досещаш? — Алекс изгледа приятеля си като слабоумен.

— Какво?!

— Ами всичките тези дрехи и обувки са произведени преди повече от осемдесет години. А тогава не е имало толкова развити индустриални технологии. Почти не е имало синтетика, всичко се е

произвеждало от естествени материали. Дрехите са изтъкани от вълна, а ботушите са от истинска кожа!

— Охо! Вълна, истинска вълна! Дрехи от вълна могат да си го позволят само богатшите в сините зони! И обувки от кожа! Ударихме шешицата, Алекс! Потри доволно ръце Миша.

— Жалко, че всичките дрехи са военни униформи, и са в кафяв цвят.

— Споко, друже — Миша силно тупна приятеля си по рамото. — Това е бял кахър. Имам едно приятелче, което държи нелегални шивашки цехове в източните покрайнини на Капитолия. Обикновено работничките му са емигрантки, а какви парчета има сред тях, не е истина. Ако си човек на шефа, ти пускат без проблем, братче. Има всякакви, италианки, гъркини, сръбкини, българки, дори френцужойки! Направо изборът е богат, напомни ми някой път да те заведе.

Алекс прочисти гърлото си:

— Ъхъмм, лошо няма... но говорехме за друго. А не за това какви отрепки са приятелчетата ти от сенчестия бизнес.

— Аааа, да. До къде бях стигнал... сетих се — до цеховете. Та тоя пич има отлични японски биоразграждащи многоплотерни станове, които аз му доставих преди няколко години по контрабандните канали. Естествено, без да ги минават през митниците, и то срещу скромна комисионна, затова ми дължи някоя и друга услуга. Та в приемника на тези машинки натъпкваш суровината, това може са всякакви отпадъци, синтетични парчета плат с различна големина или цвят, няма значение. Станът автоматично ги разгражда на съставните химически компоненти, след което ги реконфигурира според зададената програма. На изхода излиза едноцветен или многоцветен плат, който може да бъде разкроен в различни модели дрехи по желание на клиента.

— Тоест всичките тези войнишки униформи може да се използват като суровина за производството на други дрехи от вълна?

— Да, приятелю! И тука вече говорим за стотици хиляди кредити! А кой знае... дори и за милион!

— Е това вече е друго нещо, Миша! Сега остава само да видим как ще организираме и транспорта. Стоката е много, но и пачките с кредити ще са много!

— Имам няколко идеи по въпроса.

Разговорът им бе прекъснат от няколко разтревожени вика кънтящи силно в затвореното помещение. Алекс инстинктивно извади своя пистолет, и държейки с едната ръка оръжието, а с другата фенера, започна да се оглежда за нападателите.

Михаил веднага прикачи фенера към дулото на М-16 и също се оглеждаше разтревожен за евентуална опасност. Алекс си помисли, че си е позволил да се отпусне, а загубата на бдителност в такива условия не бе добра за здравето. Суматохата се увеличаваше и двамата се затичаха към източника. В далечината се виждаха фенерите на останалите от експедицията. Това, че не се чуваха изстрели, и че не се водеше престрелка, бе успокояващо. Но тъмнината и неизвестността от това, което ставаше, действаха потискащо на психиката. Когато двамата приближиха видяха, че хората се бяха събрали на едно място и разпалено обсъждат нещо.

Още с приближаването си Михаил веднага взе ситуацията под контрол.

— Какво, по дяволите, става тук? Кой и защо викаше?

— Шефе, ела! Виж какво открихме! — извика го Мухин.

Тълпата се раздели на две пред Миша, давайки му път. Алекс се възползва от това и плътно се залепи за него, следвайки го. Когато наближиха, видяха какво бе развълнувало толкова хората.

На пода лежаха два сгърчени мумифицирани трупа, а навсякъде около тях, по рафтовете и пода бе покрито с нещо като ръждиво червена боя. Беше близко до акъла и Алекс се досети, че това е кръв. Изненадващото бе голямото количество пролята кръв, приличаше по-скоро на сцена от някой хорър филм по холонета или на кланица в някоя от месопреработвателна фабрика. Изглежда за предходните търсачи на съкровища складът се бе превърнал и в тяхна гробница.

Алекс и Миша се наведоха над телата, осветявайки ги с фенерите. Дрехите, както и самите трупове, бяха отлично запазени. Кожата им бе изсъхнала и приличаше на пергамент, опънат върху черепа и скелета на телата.

— Какво мислиш, Алекс? — попита Миша.

— Ами едва ли са умрели от старост, или от глад. Като се абстрахираме от това, че единият няма глава, а другият има две дупки в гърдите с големината на юмрук, бих казал, че са в отлично състояние!

— Да ти имам извратеното гробарско чувство за хумор!

— Просто констатирам фактите, Миша.

— Въпросът е какво ги е убило? Мутанти, болест, някой ги е нападнал, или са се изпокарали помежду си, защото не са могли да поделят плячката.

— За съжаление, това могат да ни кажат само те — Алекс кимна към двата трупа, но не се сдържа и вкара малко черен хумор. — За съжаление, нямам научна степен по Вуду магия, иначе щях да съживя мъртвите и да ги попитаме.

Напрегнатите ситуации винаги му действаха така, шегуваше се мрачно. Но Михаил не обърна никакво внимание на плоските му шегии.

— Ако в тези катакомби все още има нещо живо, което дебне плячката си, и е готово да убива... трябва да знаем, защото плячката в случая сме ние. Михаил чу как зад гърба хората му неспокойно се размърдаха, оглеждайки се. Хаотично насочваха фенерите, пронизваха околния мрак, хвърляйки неясни сенки по стените и тавана.

— Като гледам липсващата глава на този пич, и дупките в гърдите на другия, едва ли ще да е болест или мутанти. Поне аз не съм чувал за такава болест, от която изчезват глави. А, ако бяха мутанти, да бяха взели телата, за да оглозгат месото до бели кости. Не се връзва с това, което виждаме, Миша.

Михаил хвана с две ръце мумията с дупките в гърдите и я обърна по корем. Беше лека като перце, но това, което го интересуваше бе съдържанието на раницата. Но не намери нищо интересно, само дрехи, храна, манерка с вода и патрони за GAU-3 Eliminator. Старото ръждясало оръжие се въргалаше на пода до мумията.

— Кога ли се е случило? — попита заинтересовано Михаил, продължавайки да се рови във вещите на мъртвеца. — Ако се съди по екипировката и дрехите едва ли е било преди повече от десет години.

— Ами, сега ще проверим. — Алекс прибра пистолета в кобура, и клекна до обезглавения труп, след което вдигна лявата му ръка. Досегът със сухата мумифицирана кожа бе неприятен, а и мародерстването на трупове не бе по профила му на Търсач. Но нямаше друг начин, това, което го интересуваше, бе часовникът на китката на трупа. Часовникът бе механичен, целия издраскан и очукан. Бе спрял, а от стрелките и цифрите върху напукания циферблат ясно се виждаше датата, годината и часа. 14 април 2032 година.

— Преди седем години — отбеляза Алекс — Доста време е изтекло оттогава.

— Да, но опасността може би още съществува.

— Така е, но седем години са доста време. Все пак си прав, надяваме се на най-доброто, и се готвим за най-лошото. Алекс се изправи и се отдръпна от трупове. Извади от джоба си пакет с хигиенни кърпички, извади една и избърса ръката си, с която бе пипал трупа. Беше си малко маниак на тема чистота и когато имаше възможност, винаги поддържаше личната си хигиена. Вляво от тях, през няколко редици от рафтове, някой извика:

— Хей, шефе, тука има още четири трупа, изглеждат като минали през месомелачка!

— Добре, стига врецця, сега идваме! — изкрещя в отговор Миша и се изправи.

В суматохата и блъсканицата никой от бандитите не чу тихия свистящ звук, който се разнесе над главите им, когато в тавана се отвориха кръглите люкове и от тях се спуснаха спонсоните на оръжейните платформи. Самите платформи бяха разположени по такъв начин, че им се осигуряваше отлична зона на обстрел по дължината и ширината на проходите между рафтовете. Автоматичните платформи припокриваха секторите на обстрел между тях, и то по такъв начин, че по една цел можеха да стрелят няколко турела. Никъде не оставаше мъртво, недостъпно за обстрел пространство, където евентуално нарушителите можеха да се укрият. Примитивните мозъци на турелите изпращаха информация един до друг, разпределяйки целите помежду си. Пневматичните зареждащи системи на отделните турели изтеглиха затворите на оръжията назад и рязко ги пуснаха, вкарвайки 14.5 мм едрокалибрени патрони с волфрамов връх в цевите на оръжията.

Алекс още си бършеше ръцете с хигиенизиращата кърпичка, когато усети косъмчетата по врата си да настръхват. Обикновено това ставаше, когато имаше пряка опасност за живота му. Бе свикнал да се доверява на инстинктите си, досега те бяха спасявали живота му не един път.

Плъзна дясната си ръка бавно надолу по бедрото си, и я вкара под широкото наметало, с което бе облечен. Пръстите му се сключиха върху ръкохватката на ТТ-43. Свали предпазителя с палец, сложи показалеца върху спусъка на оръжието, обирайки мекия спусък и

плавно извади оръжието от кобура си, като не спираше да се оглежда нервно. Не разбираше откъде идва опасността, сякаш идваше едновременно от всички страни, а това бе невъзможно.

— Какво става, Алекс, какво се оглеждаш като обран евреин?

— Не знам, Миша, но изведнъж ми стана неспокойно, много неспокойно. Инстинктите ми просто крещат, че тук става нещо нередно. Има нещо сгрешено в цялата картинка, в цялата тази история, тия два трупа също не ми харесват. Просто това, което става, не ми харесва. Трябва да се махаме от тука! И колкото по-бързо Миша, толкова по-добре!

Хората в събралата се около тях тълпа също зашеваха неспокойно.

— По-спокойно, братко, нормално е човек да получава пристъпи на клаустрофобия в затворени пространства. — опита се да го успокои Михаил, стреснат не на шега от рязката промяна в поведението на приятеля си. — А и тази тъмнина, действа на нервите на всички, на мен също. Няма нищо страшно. И Миша се изсмя фалшиво. Самият той бе учуден дори уплашен от странното държание на Алекс. Зад гърба му се чу сухия и ясен глас на Инженера.

— Ако бях на Ваше място, господин Василиевич, щях да се вслушам в думите на вашия приятел.

— Старче?! — Миша рязко завъртя М-16 с прикачения към нея фенер по посока на гласа и освети Инженера — не ти ли бях казал да стоиш при камионите?!

Инженера не обърна никакво внимание на думите на Михаил, просто вдигна лъча на фенера нагоре и се загледа в тавана. Останалите проследиха пътя на лъча и също вдигнаха глава. Няколко секунди в тъмната зала цареше тишина, след което се разнесоха уплашените викове на хората, докато всички осветяваха тавана с десетките висящи от него картечни турели.

— Мамка му!

— Олелеее...

— Е сега си еба...

— Да се махаме оттук! — изкрещя паникьосано някой зад Алекс.

— Бягайте, бягайте, ако ви е мил животът!

— Мисля, че се изпуснах в гащите.

— Господи, пресвета Богородице! — започна да се моли някой.

Положението излизаше извън контрол и Михаил изрева с цялата сила на дробовете, опитвайки да потуши паниката в зародиш.

— Тихо, тихоооо! Никой да не мърда идиоти! Ако дори, ако само един от вас си поеме дъх без мое разрешение, ви обещавам, че ще светя маслото на всички ви!

Всички застинаха на място, всеки знаеше, че заканата, която им отправи Михаил, не е празна заплаха. Михаил бе човек на думата и действието, обещаеше ли нещо, го правеше. В настъпилата тишина се чуваше тежкото дишане на уплашените от дебнещата ги смърт мъже.

— Старче, какво мислиш за това? — попита грубо Михаил, сочейки с пръст към тавана.

— Това, господа, е отбранителна автоматична установка УТК-14 — и Инженера освети с фенер висяща от тавана оръжейна платформа — Тя е реликва от ерата на Съветския съюз и обикновено се използва за отбрана на бази, командни пунктове или други особено ценни активи.

Гласът на Инженера, докато обясняваше, звучеше напълно спокойно, все едно се намираше на лекция в университет, а не под прицела на смъртоносни оръжия.

— А защо не стрелят?

— Това вече е добър въпрос, господин Василевски. Както изглежда, всичко зависи от програмирането, както и от нашето поведение и реакции. За момента нашето поведение е в заложените в програмата рамки. Съответно и автоматичната отбрана система не стреля.

— А дали е в работещо състояние?

— Ако се съди по състоянието, системата е напълно функционална. В автоматичните оръжейни платформи от този клас имат интегрирана система за самоподдръжка, която омаслява всички детайли и движещи се механизми, предпазвайки ги от ръждясване. Също така имат индивидуални прицелни системи, контролирани от примитивен кибернетичен мозък.

— Ахааа, ами ако си тръгнем бавно към изхода, без да бързаме и без да правим резки и заплашителни движения?

— Ами в такъв случай бавно, и без да бързаме, ще отидем в гроба. Не мисля, че това ще бъде мъдра постъпка от наша страна. Прави впечатление разположението на телата, на нашите злополучни

мумифицирани предшественици. Ако обърнахте внимание, всичките намерени трупове са ориентирани по посока на вратата. Това, от своя страна, налага извода, че са били убити, когато са се опитвали да напуснат бункера.

— Аз казвам да бягаме — по-добре да рискуваме, отколкото да чакаме автоматиката да ни изпозастреля като патки — твърдо заяви Миша — ние сме почти двадесет човека, а картечните турели между нас и изхода са само три. Може да използваме редиците метални рафтове за прикритие, те ще ни предоставят допълнителна защита. Все пак това са тъпи автомати, ще стрелят по най-близкия от нас, а останалите ще имат шанс да се измъкнат. Ще загубим няколко човека, но повечето ще отгърват кожата. Защитната система просто няма как да се справи с толкова много движещи се цели, няма да успее да ни изтрепе всичките. Нали така, момчета?!

От събралата се тълпата се чуха одобрителни викове и рев на съгласие.

Инженера изчака виковете да стихнат и посочи с ръка мумифицираните трупове на пода.

— Тези хора сигурно са си мислили същото. Най-глупавото, което може да направим, е да бягаме! Нека ви обясня ситуацията, млади ми приятели. Този тип оръжейни платформи разполагат с вградена видеокамера и топовизор, това им позволява да водят точен огън, не само при наличие на светлина, но и в пълен мрак. Колко си мислите, че ще пробягате в тази тъмница, без да гледате внимателно къде стъпвате и какво ви попада под краката, а? — Инженера пое дълбоко дъх и продължи — Контролът и управлението на турела се осъществява от примитивна за днешните стандарти кибернетичен мозък, с наченки на изкуствен интелект. Отделните турели са свързани в обща информационна мрежа и обменят данни помежду си. По този начин те разпределят целите си, дори един от турелите да изгуби целта си, той предава информацията на съседния, който отново прихваща целта. Така че, дори някой от турелите да не успее да ви убие, следващият ще го направи със сигурност. Мога да отбележа само, че за наше съжаление, тази твърде стара и допотопна технология е и твърде надеждна. Както сами се убеждавате, след толкова десетилетия работа автоматичната защита продължава да функционира изправно. Ако си мислите, че рафтовете ще ви предоставят някакво прикритие,

забравете! На платформите са монтирани 14.5 мм тежки картечници КПВ, обикновено с такива се въоръжават танковете или БТР-ите. Куршумът на картечницата е с размера на корнишон, и преминава през 30 мм броня на бронираните машини като нагорещен нож през масло. Ще прониже бронезилетките, които носим на себе си, като консервна кутия, а ние ще сме мръвките в консервата. Нито една модерна бронезилетка в света не може да спре такъв куршум. Дори и някой да оцелее в тази месомелачка, остава проблемът с входната врата — проходът в нея е твърде тесен и оцелелите трябва да минават един по един. А това просто няма как да стане, когато хората са паникьосани, се държат като стадо животни. Управлява ги инстинктът за самосъхранение, сигналите вратата ще се блъскат и тъпчат един друг кой първи да излезе навън... А в това време картечните турели спокойно ще ги разстрелят. Така че, господа, смело мога да твърдя, че ако се стигне до стрелба, ще станем на транжирани котлети за отрицателно време. От нас няма да остане и мокро петно на пода.

— Ами ако всички едновременно открием огън по турелите? Може би ще успеем да ги унищожим, преди да отвърнат на огъня. — предложи обнадеждено Алекс.

— Съмнително — въздъхна уморено Инженера — турелите са бронирани. Проектирани са така че бронята им да издържа минимум на попадения на 7.62 мм куршуми. А може би и на по-голям калибър. А всичките ни оръжия са или 9 мм картечни пистолети, или автомати със стандартния калибър за автоматични оръжия от 5.56 мм. Нито едно от оръжията ни не може да пробие бронята им, но дори да успеем съседните турели ще ни разстрелят.

В настъпилото гробно мълчание се чуваше единствено тежкото дишане на бандитите. Всеки от тях можеше ясно си представяше описаната картина. Инженера се огледа да види дали е привлякъл вниманието на всички и продължи:

— Тръгнем ли към изхода, това е смърт. Чиста проба самоубийство, и това е факт. Ако искате моето мнение, най-разумният вариант на действие, е да намерим командния център на базата и просто да изключим отбранителната система оттам.

— Просто ей така — Миша подигравателно щракна с пръсти — отиваме и я изключваме, а?! Как не се сетих! Ще бъдете ли така добър да ми обясните как по-точно ще стане това?

— Имам някоя и друга идея по въпроса, която искам да обсъдя с вас двамата насаме — уклончиво отговори Инженера — Да отидем настрана, където може да побеседваме на спокойствие.

Михаил не бе особено доволен, но се съгласи. Обърна се към хората си и им дръпна кратка реч.

— Ето какво, момчета, закотвяте се тука и да не сте си мръднали задниците оттук без мое разрешение! Ясно?! — изчака нестройния отговор на тълпата и добави — Мухин, ти си отговорник! Ако някой ти се дърви, отстреляй му топките! След малко се връщам!

Михаил се присъедини към чакащите го Алекс и Инженера и тримата тръгнаха навътре към центъра на залата. Вървяха напред, а светлината от фенерите им хвърляше причудливи сенки по стените и пода. Първи наруши мълчанието Инженера, след като изчака да се отдалечат достатъчно, за да не ги чуват останалите.

— Ще използваме електронния ключ. Това е единственият ни шанс! Моля ви кажете ми, че го носите със себе си?!

— Няма проблем в мене си е. — и Михаил се потупа по гърдите. — Откакто тръгнахме на път, винаги го нося със себе си!

— И сега какво ще правим, Павел Сергеевич? — попита Алекс. — какъв е планът ни за действие? Как ще стигнем до командния център?

— Според мен в момента се намираме на основното, нулево ниво на бункера на равнището на земята. Обикновено подземните бази от този тип се състоят от няколко нива, и поднива, спускащи се дълбоко под земята. Проектирани са така, че да издържат пряко попадение на атомна бомба с мощност от няколко десетки килотона в тротилов еквивалент. Командните центрове са добре подсигурени срещу евентуалните опасности като ударна вълна от атомния взрив, проникващата радиация или отровните газове. Стандартното им разположение е на самото дъно на базата, това се прави, с цел да се запази командната верига непокътната дори при неблагоприятно развитие на обстоятелствата. Естествено, това затруднява нашата задача. Затова трябва да намерим път до долните нива, някъде в тази зала трябва да има коридор, стълбище или товарна платформа.

Инженера спря за момент да си поеме дъх, след което добави:

— Направо ме е яд, че не взех и последния сеизмичен детонатор. Той можеше доста да улесни нещата. И след като не разполагаме с

точните планове на това място, трябва да импровизираме.

— Някоя от твоите импровизации може да ни вкара в гроба, старче! — подхвърли злобно Михаил, който още не бе простил на Инженера, че го злепостави пред хората му.

В момент като този нямаше нужда от още търкания и Алекс веднага се опита да замаже положението.

— Няма ли да стрелят? Как мислите, Павел Сергеевич? — попита Алекс и премести лъча на фенера от пода, осветявайки един от висящите от тавана турели, покрай който минаваха.

— Не, не мисля. Все пак ние не се движим към изхода, а точно обратното. — отговори Инженера. — Програмирани са да унищожават нарушителите при опит за бягство.

— Някак си не се чувствам по-спокоен от това — промърмори под нос Миша докато гледаше как 14.5 мм картечница на най-близката оръжейна платформа ги проследи докато се отдалечаваха. Когато тримата излязоха от обсега му, турелът пак се насочи към основната група от хора. А в далечината друг вече ги бе прихванал и ги държеше на прицел.

Разговорът затихна от само себе си докато тримата се промъкваха между прашните рафтове към центъра на залата. На някои места бетонният таван бе поддал под натиска на изминалото време и природните елементи. През пукнатини в него се отцеждаха малки капки вода, капещи ритмично върху железните рафтове. Времето и влагата бяха свършили своето пъклено дело, част от високите метални рафтове се въргаляха на пода, ръждясали и изгнили. Те създаваха море от трудно преодолими останки, препречващи пътя на тройката. Михаил освети покритите със зелена плесен метални отломки и изруга долно.

Алекс се приближи и сложи ръка върху рамото на приятеля си.

— Спокойно, Миша, няма нужда да се ядосваш. Просто ще заобиколим.

— Не разбираш, Алекс! Това са пари! Нашите пари, отишли на вятъра! Знаеш ли колко стока е изгнила тук!

Зад тях се чу гласа на Инженера:

— Предлагам да се върнем малко по-назад и да свием вляво. Там видях един проход между рафтовете, изглеждаше свободен за минаване.

Алекс потупа приятеля си по рамото и кратко каза:

— Да тръгваме!

Миша тегли една дълга псувня от сърце и последва другите. Пътят, който бе избрал Инженера, се оказа доста тесен, и се наложи да се промъкват странично. Нагълтаха се с праха, вдиган при всяко неволно закачане на плътно струпаните пакети с дрехи. А от мириса на нафталин, с който бяха промазани пакетите, ги заболяха главите. Тримата често спираха, кашляйки дълбоко, в опит да си прочистят дробовете, но с резките си движения закачаха околните полицаи и вдигаха още повече от натрупания в склада прах. Алекс имаше непрекъснатото усещане, че се задушава, стори му се, че е минала цяла вечност, преди да се измъкнат и от последната двойка успоредни рафтове. Оказаха се срещу гола бетонна стена, между редиците от рафтове и стената имаше около два метра дистанция. Потребва им време да върнат нормалния ритъм на дишане и да изхратат всичкия прах, с който се бяха нагълтали. Инженера се съвзе най-бързо от тримата и съобрази, че това е страничната опорна стена на склада. След кратък размисъл ги поведе наляво, използвайки за ориентир стената. Благодарение на този проход, тримата се придвижваха свободно и относително бързо. Нямаха представа каква е формата на залата, но предположиха, че е правоъгълна. В следващите петнадесет минути бяха заети със заобикаляне на купчини изгнили парцали или паднали рафтове. Заобиколиха поредното препятствие и се оказаха срещу другата бетонна стена, перпендикулярна на тази, която използваха за ориентир. Инженера спря и бавно започна да върти лъча на фенера, първо наляво после надясно. Опитваше се да възстанови ориентацията си. Тъмнината и хаотичните смени на посоката, които бяха описали, заобикаляйки поредицата препятствия, значително затрудняваха този процес. Тогава забеляза чупката в стената.

— Господа, последвайте ме. — каза Инженера и тръгна, осветявайки пътя пред себе си.

Михаил и Алекс мълчаливо тръгнаха. Това, което изглеждаше като чупка в стената, се оказа ръба ѝ, зад който започваше къс коридор, завършващ с двукрила метална врата. Заинтригувани тримата ускориха крачката, и когато стигнаха, спряха пред вратата. На някои места, металът на вратата бе започнал да ръждясва и под мръсно сивата боя се бяха образували мехурчета с ръжда. Фенерите и на тримата

осветяваха неочакваната находка. Вратата бе гладка без дръжка или какъвто и да е вид ръкохватка или друг механизъм, позволяващ захващане или отваряне. За миг нещо проблесна и привлече вниманието на Алекс. Той се приближи към металната врата и заразглежда стената отляво с интерес. Цялата стената от горе до долу бе покрита с многогодишен пласт от прах и мръсотия. Но под този слой нещо отразяваше светлината, излъчвана от фенера на Алекс. Той приближи фенера и забеляза мътния метален отблясък. Наведе се напред и използва ръкава на комбинезона си, за да почисти металната повърхност. Под слоя мръсотия се показва малък правоъгълен панел с един голям метален бутон и малък прорез на приемник над него. Находката бе интересна и Алекс побърза да информира другите.

— Вижте какво намерих. — и той освети панела с фенера си — Тук има копче, най-вероятно служи за отваряне на вратата!

— Тогава действай! Какво още чакаш, покана ли?! Натисни тъпото копче, и да продължаваме, мамка му!!! — изпсува нервирано Миша — Писна ми да седя сврян в тая дупка под земята! Имам чувството, че съм погребан жив!

Алекс бе напълно солидарен с думите на Михаил, той също се чувстваше по този начин. Затова без много да се двоуми посегна да натисне копчето, вече бе сложил показалеца си върху металния бутон, когато силния глас на приближилия се безшумно Инженер го стресна:

— На Ваше място не бих го направил, господин Орлов. Освен, ако не искате да ни убиете, и да изпратите всички ни в комплект при Всевишния.

Алекс подскочи от изненада и светкавично дръпна ръката си от контролния панел. Объркан, и все още неразбиращ какво става, се обърна към Инженера?

— Защо?! Какъв е проблемът, Павел Сергеевич?!

— Един момент, искам да проверя нещо! Ако обичате! — Алекс се отмести, правейки път на Инженера, който се приближи до панела и започна да го изучава внимателно. Не след дълго се изправи и каза угрижено:

— Както и предполагам. Господин Василиевич, ще ми дадете ли електронния ключ?

— Не и преди да ни обясните какво става — заяви твърдо Миша.

— Това ще отнеме време, но добре... — Инженера почука с показалец по панела и започна да обяснява — Както виждате, освен бутона, отгоре, над него има и малък процеп, това е приемникът, където се поставя електронния ключ. Ако бяхме натиснали копчето, без да сложим електронния ключ, автоматичната защитната система щеше да приеме, че нямаме оторизиран достъп. Ясно ви е какво щеше да последва... Щяхме да сме мъртви преди още да сме осъзнали каква груба грешка сме допуснали.

Михаил преглътна шумно и погледна към близкия картечен турел, който ги държеше на прицел. На Алекс му стана терсене като осъзна, че са били на косъм от смъртта. Инженера внимателно се вгледа в двамата и продължи.

— Трябва да сме много внимателни с всяко наше действие или бездействие. От това зависи живота ни. Ако нямате нищо против, предлагам аз да водя. Имам известен опит с такива защитни системи.

— Аз нямам нищо против, Павел Сергеевич — побърза да го увери Алекс.

— Аз също, нямам нищо против, старче. — съгласи се Михаил и кимна с глава. — Прекланям глава пред твоите познания и ерудиция!

— А сега, може ли ключа? — нетърпеливо попита Инженера.

Михаил разкопча яката на бойния си костюм и извади от пазвата си електронния ключ, който носеше на верижка около врата си. Инженера взе ключа и го огледа на светлината на фенера. Искеше да се увери, че контактната шина не е замърсена или повредена. Знаеше, че това си е игра на руска рулетка, след близо осем десетилетия нямаше никаква гаранция, че електронното устройство е все още изправно. Ако защитната система не разпознаеше ключа като валиден, щеше да открие огън на мига и всеки, намиращ се в бункера, щеше да е мъртвец без изключение. Това че беше атеист, дори нещо по-лошо — комунист, не му попречи да прошепне една кратка молитва към Бог. С чувство на самоирония си помисли, че дори може би е последния истински жив комунист в този изроден от териума свят. С неговата смърт от лицето на земята ще изчезне последният носител на комунистическата идеология. Без да се бави повече, решително вкара ключа в тесния отвор на приемника. Зелена светлина озари четящото устройство потвърждавайки, че ключът е приет, и е валиден. Известно време нищо не ставаше, и тримата недоумяващо се спогледаха, след което усетиха

леките вибрации на пода. След това чуха и протяжно стържене, което все по-бързо се усилваше. Шумът идваше от металната врата и тримата несъзнателно отстъпиха назад. Вибрациите и стърженето на метал в метал се усилваха до степен, в която ставаха непоносими. И тримата си запушиха ушите, опитвайки се, ако не да спрат, поне да притъпят неприятния дращещ звук. Звукът и вибрациите изчезнаха така внезапно, както и се бяха появили.

Михаил облиза пресъхналите си устни и първи зададе въпросът, който измъчваше и тримата:

— Какво става?

Преди някой да му е отговорил, металната врата със стържене се плъзна встрани, потъвайки в стената. Тримата се оказаха пред малка, тясна кабина, обшита с раздута и прогнила дървена ламперия. Това, което ги изненада и същевременно зарадва, бе, че на тавана на кабинката мъждееше слаба електрическа крушка. За първи път, откакто влязоха в непрогледния мрак на склада, имаше друг изкуствен източник на светлина, освен техните фенери. В първия момент дори не осъзнаха какво точно се намира пред тях. Михаил бе този, който се досети първи.

— Това е асансьор, момчета. — и поясни: — И то доста стар, не съм виждал такъв от детските си години!

— Ако съдим по вида му, и звуците, които издава, от доста време не е бил поддържан, изглежда доста... ненадежден — добави обезпокоено Алекс.

— Така е, господа, но нямаме друг избор. — отбеляза Инженера — Може би има и друг път към долните нива, но ще ни трябва време, докато основно претърсим цялата зала. А не знам дали разполагаме с толкова време и как нашите действия ще бъдат преценени от защитната система.

— Добре тогава, да рискуваме с тази антика на подземната техника? — предложи Алекс.

— Като нямаме друг избор, да действаме! — съгласи се песимистично Михаил.

— Значи взехме решение, господа! Да се качваме! — обобщи Инженера, извади електронния ключ от приемника, и го прибра в един от джобовете на полевата си униформа.

С мъка тримата успяха да се натикат в тясната кабинка на асансьора. Едрият Михаил заемаше място колкото за двама нормални човека, а и всичката накачена по тях екипировка, оръжията, броните и раниците, заемаха допълнително място и затрудняваха движенията. На Алекс се оказа съмнителната чест да е най-близо до контролния панел на асансьора. С усилие успя да се намести и заразглежда асансьорното табло.

— А сега накъде? — попита полуразмазаният по стената Алекс — на таблото има шест бутона. Най-горният е 0 а най-долният е — 5?

— Предлагам да проведем систематично претърсване, господа. Да започнем от горе надолу, проверявайки ниво по ниво. Да започнем с 1? Какво ще кажете, джентълмени?

— Все ми е едно, само по-бързо да си разкараме задниците от този висящ ковчег. — изрева сгънати на две Михаил — Имам усещането, че тази дървена щайга всеки момент може да се откачи от въжетата... и да ни размаже на дъното на тази, бог знае колко дълбока, шахта!

— Добре! Тогава започваме с 1 ниво! — и Алекс натисна светещото копче с цифрата 1.

Вратата се затвори със стържение и тясната трясеща се кабинка се запуска бавно надолу. Спускането им се стори цяла вечност, а не бяха минали повече от пет минути. Асансьорът често спираше на неравни интервали от време, допълнително изнервяйки пътниците. По целия път надолу се чуваше опъващото нервите протяжно скърцане на металните въжета, на които бе окачена кабината. Асансьорът рязко пропадна два метра надолу преди окончателно да спре, със скрибуцане корозиралата металната врата се плъзна встрани. При рязкото пропадане Инженера и Алекс се стовариха с цялата си телесна маса, оръжия и екипировка върху Миша, притискайки го към пода. Съответно и без това изнервеният главатар на бандата изрева вбесено:

— Ако веднага не ми слезете от гърба, ще ви дам такова начало ускорение, че свят ще ви се завие!!!

Алекс познаваше избухливия характер на най-добрия си приятел и затова побърза да изпълни желанието му. Преди Миша да изпълни закана си, Алекс с мъка се измъкна от купчината преплетени тела и снаряжение и изхвърча от кабинката на асансьора като коркова тапа от бутилка шампанско.

Залитна, препъна се, и размахвайки безпомощно ръце, звучно се плъосна на мръсния под, вдигайки облак прах. Звукът от удара при падането му се разнесе далече по коридора. Около него бе пълна тъмнина, нищо не се виждаше в заобикалящия го мрак. Единствената светлина идваше от мъждивата крушка на асансьора. Инженера, който го последва втори, имаше повече късмет, изскочи от кабината и ловко прескочи падналия Алекс. След като възстанови равновесието си, извади фенера си и го включи. Лъчът светлина проряза мрака. Последен от асансьора, ядно ругаейки, се измъкна Михаил.

Алекс се изправи, кашляйки, беше се нагълтал с доста прах, който го задушаваше. Започна да тупа покритите си с прах дрехи, опитвайки се да махне мръсотията.

— Стига си дигал прахоляк! — изръмжа Михаил, минавайки край него, без да спира да масажира натъртените си рамена. После спря, огледа се и попита на глас.

— Къде, по дяволите, се намираме?!

— Очевидно е, господин Василиевич. — отговори му спокойно Инженера. — На минус първо ниво сме.

Зад тях Алекс се изхрани шумно няколко пъти, възстановявайки нормалното си дишане. Михаил също включи прикрепения към оръжието си фенер, осветявайки заобикалящите ги сиви стени.

— Дали има някой вкъщи?

— И да има, и да няма, след нашето живописно пристигане трябва да е абсолютно глух, за да не ни е чул! — натърти Инженера.

— Все тая, майната му! И имам лек за евентуалните посрещачи — Миша с любов потупа приклада на щурмовата карабина М-16, на която бе прикачен фенерът му. Инженера само недоволено поклати глава от това самохвалство, но нищо не каза.

Все още леко кашлящия Алекс се присъедини към тях и също включи фенера си. Трите фенера осветяваха широк сив коридор, като края му се губеше в мрака.

— А сега накъде? — попита Алекс.

— Предлагам да изберем една посока. Ще я следваме, без да се отклоняваме, в ляво и дясно, доколкото е възможно. — отвърна Инженера.

— Да, но ако тунелите са повече на брой? Как ще разберем коя е правилната посока? — резонно отбеляза Михаил — Така лесно може

да се изгубим. Ще има да бродим в този забравен от бога бункер, докато не издъхнем от глад и жажда. Ако не искаме да се въртим в кръг, като мухи без глави, ни трябва по-добър план.

— Прав сте, господин Василиевич. — призна Инженера — Но тогава какво да правим? Трябва ни някакво средство за ориентация, или карта. А за съжаление ние не разполагаме с такова...

— За това мисля, че аз мога да помогна — заяви усмихнатият Алекс — Забравяте с какво разполагам. — И дръпна ръкава на лявата си ръка, показвайки GPS-а си.

— Ще включа GPS-а в картографиращ режим и ще му задам асансьора за начална точка. По този начин ще знаем откъде минаваме и с времето ще имаме точна карта на това място.

— Е това вече е нещо друго — каза обнадеждения Михаил — Е, момчета, ще тръгваме или ще киснем докато не побелеем, а? А, извинявай, старче, не исках да те обидя. — Инженера и Алекс само кимнаха мълчаливо и последваха Миша. Придвижваха се бавно, осветявайки пътя си, а стъпките им отекваха в празния коридор.

Едва бяха изминали петдесет метра, когато над главите им се разнесе прашене, което ги стресна. И тримата като по команда вдигнаха оръжията си, опитвайки се да установят откъде идва заплахата.

Над главите им няколко пъти проблесна бледа мъждукаща светлина, която изведнъж без предупреждение ги заслепи. Ярката бяла светлината идваше от светващите една след друга луминесцентни лампи, наредени по продължението на коридора. На тримата им трябваше известно време, за да се съвземат от изненадата, а очите им отново да привикнат към ярката изкуствена светлина.

— Е, това вече е друга работа, колко малко му трябва на човек, за да е щастлив. — ухили се радостно Михаил — Само няколко работещи неонов лампи. И той изключи прикачения към М-16 фенер.

— Прав си, Миша! Поне проблемът ни с осветлението отпадна! Нали, Павел Сергеевич.

— Склонен съм да се съглася с вас, господа. Това наистина е една добра новина — потвърди Инженера, загледан в коридора — Така ще можем и да пестим батериите на фенерите.

Продължиха по коридора в значително по-добро настроение. Нещо обаче измъчваше Алекс, изравни се с Инженера и го попита.

— Павел Сергеевич, а защо тук осветлението работи, а на горното ниво в склада нямаше светлина? Може би има повреда, или?

— Всичко опира до електронния ключ, господин Орлов. Защитната система на бункера го разпозна като оторизиран. Съответно и ние имаме право да се намираме тук. Базата бе законсервирана, и за да се активират всичките ѝ системи и подсистеми, е необходимо време. Допускам, че в момента кибермозъкът на комплекса възстановява основни и допълнителни функции на обекта. Това са автономната въздушната инсталация, електрическата мрежа, водоснабдяването... За да се подкара всичко това, трябва време.

— Ахааааа, ясно.

Наближаваха нещо като кръстовище, където техният коридор се пресичаше перпендикулярно с друг, напълно безличен коридор. До кръстовището оставаха метри, когато в тавана се отвори кръгъл метален люк, и от него се спусна отбранителна платформа. Турела веднага се завъртя насочвайки 14.5 мм картечница КПВТ към тях. Тримата замръзнаха на място.

Михаил мръсно изпсува.

— Едва не оцапах гащите от страх!

— Не трябва да ѝ обръщате внимание — твърдо каза Инженера — Да продължаваме.

— Старче, лесно ти е да го кажеш! Но ти си си изживял живота! Докато ние сме млади и зелени и искаме още да поживеем на този бял свят!

— Съгласен съм с Миша, Павел Сергеевич. Дали е разумно да продължаваме?

— Нямаме голям избор, господа. Ако се върнем назад, просто ще умрем на горния етаж. Нормално е автоматичната отбрана да ни държи на прицел. Така че пътят е само един — напред!

Инженера пристъпи напред и продължи към кръстовището. Турелът го проследи, но не стреля.

Алекс и Миша побързаха да го настигнат.

— Признавам ти, старче, имаш стоманени топки. Не всеки би му стискало да рискува така.

— Това бе добре пресметнат риск, господин Василиевич. Нищо повече.

— Да бе, ега ти пресметнатият риск. — подхвърли Миша.

Докато двамата разговаряха, Алекс откри нещо интересно и побърза да го сподели с другите.

— Вижте, на пода е написано А — 4. Какво ли значи това?

Инженера веднага се заинтересува от откритието на Алекс, разгледа пода, на който с блажна боя бе нанесена огромната буква и цифра А — 4. Като завърши, отиде и разгледа стените на тунелите, на които също имаше избелели от времето обозначения.

— По всяка вероятност, всяко етажно ниво е разделено на отделни сектори. А всеки сектор има подсектори, така човек би трябвало да се ориентира къде се намира. Ето, вижте! — и Инженера показва няколко полуизтрити стрелки с различни букви и цифри на тях. А-3, Б-5, Д-7, В-1.

— За съжаление това с нищо не ни помага — каза Алекс — Като не знаем съответното обозначение какво значи.

— Така е, но все пак това е обнадеждаващо начало. Може би ще успеем да разшифроваме кода.

Продължиха по коридора, обсъждайки откритието на Алекс. Стъпките им кънтяха по тихите безлюдни коридори. Пресякоха още няколко кръстовища и на всяко от тях, когато приближаваха, от тавана се спускаше картечен турел, насочил картечницата си към тях.

— Не обичам да съм под прицел — мрачно каза Михаил, гледайки изпод вежди отбранителната платформа докато минаваха под нея.

— Да, усещането наистина не е от приятните, господин Василиевич — съгласи се Инженера — но по-важното е, че за момента само се целят, а не стрелят.

Алекс се опита да разведри обстановката, сменяйки темата на разговор. Подът на коридора, по който вървяха, бе покрит с един пръст прах, и докато вървяха по него, след тях оставаха ясно очертани стъпки.

— Ако се съди по праха, тук отдавна не е идвал никой. Според мен най-малкото десет години, ако не и повече.

— Има резон в думите ви. — съгласи се Инженера.

— Запуснато и изоставено, без никаква конкуренция. Точно по вкуса ми — ухили се Михаил и се пошегува — Добре че не ме е страх от призраци!

— Я вижте, врата! Най-после късметът ни се усмихна. — Миша ускори крачка и се насочи към метална врата, вградена в стената. Хвана ръкохватката и силно я дръпна, опитвайки се да я отвори, но тя не се подаваше. Беше заключена.

— Мамка ти! — изпсува Михаил и ядно я заблъска и зарита.

Инженера побърза да го спре.

— Не е разумно да продължавате! — Инженера посочи към картечния турел, които ги държеше на прицел. Михаил изскърца със зъби и кимна, че е разбрал.

Докато вървяха по коридора, все по-често им попадаха врати, но за съжаление повечето бяха заключени. А няколкото отключени врати, на които попаднаха, водеха към малки абсолютно пусети помещения с голи стени. Разочарованието нарастваше пропорционално на всяка празна стая, на която попадаха.

— Започва да ми става досадно цялото това търсене. Не съм плъх, та да ми харесва в тези коридори! — промърмори Миша.

Алекс се спря пред една от стаите и завъртя бравата. Вратата се откряна, зарадван, Алекс широко я отвори, и повика останалите.

— Тази врата е отключена, да проверим, а?

Инженера хвърли кратък поглед и се съгласи.

— Заслужава си да погледнем, това е първата наистина голяма зала, която не е пуста.

За тяхна изненада се оказа казарма — от двете страни на голямото помещението имаше дълги редици от двуетажни легла.

— Едва ли ще намерим нещо интересно — подхвърли Миша, и добави нетърпеливо — да продължаваме, тук само ще си изгубим времето.

— Така или иначе сме влезли, да проверим. — отговори Алекс и тръгна между редиците от легла. Инстинктът му на търсач му подсказваше, че тук трябва да има нещо ценно. Върху двуетажните легла имаше прашни мръсни дюшеци, а между леглата — малки войнишки шкафчета. Започнаха последователно да проверяват шкафчетата и от двете страни. Но за тяхно разочарование всичките се оказваха празни. Който и когато да беше живял тук, бе изнесъл абсолютно всичко, дори личните си вещи и дреболии.

Алекс с неудоволствие си помисли, че както изглежда, Миша щеше да се окаже прав. Вече се бяха отказали да продължават с

претърсването и се канеха да си тръгват. Когато Алекс, с крайчеца на окото си забеляза нещо да виси окачено на стената в края на помещението.

— Вижте на стената има нещо. — Посочи с ръка Алекс — Да хвърлим един поглед?

И без да чака, той се забърза към неочакваната находка, последван от мълчаливия Инженер и недоволния Миша.

Когато приближиха, видяха, че това, което откриха, наистина си заслужаваше. На стената имаше две големи табла. Под стъклото на едното се виждаше голям лист пожълтяла хартия с груба, начертана на ръка схема — на вертикалните и хоризонталните нива на бункера, в който се намираха. Както изглежда, някой новобранец бе решил да улесни живота си, въпреки строгите съветски разпоредби за секретност. Във второто табло имаше увиснало изпокъсано червено знаме. Естествено схемата веднага привлече вниманието на Миша и Алекс, които внимателно започнаха да я изучават. Инженера от друга страна бе по-заинтересован от другата находка, която го привличаше като магнит.

Самото червено знаме бе обгоряло и разкъсано на места, свидетелство за някогашните битки, в които бе участвало. Инженера се опита да потисне вълнението си, и протегна напред треперещата си ръка. Призраците от миналото, от едно друго време и друго място, все пак го бяха догонили дори след толкова десетилетия забвение. Невярващ в реалността на случващото се, Инженера разгърна с ръка изсветлялата от времето и светлината червена коприна. Материята на плата все още бе запазила гъвкавостта си и бе приятна на пипане. Върху знамето със златен конец бяха извезани буквите „23 Гвардейска Ленинска танкова дивизия“. При вида на изписаните върху знамето думи Инженера буквално замръзна. До него Алекс и Миша обсъждаха схемата, опитвайки се да определят къде точно се намират, но той не им обръщаше внимание. За него знамето бе по-важно.

— Виж Алекс, според мен, ние сме ето тук — и Миша почука с нокът по стъклото, и продължи да движи пръста си по таблото. — Минахме оттук и оттук, а това е скапаният асансьор, който се опита да ни убие. Виж, ето тук има няколко големи зали, предлагам да ги проверим. Може би командният център е там?

— Ок, нямам нищо против, както виждаш, не споря. — съгласи се Алекс — Само изчакай да я снимам. — Алекс приближи GPS-а на лявата си ръка към витрината и включи камерата. Направи няколко снимки, избра най-добрата и наложи картата върху маршрута, който бяха изминали.

— Признавам си, прав си, Миша, наистина това е маршрутът, по който сме минали. Сега вече, като имам картата на етажа в GPS-а, спокойно мога да включа навигатора и той ще ни води до която точка си изберем.

— Ти може да разчиташ колкото си искаш на тези компютърни джаджи, но аз предпочитам да вярвам на собствените си очи. Затова взимам картата с нас.

Алекс само вдигна рамене и подметна:

— Както желаете, Тома Неверни.

Миша приближи остъкленото табло, надвесвайки се над него.

— А вие какво мислите, Павел Сергеевич? — повиши глас Алекс и се обърна. Видя, че Инженера стои неподвижно загледан в старото знаме на стената, без да откъсва поглед от него.

— Павел Сергеевич, добре ли сте? Как се чувствате?

Миша разби с юмрук витрината на таблото и извади схемата на етажа.

Звукът от трясъка на счупено стъкло извади Инженера от вцепенението. Тръсна глава, за да прогони тревожните мислите, които измъчваха съзнанието му, и усети внимателно изучаващия го поглед на Алекс.

— А? А, извинете отнесох се за момент. Предлагаме да проверим големите зали? Да, и аз нямам нищо против. Междувременно може да проверяваме и другите помещения.

— След като и тримата сме съгласни, да тръгваме! — обобщи Михаил.

Излязоха от помещението и продължиха по коридора, следвайки GPS навигатора на Алекс. Михаил хвърляше критични погледи, като сравняваше маршрута им с пожълтялата схема. Не можеше да отрече обаче, че маршрутът, по който ги водеше устройството, бе най-кратък и ефективен. Често минаваха от един коридор в друг, според маркировката по стените, преминаваха от един сектор в друг. Докато ходеше, Алекс често хвърляше по един поглед на електронната карта.

Видя на часовника, че откакто са бяха спуснали, е минал повече от час, а той не бе усетил как е минало времето. По пътя пробваха да отворят всяка изпречила им се врата, но или не успяваха, или не намериха нищо интересно. Коридорът, по който вървяха, свършваше в една от залите, които искаха да проверят. Размерите ѝ изглеждаха достатъчно големи, за да поберат командния център. Но когато влязоха ги чакаше нова изненада, в залата не работеше осветлението. Тримата се видяха принудени, влизайки отново да включат фенерите. Осветявайки с фенери обстановката, веднага разбраха, че това не е командният център. Навсякъде в голямата зала се виждаха подредените карета на масите за хранене с прибраните към тях столове. Върху тях имаше някога бели, а сега сиви от праха покривки. Съдовете и приборите за хранене бяха перфектно подредени, положени до тях салфетки, а оливерниците бяха сложени в центъра на масите. Само на някои от масите се виждаха безпорядъчно оставени ножове, вилници или лъжици. Чаши и чиниите бяха мръсни от мухлясалото в тях ядене и пиене. Изглеждаше така, сякаш хората просто са станали и са тръгнали, зарязвайки закуската, обяда или вечерята. Сцената изглеждаше доста призрачна, сякаш хората щяха да се върнат всеки момент. Въпреки че не вярваше в такива бабини деветини и суеверия като призраците, Миша предложи:

— Да се махаме, тук няма нищо, което да си заслужава вниманието ни.

Алекс веднага се съгласи.

Тримата излязоха забързано от тъмната потискащата зала.

— Според схемата другите две зали се намират на петдесет метра по левия коридор. — каза Алекс, гледайки електронната карта.

— Да видим дали там ще имаме по-голям късмет. — песимистично каза Михаил, минавайки край Алекс.

Михаил не позна, не извадиха късмет. Едното се оказа склад за войнишки униформи и спално бельо на личния състав на базата, а другото — хранителен склад, пълен до горе с изгнили месни консерви и други продукти. Вонята на загнило ги накара да изскочат от склада светкавично.

— И сега какво ще правим?

— Какво, какво... продължаваме. Чу какво каза Инженера, за нас няма път назад.

Алекс наведе глава над екрана на GPS-и започна да проучва картата.

— Такааа, на картата са обозначени няколко асансьора, има и стълбище. Накъде?

— Аз предлагам стълбището — побърза да каже Михаил — Стига толкова екстремни изживявания, а и гърба още ме боли от последното хоро, което изиграхте върху мен!

Инженера само кимна в съгласие.

— Добре тогава, най-близкото е в тази посока. — и Алекс ги поведе, следвайки маршрута, начертан от GPS.

Когато стигнаха до стълбището, се оказа, че ключалката на вратата също е с приемник. Инженера извади електронния ключ и го вкара в приемника. Със звучно „щрак“ ключалката се отключи. Миша пристъпи напред и предпазливо отвори вратата. Посрещна ги непрогледен мрак.

— О, не, пак ли тъмница?! — възкликна негодуващо Михаил.

— Както Ви казах по-рано, господин Василиевич, базата още не е разконсервирана. Ще мине време преди всички системи да заработят на 100 %.

— И какво правим? Продължаваме или се връщаме до най-близкия асансьор? — попита Алекс.

— Щом сме стигнали дотук — продължаваме! — твърдо заяви Миша и включи прикачения към М=16 фенер. — Следвайте ме! И той решително прекрачи през вратата, навлизайки в мастиленочерната тъмнина. Стълбището се оказа тясно, със стръмни стъпала и без предпазни парапети. Спускането надолу по безкрайно извиващата се стълба изглеждаше като съмнително удоволствие, но вече бяха взели решение и започнаха да се спускат. Скоро звук от запъхтяното дишане на тримата ентусиасти се разнасяше надалече по пустото стълбище. Тридесет етажа по-надолу и няколко синини повече Миша вече съжаляваше за взетото решение.

— Не мога да повярвам, че го казвам... — задъхано каза Миша, докато се опитваше да си поеме дъх — но оная дървена щайга — асансьора започва да ми липсва!

— Чудя се, Павел Сергеевич, още колко ни остава до дъното на шахтата? — попита Алекс, стараяйки се да не изгуби ритъма на дишането си.

— Не мога да Ви отговоря, господин Орлов — на пресекулки отговори Инженера — Моята искрена надежда е, че това неприятно мероприятие скоро ще свърши. Все пак вече не съм първа младост за такива физически натоварвания.

— Учудвам се как териумът не е проникнал тук. — отбеляза Алекс — Отвън цели планински склонове са разядени от жили териум.

— Намираме се дълбоко под земята — обясни Инженера — Това около нас е гранит, една от най-твърдите скали в света. Териумът абсорбира различните материали за различен период от време. Най-податлива на въздействието на териума е живата материя. Тоест ние, хората или всеки жив организъм, който е в досег с териума. — след което добави — А и едно време не са се скъпели на материали при строителството на такива секретни обекти. Инженера се приближи до близката стена и я потупа:

— Това е многослоен строителен сандвич. Най-външният слой е от два метра железобетон, за придаване на допълнителна якост. След това има вградени оловни плочи, дебели един метър. Те спират тежките частици неутрино, или по-точно проникващата радиация на атомния взрив. Следва един метър от най-висококачествена стомана, произведена в Съветския съюз. Реално погледнато, ние се намираме в напълно обезопасена конструкция, сглобена от различни стоманени сегменти.

— Хм, това ме успокои, значи се намирам в напълно обезопасен гроб. — подсмихна се иронично Михаил.

— Не разбирам иронията Ви, господин Василиевич. Това съоръжение е изградено да преживее атомен холокост. И строителите на бункера са свършили чудесна работа. Фактът, че се намираме тук, след толкова много години и комплексът продължава да функционира изправно, въпреки липсата на техническо обслужване, е доказателство за неговата надеждност.

— През оная работа ми е, старче. Стига всичко да не се срути над главата ми докато се спускам по тези проклетите стъпала!

Отне им повече от четиридесет минути преди да стигнат дъното. Вратата на дъното на стълбището също бе с електронна ключалка и Инженера с трепереща от умора ръка вкара ключа. Чу се характерното щракване и вратата се отвори. Тримата мъже побързаха да излязат от тъмното клаустрофобично стълбище и се изсипаха в коридора. Ярката

халогенна светлина ги заслепи, на очите им им трябваше известно време, за да се адаптират от пълен мрак към светлина. Това, което видяха, ги изуми и потресе до дъното на душите им. .

Когато Алекс възвърна нормалното си зрение и се огледа, единствената му реакция бе подсвирване от изумление. Звукът от подсвирването се разнесе надалече по коридора, отразявайки се в каменните стени, докато Алекс въртеше невярващо глава.

Дори обикновено съдържаният в емоциите си Инженер при вида на гледката, която се разкриваше пред него, не се въздържа и възкликна:

— Охоооооооооо!

Той бе не по-малко изненадан от другите.

Михаил пристъпи напред и оглеждаше наоколо с увиснало от удивление чене. Когато малко се посъвзе от шока единственото, което успя да каже с прегракнал глас бе:

— Господи Алекс, огромен е! Как са построили такова нещо!

Алекс само поклати безмълвно глава, все още шокиран от размерите и мащабите, които се разкриваха пред него.

Зад тях се раздаде гласа на Инженера:

— За Съветския съюз нямаше непостижими цели!

В гласа на Инженера се долавяше гордостта за някогашната Съветска империя. Простираше се от Тихия океан до Атлантическия. От Северния ледовит океан до Средна Азия и Индия.

Намираха в чудовищно огромен тунел, поразяващ човешкото въображение с размерите си. Имаше формата на срязан през дължината цилиндър, с височина на пет етажна сграда. Единият край на тунела, там, където се намираха Миша, Алекс и Инженера, завършваше в голата грубо оформена скала. А другият край се губеше някъде в далечината, на километри от тях. Вратата на стълбището, през която бяха излезли, се намираше в ъгъла на грубата каменна стена и ръба на тунела. На тавана, по цялата дължина на тунела се намираха гроздове от халогенни лампи. Те хвърляха ярка бяла светлина, която придаваше мъртвешко блед цвят на лицата на тримата изследователи. Подът на тунела бе покрит с железобетони плочи с нанесена върху тях пътна маркировка. Въпреки че маркировката бе поизтрита и избеляла от времето, ясно можеха да се различат четирите широки ленти за движение. Това си беше цяла подземна магистрала. Двойките пътни

ленти бяха разделени помежду си от... истинска железопътна линия с два коловоза, минаваща по цялата дължината на тунела. Релсите бяха вкопани в скалата, а по тавана се виждаха жиците за високо електрическо напрежение, използвани някога от електрическите локомотиви.

Вече посъвзелият се от първоначалната изненада Инженер отбеляза:

— Както изглежда, ние сме влезли през черния вход. Официалният, параден вход се намира някъде там, на бог знае колко километра оттук — и Инженера посочи с ръка губещия се в далечината край на тунела.

Алекс се бе навел над електронната карта и внимателно я проучваше.

— Картата е груба скица и не дава ясна, реална представа за мащаба и гигантските размери на това съоръжение! — отбеляза Алекс и погледна към двамата си спътници и продължи. — Цялата планина над нас е проядена от елеватори и сервизни шахти.

— Знаете ли, този тунел ми прилича на тези използвани от НОД-овците, в тяхната Глобална Тунелна Мрежа (ГТУ) — каза Михаил, все още оглеждайки се с широко отворени очи. — НОД използваше тунелите за транспорта на хора и материали преди, и по време на Втората териумна война. Само че този е по-голям от тях.

— Таке е, но още преди седем години с разработката на компактните и мобилните стелт генератори, НОД се отказа от поддръжката и използването на ГТУ. — отговори Инженера и продължи с разясненията — А и крепежните елементи, използвани в конструкцията на ГТУ, са от леки свръхздрави сплави. А тука са използвани стари, изпитани от времето, методи и технологии. Основно е използван железобетон и стомана.

— И сега какво правим? — попита Алекс — На схемата е показано, че на това ниво има само три големи зали, нищо повече. Малко е вероятно командният център да е разположен тук, по-скоро са складове.

— Продължаваме с мисията си, господин Орлов. Трябва да намерим командния център. Дори да е малко вероятно да е тук, за да сме сигурни трябва да претърси систематично и това ниво.

— Човекът е прав, Алекс — намеси е Миша — А и на мене ми е любопитно какво толкова има в тези складове. Едва ли са построили този огромен тунел за тоя, дето духа. Да отидем и да проверим?

— Както кажете, нали сме демокрация. Мнозинството печели!

— Та къде се намира най-близката зала, господин Орлов?

— На около триста метра отдясно.

— Отлично, няма смисъл повече да си губим времето, така че да тръгваме.

Тримата пресякоха през железопътните коловози, минаха от другата страна на линията и продължиха по тунела. Вървяха покрай бетонната стена и не бяха изминали повече от стотина метра, когато изведнъж стената отдясно изчезна и те се оказаха на ръба на черната бездна. Това изненада и за тримата, но Миша пръв се приближи до ръба и подхвърли:

— Виж ти, каква загадка — изненадка!

Наведе се напред и с любопитство се загледа надолу, но дъното на шахтата се губеше в мрака. Събра слюнка в устата си и шумно се изхрачи. Гледаше как плюнката се отдалечаваше и изчезва в тъмнината. Заслуша се, но не чу звука от падането на плюнката.

— Това е една от шахтите на транспортните елеватори. На схемата са нарисувани пет на брой, тук, там, там и ето там. — Алекс последователно посочи с пръст местонахождението на шахтите, докато гледаше GPS картата на ръката си.

— Ако питате мене, оттук шахтата изглежда доста дълбочка — отбеляза Михаил — определено доста големи нещица са свалят там долу.

— Не само там долу, господин Василиевич. — заяви сериозно Инженера — Но и там горе. И Инженера вдигна глава. Останалите последваха примера му.

Тъмната бетонната шахта се издигаше над главите им като тунел.

— Както изглежда, горе има и други складове или изходи от базата. — заяви Инженера. — Но, според мен, по-вероятно е второто. Повече изходи гарантират по-добра мобилност и стратегическа логистика.

— Колко големи и колко тежки товари могат да се транспортират в тези шахти, как мислите, Павел Сергеевич? — попита любопитно Алекс, взирайки се в тъмнината над него.

Инженера огледа преценяващо размера на шахтата, осветявайки стените и с фенер. Шахтата бе квадратна, петдесет на петдесет метра. В стените бяха вкопани, четири метални жлеба, широки пет метра. По тях се придвижваше огромна елеваторна платформа, която в момента липсваше.

— Ако се съди по дължина и ширината на шахтата, товароподемността на елеваторната платформа трябва да е в порядъка на петстотин тона. Плюс-минус петдесет тона. За да може да транспортира такава маса, елеваторът трябва да е с хидравлично задвижване и мощни реверсивни електромотори. Използването на всичките тези огромни асансьорни платформи изисква огромно количество електроенергия.

Зад него Михаил учудено подсвирна.

— Какво, по дяволите, са транспортирали с тях? Мамути ли?

Михаил си нямаше на представа колко близко е до истината.

— Може би скоро ще получим отговор на този въпрос, господин Василиевич — каза замислено Инженера и добави — Да продължаваме, достатъчно се забавихме.

След няколко минути стигнаха до входа на склада. Оказаха се пред огромна бронирана стоманена врата. През нея спокойно можеха да се разминават по два тежко натоварени камиона. Ако човек се загледаше в бетонния под пред входа на склада, се виждаше редицата квадратни нарезки, където бяха влезли металните зъби на вратата.

— Не може да им се отрече, едно време са обичали масивните врати.

— Така е, господин Василиевич, размерите на вратата са прилични, сигурно тежи около стотина тона. Колкото един тежък танк.

— И все пак, остава въпроса как ще проникнем вътре? — попита Алекс — Няма ключалки, няма брави, няма нищо. Само гол легиран метал.

— Жалко, че не взехме експлозиви — каза със съжаление в гласа Миша — както казваше един мой приятел касоразбивач „Няма врата, която да не може да отвориш или разбиеш с достатъчно експлозив!“

— Ако действаме по грубия начин, който предлагате, едва ли ще преживеем и няколко минути — отбеляза Инженера — това, че не виждаме отбранителната система, не значи, че тя не ни държи под око. Най-вероятно оръжейните платформи са скрити в стените някъде

около нас. Трябва да действаме по-цивилизовано. Инженера приближи вратата и я заоглежда внимателно. Михаил вдигна рамене в досада, а Алекс поклати глава. Докато търсеше, говореше по-скоро на себе си, отколкото на другите:

— Тука някъде трябва да има пулт за управление. Едва ли директният контрол над вратите се осъществява от командния център. Вторичната командна верига може да е там, но не и първичната. Отне му няколко минути, докато намери това, което търсеше.

— Насам, господа. Както и предполагам, няма нужда от ненужни взривове и експлозии.

Михаил и Алекс се приближиха и видяха какво има предвид инженера. Отстрани в рамката на масивната врата имаше малко командно табло, което освен приемник, имаше и малък екран с множество бутони.

— Но на него има и клавиатура?! — отбеляза изненадано Алекс.

— Така е — потвърди Инженера — От професионална гледна точка тук нещата вече стават интересни. Както изглежда, за да имаме достъп до вътрешността на този склад, освен електронния ключ, трябва и да вкараме и съответната парола. Естествено няма нужда да обяснявам какви ще са последствията, ако вкараме грешна парола...

— На клавиатурата има не само цифри, но и букви... — каза притеснено Алекс — Възможно ли е кодът да е смесен?

— Напълно възможно, паролата може да е само от цифри, или само от букви, или да е смесена цифрено буквена. — Инженера потвърди опасенията на Алекс.

— Ъгхъъъъ — прочисти си гърлото Миша — а откъде по дяволите ще я вземем тази парола?! Никога не е ставало и дума за парола! Какво, от гъза си ли ще я извадим? Или ще хвърляме боб?! А?!

— Въпреки Вашето... хммм, цветисто предложение, мисля, че е по-удачно да се възползваме от документите, които господин Орлов ми показва в Капитолия. Доколкото си спомням, върху тях имаше думи и цифри. Предполагам, ги носите в себе си?

Алекс кимна, извади от джоба на комбинезона фолиото със сгъната в него карта и ги подаде на Инженера. Той хвърли един кратък поглед на прозрачното фолио, след което разгърна картата от пожълтяла хартия. Разгледа лицевата част на картата с изрисувания

върху нея Съветски съюз, след което я обърна и се съсредоточи върху написаните думи.

— Така, господа, имаме три варианта на паролата: „За род и родина“, „Червения октомври“ и „Червена звезда“. Мисля си, че и на когото да са принадлежали ключът и картата, той ни е дал и паролите, осигуряващи пълен достъп до базата.

— Проблемът е колкото тривиален, толкова и прост. Ако вкараме грешната парола, охранителната система със сигурност ще ни убие. Така че шансът ни е едно към три. Коя от трите избираме?

— „Червена звезда“! — предложи Алекс.

— „За род и родина“ — звучи патриотично и по комунистически — каза Михаил.

— А според мен е „Червения октомври“ — не се съгласи Инженера.

Тримата се спогледаха, знаеха, че всеки може както да е прав, така и да греши. А от това зависеше животът им.

— Да оставим тогава съдбата да реши? Да хвърляме монета? — предложи Миша — За такива случаи винаги нося в себе си късметлийската ми монета от един кредит?

— Това няма да е най-разумното действие от наша страна, но все пак е компромис, какво мислите, господин Орлов.

— Става, нека съдбата реши. Нали знаете, какво се пее в песента — понякога съдбата е майка, понякога е мащеха.

Михаил извади от джоба си монета и я показва.

— Мятам я по три пъти за всяка от паролите. Започваме с „Червена звезда“, „За род и родина“, и накрая „Червения октомври“. Която парола събере най-много езита, тя и печели. Съгласни?

Алекс и Инженера одобрително кимнаха.

Миша сложи монетата на палеца си и я изстреля нагоре към тавана. Три чифта очи проследиха полета на бясно въртящата се във въздуха монета. Когато тя започна да пада, Миша я улови светкавично и звучно я шляпна на опакото на лявата си ръка. Вдигна длан и показва лицето на монетата.

— Ези, тура, тура!

— Тура, ези, ези!

— Тура, тура, ези!

Първи се обади Инженера:

— Моите поздравления, господин Василиевич. Това наистина е късметлийската Ви монета. Надявам се да донесе късмет и на всички ни.

Михаил се ухили самодоволно, обичаше да печели. Прибра монетата в джоба си. Инженера се приближи към пулта и въведе паролата „За род и родина“, но преди да натисне бутона за въвеждане се поколеба за момент и отново попита:

— Господа, убедени ли сте, че това е правилният избор? Може би...

Михаил нервно го прекъсна:

— Давай, старче! И тримата се съгласихме, че жребият е най-добрия вариант за избор на паролата. Каквото ни е писано, това ще стане! Никой не може да избяга от съдбата си!

Инженера поклати глава несъгласно и примирен натисна бутона.

За миг нищо не стана, но след това екрана на дисплея се озари в червена светлина и някъде наблизко приглушено зави сирена.

Въпреки че и тримата се бяха подготвили, подскочиха от изненада и се заоглеждаха стреснато. Очакваха всеки момент от тавана или стените да се покажат картечните турели и да ги превърнат във фараши от човешко месо и кости. Нищо такова не се случи, само сирената продължаваше тревожно да вие.

— Това е добре. — отбеляза Инженера.

— Е кое му е добре-то, Старче?! Вкарахме грешната парола!

— Така е, но все още дишаме и сме живи, а не сме трупове. Така че гледайте по-оптимистично на нещата, господин Василиевич. Установихме и нещо много важно, програмното осигуряване на охранителната система е стандартно. И приема до три грешни опита. Така че чак на четвъртия ще сме пътници.

— Значи имаме още два опита — отбеляза Алекс.

— Да.

— Значи ще имаме време за по една кратка молитва към Всевишния — пошегува се нервно Михаил.

— Не правите впечатление на особено религиозен човек, господин Василиевич.

— В такива напрегнати моменти, старче, човек бързо открива религията и пътя към Бога!

— Предлагам вторият опит да бъде с моята парола?

— Давай, старче! Да видим твоят късмет какъв е.

Инженера набра на клавиатурата „Червения октомври“ и натисна въвеждане.

Лазещият по нервите им истеричен вой на алармата спря, а екранът на дисплея светна в зелено. Усетиха пода да вибрира, и тримата отстъпиха назад докато мощната хидравлика, вградена в стените, плавно издигаше стотонната врата към тавана. Матираната повърхност на издигащата се врата отразяваше бледата светлина на коридора. Вратата свършваше с дебели пирамидални профили, приличащи на остри метални зъби.

Алекс извади своя ТТ-43 за всеки случай и тримата предпазливо приближиха входа. Отвътре също струеше бяла светлина като тази, в коридора, но по-слаба. Не всички от окачените по тавана луминесцентни лампи работеха. Но и останалите работещи лампи хвърляха достатъчно светлина, за да се вижда нормално. Пред тях бе огромен склад, набит до тавана със зелени сандъци с различна форма и големина.

— Хmmm — измънка разочаровано Михаил — Не е точно това, което очаквах...

— А ти какво очакваше, Миша? Планини от злато и сребро или кюлчета платина? Така става само по филмите, когато главният герой намира пещерата на Али Баба и съкровището. Ето това пред нас е грубата реалност!

— Ами нещо такова...

— Така и така сме дошли, господа, да разгледаме — предложи Инженера и първи влезе в склада, прекрачвайки редицата дълбоки един метър нарезки в пода. Другите двама последваха примера му. Почти веднага се оказаха между два равни реда от сандъци... Ехото от стъпките им отекваше по пода на прашния склад. Сандъците бяха наредени плътно един до друг и на височина стигаха почти до самия таван.

Бяха наредени по този начин, за да заемат възможно най-малко място. Вече десет минути вървяха мълчаливо по тесния проход, а зелените сандъци сякаш нямаха край.

Михаил нетърпеливо се приближи към един и почука по него с кокалчетата на пръстите си.

— Искам да видя какво има в тях!

— Това е задача с повишена трудност, ако опитаме да извадим, който и да е от тях, останалата камара сандъци ще се срути върху главите ни.

— Е докога ще обикаляме безсмислено? — каза сприхаво Михаил.

— Докато не намерим някоя по-ниска купчина, тогава ще можем на спокойствие да отворим някой сандък, без да рискуваме да си строшим главите.

— Всичките изглеждат доста плътно наредени, може би целият склад е така? — попита Алекс.

— Съмнявам се. За да подредят такова огромно количество сандъци, им е била необходима механизация. Използвайки само силите на обслужващия персонал, ще им е трябвала цяла вечност, за да се справят. Най-вероятно са имали камиони, електрокари, мотокари и така нататък. А, за да вкарват товари с различна големина и маса, както съответно и да ги изкарват от склада, трябва да са оставили достатъчно широки проходи за механизирания транспорт.

— Значи търсим широк път? — уточни Алекс.

— Да, или място, което ще е достатъчно широко, за да свалим някой от сандъците и да проверим какво има в него.

Докато говореха, неусетно излязоха в квадратно, относително празно пространство, отвсякъде заобиколено от стени от сандъци. В центъра имаше една по-малка купчина от множество сандъци с различна големина и форма.

Докато Алекс и Миша все още оглеждаха откритата се пред тях кухня, Инженера не губеше време. Той приближи най-близкия от сандъците и се надвеси над него, разглеждайки нанесените върху него с черна боя буквено цифрени обозначения. Боядисаният в отровно зелено сандък бе с размери един на половин метър, и височина петнайсет сантиметра. Краищата му бяха обковани с тънки железни пирони, затрудняващи отварянето му. Инженера се обърна и поиска:

— Може ли ножа Ви, господин Орлов?

— Един момент — Алекс извади от канията ножа на разузнавача (НР) и го подаде — Заповядайте!

Инженера взе ножа и го вкара в тънката цепнатина между стените и капака на сандъка, след което рязко се отпусна с цялата маса на тялото си върху дръжката на ножа. С противно скърцане капакът

отскочи и падна на земята. В сандъка, наредени един до друг, лежаха пет дълги предмета, увити в груба промазана хартия. Инженера се наведе и извади един от тях, надничащият зад рамото му Алекс с любопитство следеше за действията му. Инженера внимателно разопакова предмета, махайки мазната хартия. Махна и последното парче хартия и в ръцете му, отразявайки светлината, проблесна метал. Оказа се, че в ръцете си държи АК-47.

— Калашник?! — възкликна удивеният Алекс.

— Да, и по-точно Автомат Калашников образец 1947 г., калибър 7.62 мм с дървен приклад и фрезована цевна кутия. — поясни Инженера. — И смея да твърдя, че дори след толкова много години е в отлично състояние. Няма видимо захабяване или износване на дървото или метала. Или поне външно, а сега ще видим какво е положението отвътре. Инженера ловко започна да разглобява автомата, виждаше се, че не му е за първи път. Натисна копчето на възвратната пружина и отдели капака на цевната кутия, след което извади възвратната пружина и я огледа за ръжда и корозия, но такива нямаше. Всичко в цевната кутия бе добре смазано, с тънък равномерен слой заводска смазка. Изтегли газовото бутало заедно със затворния блок, и отдели затвора. Огледа го внимателно, но и иглата бе в добро състояние. Махна газовата тръба, след това и дървената ложка и приключи с непълното разглобяване на калашника. Цевта бе пълна с грес, затова той изтегли шомпола и я прочисти с него. След което вдигна автомата и насочи цевта към халогените лампи на тавана. Огледа внимателно цевния канал и нарезите, след което свали оръжието и го сглоби за десет секунди.

Промърмори под носа си едно замислено:

— Хммм.

— Какво, Павел Сергеевич? — попита Алекс.

Инженера приклекна, вдигна от пода капака на сандъка и го обърна. От вътрешната му страна имаше залепена малка книжка от пожълтяла хартия. Инженера внимателно заразлиства страничките като внимаваше, страхуваше се, че старата хартия просто ще се разпадне в ръцете му. Задълбочен в четене, Инженера не обръщаше внимание на ставащото около него. Минаха пет минути и изгарящият от любопитство Алекс започна да се изнервя. Малко грубо прекъсна уединението на Инженера.

— Има ли нещо интересно, Павел Сергеевич?

— Всъщност... Да. Автоматите са чисто нови, доставени са тук направо от завода производител „Сърп и чук“. Или поне са били чисто нови преди повече от осемдесет години. В книжката за фабричните изпитания е записано, че партидата е произведена през 1949 г. малко след началото на Втората Световна Война.

— А дали все още работят?

— Питате дали стрелят? Прави впечатление, че са спазени всички правила при консервация за дълъг период от време. Оръжията се държат в помещения с постоянна температура, сух въздух и ниска влажност. Всичките са още във фабрична смазка. Така че според мен — да, могат да стрелят.

Зад гърба им се чу радостния глас на Миша:

— Разполагаме със склад, пълен с действащи оръжия. Знаете ли какво значи това, мамка му!!! Ааа, момчета?! Питам ви, знаете ли?! Тука има хиляди и хиляди оръжия, а това са милиони кредити кеш! Това значи, че ще станем милионери!!! Ще сме големи клечки! Богаташи!!!

Щастлив Михаил се смееше радостно от все сърце. Мощният му басов глас огласяваше целия склад. Когато се поуспокои малко и престана да се смее истерично, добави с известно съжаление в гласа.

— Само едно е жалко — че всичките тези пушкала са стари, с калибъра 7.62 мм. А боеприпаси с този калибър не се произвеждат масово от десетилетия. Затова и оръжията под мощния 7.62 мм патрон не са разпространени и не се търсят особено. Използват ги обикновено престъпниците, мародери, бандитите, наркотрафикантите и контрабандистите. Изобщо цялата сган, която успява да си набави по някакъв начин патрони от този калибър. Това доста ограничава кръга от клиенти, съответно и продажната цената пада. Жалко, че прадедите не са произвеждали калашници под стандартния за целия свят калибър 5.56 мм.

— В думите ви има голяма доза истина, господин Василиевич, но не сте на 100% прав. Да, 5.56 мм патрони с изместен център на тежестта или кух връх са по-леки за носене, а и по-ефективни спрямо живата сила на противника. Но тук има едно голямо НО. В наше време всяка уважаваща себе си световна свръх държава като НОД и ГДИ разполагат със съвременни бронекостюми, осигуряващи добра защита

срещу 5.56 мм куршуми на далечни и средни разстояния. Армиите на повечето от държавните или диктатурите в жълтите зони също използват някакъв вид бронежилетки. Дори повечето от големите банди мародери или гангстери също разполагат със стари съветски или съюзнически брони.

— Е, и? И моите хора носят стари брони на Алианса. Какво от това, старче?

— Ами това, господин Василиевич, че в един прекрасен ден, който между другото ще настъпи скоро, световните производители на оръжия отново ще се върнат към по-мощния 7.62 мм патрон, способен да пробива на големи дистанции дори модерните бронежилетки и персоналните брони. — Лицето на Инженера се изкриви докато си припомняше старите несправедливости. — Преди няколко години, още докато бях министър на тежката промишленост в Източна Крайна, направих предложение във вид на докладна записка до ГЩ да възстановим производството на 7.62 мм патрони. Аргументирах се, че има смисъл, в армейските складовете имаше достатъчно АК-47, за да въоръжим още две, три мото пехотни дивизии. Така щяхме да повишим боеспособността на армията и националната гвардия, както и да спестим десетки милиони от закупуването на стари оръжия втора ръка от излишъците на ГДИ. ГЩ ми върна официално писмо, а в него пишеше, че армията на Източна Крайна няма нужда от морално остарели и амортизирани оръжия с несъвместим калибър спрямо световните стандарти.

Опитах се да споря с тия дебили с армейски фуражки, но напразно. Доказвах им, че ще по-изгодно да започнем производство на 7.62 мм патрони и да въоръжим войниците си с АК-47, отколкото да купуваме още от старите М-16, втора ръка, които ни продаваше ГДИ на завишени цени. Естествено никой не ми обърна внимание. Тогава като личен проект се захванах с преработката на един АК-47, използвах лазерен електронен струг, за да направя стандартните нарезки и изтъня цевта от вътрешната страна до 5.56 мм. Преработих леко конструкцията на ударно спусковия механизъм и патронника, превръщайки автомата в булпап. Замених дървените ложи и ръкохватката, с по-леки и здрави полимерни. Масивния, направен от дърво приклад, изобщо го махнах. Вместо него използвах лек и удобен полимерен упор с гумена подложка, амортизираща отката от

изстрелите. Общата маса и дължина на оръжието намаляха почти наполовина. Получи се леко, удобно и най-важното, надеждно оръжие. Оръжие, което всеки войник би искал да има по време на бой. И всичко това само на една пета от стойността, на която купувахме архаичните М-16 от ГДИ. Кръстих детето си, което създадох със собствените си ръце АК-147.

Извиках армейските генерали и техния антураж от подмазвачи и подлоги на полигона край Столник. Там и демонстрирах оръжието си пред тях сравнявайки го с М-16. Лицата на всички генералите и полковници без изключение позеленяха от яд и трудно сдържана ярост. Бяха готови да ме разкъсат на парчета с голи ръце, обвиниха ме, едва ли не, в седемте смъртни гряха. Унищожаване на държавно имущество, използване на военнопромишления комплекс за лични цели с цел лична облага и какво ли още не!

А този задник, началникът на генщаб генерал Самсонов, ми каза, че нищо не разбирам от военно дело и конструираното от мен оръжие за нищо не става. А и да си знам мястото, да не си вра носа там, където не ми е работата, ако не искам да остана без нос. Едва тогава до мене започна да достига мисълта, че всичките тези отрепки в армейски мундири, са корумпирани и мислят само за това как да натъпчат по-добре търбуха си. Изобщо не им дреме за родината, а и не дават пукнат кредит за безопасността на хората и страната. Моите разработки и предложеното от мен оръжие, бяха пречка. Стоят на пътя на тлъсти комисионни, които тези свине в мундири взимаха от всяка от сключените оръжейните сделки. Тогава за първи път си дадох сметка колко корумпирана и несправедлива е властта в Източна Крайна. Този слънчев ден на полигона бе преломен за мен. Недоволството започна да зрее все повече в мене до деня, в който вдигнах скандал по националната телевизия заради кражбите в особено голям размер на хуманитарните помощи, доставяни от Сините Зони. Докато Алекс внимателно слушаше словоизлиянията на Инженера, Миша ровеше в един сандък наблизко. Радостният вик на Миша стресна и двамата.

— Момчета, вижте каква играчка си намерих — Михаил направо грееше от щастие, въртейки в ръцете си дълга метър и половина метална тръба на гранатомет.

— Предлагам да сте по-внимателен с вашата, хmmm... играчка, господин Василиевич. Освен ако не искате да ни вдигнете във въздуха.

— В смисъл? Какво толкова правя? — спря изненаданият Михаил.

— Това, което държите в ръцете си, е съветски противовъздушен гранатомет ПВГ-2 „Колос“. Външен цилиндричен кожух със сноп от седем насочващи тръби вътре в него. Прицелването става чрез монтирания отстрани оптичен мерник далекомер, примитивен според днешните стандарти. В задната част на гранатомета, където е реактивното сопло има фабрично заложен блок със седем 57 мм реактивни гранати. Така че, господин Василиевич, по същество това, което размахвате толкова ентусиазирано, е едно напълно заредено безоткатно оръдие. Стреснатият не на шега Миша предпазливо свали от рамото си гранатомета и внимателно го постави в сандъка, от който го бе извадил.

Алекс се обърна към Инженера, който замислен оглеждаше Калашника, който държеше в ръцете си.

— Да отворим и други сандъци? — предложи Алекс.

— Това е отлична идея, Алекс. — намеси се в разговора Михаил — Тъкмо ще видим какво още има в сандъците. Все пак трябва да видим какъв асортимент от гърмящи „играчки“ ще предлагаме на пазара. От това зависи нашата печалба!

Инженера само поклати глава и кимна в съгласие.

Алекс си хареса един сандък. По-малък от този, в който бяха Калашниците и го отвори. Вътре имаше пет къси, подобни на карабини, оръжия, до всяко от тях имаше по два метални дисковидни пълнители. Алекс извади оръжието и един от дисковете от сандъка и ги огледа по-внимателно.

— Мисля, че намерих нещо интересно. — Алекс показва оръжието на двамата си спътници. — Това не е ли ППШ-69?

— Я дай да видя — каза заинтересувания Миша и се приближи.

— Прав си, братче. Наистина е ППШ-69, и това е добра новина за поолекналите ни джобове. Направо ударихме джакпота, момчета! На черния пазар в Капитолия картечните пистолети като този се продават като топъл хляб! От продажбата им ще направим голямата пачка кредити, пичове. Може би няколко милиона, всичко зависи от това, каква част от сандъците в този склад са пълни с ППШ-69. — Миша доволно примлясна с уста. — 9 мм пистолетни патрони се

произвеждат масово навсякъде по света, а и са лесни за намиране. — Така че пласментът на стоката ни е осигурен.

— Може само да ни радва, че имате нужните познанства и канали, за да пласирате оръжията, господин Василиевич. — каза Инженера.

— Павел Сергеевич, а защо съветите са се отказали от това да произвеждат АК-47? — попита Алекс. — Все пак, както вие сам отбелязахте, 7. 62 патрона на АК-47 е доста мощен, по-мощен от 9 мм „Пара“ използван от ППШ-69.

— Всичко опира до различни фактори, господин Орлов. Подготвяйки се за новата световна война, на Съветския съюз му е трябвало ново, евтино и лесно за производство оръжие, с което да въоръжи съветската пехотата. На необучените руски новобранци им е трябвало просто, надеждно и лесно за поддръжка оръжие, с което да бъдат хвърлени в месомелачката на Третата световна война. ППШ-69 се състои от по-малко части и са необходими по-малко часовини за изработването му, отколкото на един АК-47, нещо, което е особено важно при масовото производство. Съответно и за изработката на 9 мм патрони са необходими по-малко барут и метал. Наистина благодарение на мощния патрон, и дългата цев АК-47 е по-точен има почти три пъти по-голяма далекобойност, отколкото ППШ-69. Но затова пък картечният пистолет компенсира с по-високата си с една трета скорострелност от 900 изстрела в минута и двойно по-големия си пълнител от 72 патрона.

— Тоест, това оръжие е от типа, при които ръсиш куршуми наляво и надясно и се молиш на Господ да уцелиш нещо?

— Да, нещо такова — позволи си да се усмихне Инженера.

Зад тях се разнесе гласа на Михаил:

— Момчета, елате да видите какво намерих. Какво според вас е това?

Двамата се обърнаха и се приближиха, за да видят какво искаше да им покаже Михаил. На дъното на сандъка, отворен от Миша имаше странно на вид оръжие. Представляваше три метални балона, заварени един към друг и свързани посредством тръби. Имаше колани за привързване, а от вентила на средния балон излизаше платнен гумиран маркуч, завършващ в ръкохватката на нещо подобно на пушка с дървен

приклад и удебелена метална цев. Инженера разгледа замислено оръжието и каза.

— Ако не се лъжа това е РОКС-10. Съветска преносима ръчна огнехвъргачка. Коланите се пристягат около кръста и раменете, и огнехвъргачката се носи на гърба като раница. Използвана е в ударните батальони на съветската щурмова пехота през Втората Световна Война.

— Огнехвъргачка? Като огнехвъргачките FT-72 „Пречистващ пламък“ на НОД-овските фанатици от „Черната ръка“?

— Да, подобна, но доста по-стар модел. Новите, съвременни огнехвъргачки, използвани от НОД, имат по-голям обseg, повече огнена смес в резервоарите, а и са по-леки и мощни.

— Огнехвъргачките винаги са били едно от най-ужасяващите оръжия на бойното поле. — отбеляза Михаил и доволен потупа огнехвъргачката по металните балони. — Мисля, че веднага ще намеря клиенти и за това голямо бебче.

— Странно — каза Алекс, загледан в съседните сандъци — а забелязахте ли, че на тези сандъци маркировката е на латиница, не на кирилица...?

— Къде?

— Ето вижте. На този, този и онези трите.

— Любопитно — промърмори Инженера и се надвеси над сандъка с надпис на латиница — Това събуди любопитството ми, предлагам да отворим сандъците и да проверим какво има вътре. Господин Василиевич, както изглежда, благодарение на физическата си сила и жаждата си за печалба вие най-бързо се справяте с разопаковането на сандъците. Така че бихте ли били така любезен да ги отворите.

— Нямах проблеми, старче. — ухили се Миша и размаха ловджийския си нож във въздуха — преди да си казал „а“, вече ще съм ги отворил.

Миша премина от думи към действия. Последователно забиваше ножа си в стиковите между капаците и стените на сандъците и натискаше с цялата си немалка маса надолу. Дървото със скърцане поддаваше и изкривените гвоздеи на капаците изхвърчаха от гнездата си под натиска и животинската сила на Миша. За отрицателно време

всички сандъци бяха отворени и тримата започнаха да разглеждат съдържанието им.

— Ха! Та това са картечници М-60, като тези, които имаме в турелите на камионите и джиповете. — каза учудения Миша — Как са се озовали тук?

— В този сандък има автоматични карабини М-16, в съседния картечни пистолети М43 „Spectre“ а в другите два ракетни комплекси „FGM-148 Javelin“ — отбеляза Алекс. И продължи:

— А вие какво мислите, Павел Сергеевич? Как тези оръжия на Западния Алианс са се озовали в това съветско оръжейно хранилище?

— Сега ще разберем господин Орлов, един момент моля.

Инженера извади една картечница М-60 от сандъка и с очевидно знание по въпроса, започна да я разглобява. Алекс със завист следеше ловките движения на Инженера докато разглобяваше оръжието. Червейчето на съмнението, което го гризеше отвътре отдавна, все повече се усилваше. Странна птица бе Инженера. Имаше отлични познания за компютърните системи и софтуера, а същевременно и за различните типове оръжия. А това вече понамирисваше на нещо гнило. Досега Алекс не бе срещал компютърен спец, който може да направи дори елементарната разлика между куршум и патрон. А Инженера не само показва, че разбира от оръжия, но и нееднократно доказва, че умее да ги ползва. Другото, което правеше впечатление и същевременно будеше подозрение, бе това, че на Инженера доста добре му се отдаваше убиването на хора. Убиваше хладнокръвно, без да изпитва и капка съжаление, напълно професионално и като човек с дългогодишна практика. Тихият глас на Инженера го стресна и го откъсна от мислите, които минаваха през главата му.

— Както и предполагам. По затвора, ударно спусъковия механизъм и цевта на картечницата има следи от износване. Това значи, че западните оръжия в склада са използвани и са бойни трофеи на Червената армия. Изглежда всички трофеи, които са попадали в ръцете на Съветската армия по време на войните, са транспортирани дотук.

— Още отсега виждам как ще натрупам милиони от продажбата на тези оръжия. Ще разширя легалния и нелегалния си бизнес. Бандата ми ще стане най-голямата и най-силната в Капитолия!

— Ако започнете да продавате оръжия в особено големи мащаби, господин Василиевич, ще привлечете вниманието на доста хора. Хора, които са и доста влиятелни и със съответните познанства и връзки в правителството на Източна Крайна. Очевидно е, че и вашите конкуренти от другите криминални банди също ще Ви вдигнат мерника. Готов ли сте за още една гангстерска война като Блоковата война от 2035 г.? Ако пробвате да измените баланса на силите в Капитолия, всички ще се обединят срещу вас, и ще ви видят сметката.

— Михаил се намръщи сякаш изяде нещо кисело.

— Да пробват! С такава огнева мощ и толкова оръжия никой няма да посмее да се изправи срещу мен!

— Позволете ми да се усъмня в разумността на Вашите твърдения, според мен...

Познаваше избухливия характер на Миша, от една страна, а от друга Инженера се бе доказал като опасен и хладнокръвен убиец. Затова Алекс побърза да се намеси, за да прекрати спора още в зародиша му, преди да е прераснал в нещо по-сериозно.

— Мисля, че няма смисъл от безсмислени спорове. Видяхме достатъчно, а времето напредва. Какво ще кажете да продължим, за да проверим и другите два склада на това ниво?

— Съгласен съм. — потвърди Инженера.

— И аз също — добави намусеният Миша.

Зарязаха сандъците както са си и се насочиха към изхода на склада. Когато отново се оказаха отвън в коридора, Инженера издърпа картата от приемника и огромната метална врата бавно се спусна. Масивните приличащи на вълчи зъби метални зъбци се плъзнаха в гнездата си и влязоха в пода, блокирайки вратата.

— Кой от двата склада ще отворим първо?

— Логично е да е по-близкия.

— Миша, ти какво ще кажеш?

— Все ми е тая, да действаме.

Тримата пресякоха железопътната линия и продължиха да се движат по лявото пътно платно. Подминаха още един от огромните елеватори. Този път платформата си бе на място и поразяваше въображението с гигантските си размери. Металът на пода бе започнал да ръждясва на някои места, но иначе платформата изглеждаше напълно исправна. Подминаха я и продължиха нататък, трябваше да

изминат още половин километър преди да стигнат до склада. Озоваха се пред метална врата близък на тази, която вече бяха отворили в първия склад.

— Сега какво правим? Коя от паролите първо ще използваме?

— Базата е разположена на пет вертикални нива. Логично е кодът за достъп на всяко ниво да използва една и съща парола. Затова предлагам да пробваме първо с „Червения октомври“, с тази парола вече отворихме една врата.

— Звучи логично. Аз нямам проблеми с това, ти Миша?

— Да действаме, стига сме се мотали, само губим време.

Инженера вкара картата на електронния ключ в приемника на вратата и набра „Червения октомври“ на клавиатурата. Усетиха се леки вибрации докато огромната метална врата се издигаше нагоре. Вътре още цареше полумрак докато неоновите лампи с пращане се запалваха. Десетилетията липса на качествена поддръжка си казаха думата и тук, ту там някоя от лампите шумно се пръсваше на парченца стъкло, което барабанеше по бетонния под. Ехото от звук на разбито стъкло се разнесе надалече из склада. Въпреки че светлината беше бледа, бе достатъчна, за да могат тримата спътници да виждат ясно какво има пред себе си. Оказаха се в склад, сходен с предходния, но много по-голям. И този склад бе затрупан почти до тавана със сандъци. Но това, което се набиваше на очи от пръв поглед, бе цветът. Докато в предходния склад сандъците бяха в зелен защитен цвят, то в този склад сандъците бяха с естествения си светъл дървесен цвят. Тримата се приближиха и навлизайки сред купищата сандъци започнаха да четат маркировките по тях.

— 5 бр. кут... 700 бр. 7.62×39 мм ПС... обр. 49 г. — прочете на един от сандъците Алекс.

— А тука пише 4 бл... 7 бр. х57 мм... ПВ. — добави Михаил.

— Какво значи това, Павел Сергеевич? — попита Алекс, докато обхождаше с поглед дългите редици сандъци.

— Че мечтата на господин Василиевич се сбъдна. Това са боеприпасите за оръжията от другия склад. Патрони калибър 7.62 и блокове с касети 57 мм реактивни гранати за противовъздушните гранатомети ПВГ-2 „Колос“. Тук някъде трябва да има боеприпаси и за останалите оръжейни системи. А като гледам, количествата са напълно достатъчни за една малка война.

— Момчета, акциите ни на стоковия пазар рязко се покачиха!!!
— заяви важно, важно Миша и се ухили до уши — Сега не само ще предлагаме оръжия, но и боеприпасите към тях! С толкова много оръжие влизаме в голямата игра... Пичове, това са милиони и милиони кредити! Единички с много, много нули! Ще стана монополист на пазара и спокойно ще кажа сбогом на жалката контрабанда със стоки куча марка за по няколко хиляди кредита. На бизнеса с евтина пиячка, дрога и електроника! Здравей, високодоходен оръжеен бизнес! Всички на тази грешна и забравена от бога земя имат нужда от оръжие! И всеки има право да се защити от чуждите посегателства, независимо от това, дали е мъж, жена, дете или нечуваща и недовещаща бабичка с проходилка! Всеки има право на оръжие! И аз ще осигуря на всеки оръжие, стига да има необходимите кредити в кеш!

Недоволен Инженера прекъсна тирадата на Михаил.

— Както отбелязах преди това, господин Василиевич, така ще привлечете ненужно внимание върху себе си, както и на общото ни дело. Влезете ли в голямата игра, бързо ще си навлечете омразата на големите акули в бизнеса. Пазарите вече са поделени между тях, те не търпят никаква конкуренция. Ще ви смажат веднага. Михаил махна с ръка, все едно гонеше досадна муха, и се усмихна нагло.

— Спокойно, старче, ще му мислим като му дойде времето. А сега да поогледаме, искам да видя какви други съкровища има тука.

Продължиха между равните редове, като от време на време спираха да прочетат надписите на някой заинтересувал ги сандък.

— На тази метална кутия пише „800 CRTG... 5. 56 mm... Ball cartridge... M193“... и е на латиница. Предполагам, това са боеприпаси на Западния Алианс?

— Да, прав сте. Обикновено след боевете трофейните команди на Червената армия са събирали от бойното поле всичко, което е било що-годе изправно и е ставало за използване. Изглежда този подземен комплекс е бил определен за депо, където да се съхраняват трофеите.

— Вижте, тука има контейнери с управляеми ракети за „FGM-148 Javelin“...

Викът, който се разнесе пред тях, ги прекъсна.

— Уауууууууууу!

Възкликанието ги накара да ускорят крачката, за да настигнат откъсналия се напред Миша.

Завариха го стоящ неподвижно, вперил поглед право напред. Когато се изравниха и застанаха до него, също спряха като вкопани в земята. Мислеха си, че складът е голям, но гледката, която се разкри пред очите им, ги убеди, че складът е не просто голям, а огромен. Бяха се озовали на относително празно пространство, оставяйки зад гърба си камарите с плътно наредени сандъци. Пред тях, осветени от бледата неонова светлина, се виждаха оцветените в бяло и червено корпуси на безкрайните редици от ракети. Единият тип ракети, които бяха и по-големите, лежах директно на пода в масивни бетони легла, издържащи многотонната маса на напълно заредените ракети. В пода бяха прорязани жлебове, в които влизаха широките кръстообразни стабилизатори на ракетите. По-малките ракети бяха наредени по девет в специални метални стойки с квадратна рамка.

— Какво, по дяволите, е това?! — попита пресипнало Миша.

— Това вече е нещо сериозно, господин Василиевич. Бойни ракети, ето какво са. Тези, които са наредени по няколко в пакет една над друга, са V-2 и по-точно FROG-7, по обозначение на Алианса. Руското обозначение е ракетен комплекс 9K52 „Луна“, това са тактически ракети с близък обseg на действие и петстотин килограмова бойна глава. Използвани са от Съветите за непосредствена артилерийска поддръжка на бойното поле, един вид реактивна артилерия. По-големите ракети са от типа V-3, по руска спецификация Р-17 „Скъд-М“. Това са балистични ракети с три пъти по-голям радиус на действие отколкото V-2 и пренасят до целта един тон експлозив. При далечина на полета от няколкостотин километра са използвани от Съветската армия за поразяване на стратегически цели дълбоко в тила на врага.

— Ахааааа, а защо лежат на пода? — попита Алекс докато очаровано гледаше огромните оръжия за масово унищожаване.

— За по-лесен достъп и обслужване. Балистичните ракети са доста сложни механизми с хиляди компоненти, които трябва да бъдат проверявани преди ракетата да е готова за действие. А и така са спестили от метал за стойките, които да ги поддържат. Все пак, по време на война всичко се икономисва, всичко, което е необходимо на промишлеността като метал, горивото и т.н. Въпросът, е, че обикновено тези ракети вървят в комплект с пускови установки, а не ги виждам.

— Според мене няма смисъл да се размотаваме повече тук. Вече видяхме какво има в склада. А за да го обходим целия ще са ни необходими часове — предложи Миша — Предлагам да се връщаме, за да проверим какво има и в последния склад на това ниво.

— Звучи разумно — съгласи се Инженера.

— Тогава да тръгваме — каза Алекс и поведе, а останалите двама го последваха.

Когато металната врата се затвори зад гърба им, тримата продължиха по пустия коридор, докато разпалено на висок глас обсъждаха видяното в склада. Миша доволно потриваше ръце и вече строеше грандиозни планове и разпалено спореше с Инженера, който му опонираше несъгласен с неговата гледна точка. Страстите се нагорещяваха все повече, а Алекс се опитваше да балансира между двете страни, туширайки напрежението. Когато един километър по-далече и десет минути по-късно стигнаха до масивната металната врата, Алекс най-после си отдъхна с облекчение. Двамата спряха да спорят, Инженера се захвана с отварянето на вратата, докато Миша нетърпеливо обикаляше пред нея. Изгаряше от нетърпение да види какви съкровища го очакват вътре.

Хидравличните крикове тихо свистяха, повдигайки дебелията метална врата. Тримата изчакаха вратата да се прибере напълно в тавана, и пристъпиха нетърпеливо напред. Попаднаха в царството на черния мрак.

— Пак ли тъмница, мамка му?! — изпсува ядно Михаил.

— Еххх Миша, Миша, на хубавото се свиква лесно, но после трудно се отвиква. — не пропусна да го клъвне шеговито Алекс.

Михаил само изръмжа нещо под нос и свали от рамо М-16, за да включи прикачения към нея фенер.

— Мисля, че няма да има смисъл от фенери, господин Василиевич. — спря го Инженера и кимна с глава. — Вижте!

В далечината се появи една малка трептяща светлинка, след нея още една и още една, и ставаха все повече. Халогенните лампи в другия край на огромния склад се включваха една след друга, разпръсквайки непрогледната тъмнина в огромното помещение. Бледата светлина на все по-близко светващите се лампи осветяваше неясните ъгловати силуети, хвърляйки причудливи сенки по пода.

Очите им вече бяха свикнали със заобикалящата ги тъмнина, и когато лампите над главите им светнаха, и тримата бяха заслепени от ярката халогенна светлина. Инженера се извърна, а Алекс, мръщейки се, прикри с ръка очите си, все пак усещането не бе от най-приятните. Отне им известно време докато зрението им отново се адаптира към силната светлината. И тримата бяха зашеметени от гледката, която се откриваше пред тях. Тримата просто стояха безмълвно, опитвайки се да асимилират това, което виждаха пред себе си. Намираха се в склад, по-голям от предходните два, взети заедно. Складът приличаше на гигантско хале или по-скоро на подземен гараж. Правеха впечатление масивните железобетонни колони, които поддържаха тавана на склада. Височината от пода до тавана бе само десет метра, и окачените на тавана лампи осветяваха чудесно околното пространство. Но това, което наистина впечатляваше и спираше дъха, бяха безкрайните, следващи един след друг редове от бойни машини. Танкове, БТР-и, БМП-та, ракетни установки — всичките тези създадени от човешки ръце машини служеха само на един бог — бога на войната и разрушението. Но дори неподвижни, притихнали и без никакво движение, със своите стърчащи оръдия, картечници и ракетни блокове, всеки един от тези многотонните стоманени зверове на войната изглеждаха заплашително. А с петнистия камуфлаж, нанесен върху дебелата броня, изглеждаха като дремещи хищници, дебнещи своята плячка. Бронираните машини изпълваха целия подземен гараж, докъдето стигаше погледът. Дебелите бетонни колони имаха двойна функция. Освен че поддържаха тавана, всеки четири от тях формираха широки гаражни клетки за ръбатите корпуси на бойните машини. По колоните минаваха снопове от вертикални тръби, със заварени към тях големи кранове и навити на макари гумирани маркучи. Тръбите бяха боядисани в няколко различни цвята. Върху тези, които бяха боядисани в синьо, се четяха избелелите букви ВОДА, върху червените тръби — ДИЗЕЛ или БЕНЗИН, а върху кафявите тръби — МАСЛО. Михаил с увиснало чене въртеше глава и се оглеждаше наоколо, докато Алекс се опитваше да преброи колко танка вижда пред себе си. На около 30 или 40 бъркаше бройката и отново започваше да брои. Докато двамата слисани приятели се оглеждаха, Инженера, без да каже нито дума, пристъпи напред и се насочи към най-близкия до тях танк. Гаражната клетка, в която се намираше танка, освен че осигуряваше паркомясто,

бе и бокс за техническо обслужване. От двете страни се виждаха подредени една върху друга опорни ролки, танкови вериги, както и сандъци с резервни части. Инженера се приближи към едната от бетонните колони, на която висеше клипборд с пожълтяла хартия, и го свали. Започна да го разглежда, а погледа му се плъзгаше по написаното върху листовете пожълтяла хартия. Четеше бързо и отмяташе страниците една след друга. Алекс се отказа от безсмисленото си занятие и с любопитство започна да следи за действията на Инженера. Когато той отметна и последния лист, постоя малко замислено, след което отново окачи клипборда на колоната и се обърна. Тръгна към танка с уверена крачка, така сякаш го бе правил много пъти. Когато се приближи вдигна дясната си ръка и сложи длан върху дулото на едното от двете оръдия. Продължи да плъзга дланта си по дулото приближавайки се към танка. Спря пред масивния корпус на танка и погали с ръка бронята. Отстрани изглеждаше така сякаш е срещнал стар приятел.

Радостният рев на Миша разтърси тишината, и миг по-късно изненадания Алекс се оказа в обятията на приятеля си. Миша го вдигна сякаш бе лек като перце и започна да го върти във въздуха като парцалена кукла.

— Алекс, браткооооо! Мама му старааа, богати сме еййййййй Богу! Богатии сме, братчеее!!! Богати!!! Дори свръх богатииииииии!!! Това са хилядииии, десетки хиляди тонове първокачествена военна стомана!!! За толкова стомана концерн „Дайичи Хиробо Индъстриз“ в Кобе ще ни затрупа с планини от кредити. Това са десетки милиони кредити, мой човек!!! И то не тези жалки хартийки, които печатат в Източна Крайна, а истински кредити, използвани в азиатските сини зони!!! Ще станем по-богати, отколкото можеш да си представиш! По-богати дори от нашия нелюбим Ел Президенте! Искаш да имаш имение в Синя Зона 2, на хълмовете край Холивуд — купуваш го! Искаш женски харем с манекенки като Никол Силвър и Хелена Банкс, или може би телевизионни водещи като Анита Уотсън... Имаш го!!! С толкова пари може всичко! Ако искаш дори може да си купиш някоя африканска жълта зона!

— Пусни ме, мечкоооо! Ще ме задушиш! — хъркаше полузадушения Алекс, биейки с юмруци по гърба на приятеля си.

Алекс се бореше да усмири полуделия от щастие Михаил. В това време Инженера се качи на челната броня на танка и завъртя една малка ръчка, намираща се отгоре, отваряйки люка на механик водача. След това напълно професионално се плъзна през правоъгълния отвор, влизайки вътре в танка. С доста зор и мъка, Алекс най-сетне успя да се измъкне от мечешките прегръдки на въодушевения си приятел. Изправи се, пое си дъх и вече се канеше да тегли една майна на Миша, когато във въздуха се разнесе остро свистене. Свистенето рязко премина в дълбок оглушителен рев, който стресна двамата приятели, карайки ги да подскочат от изненада. Алекс веднага извади пистолета си, опитвайки се да определи откъде идва звука, докато Миша припряно сваляше автомата от рамото си. Ревът, който кънтеше в огромния гараж постепенно намаля, преминавайки в равномерно бумтене на тежък дизелов двигател В=7. Алекс относително бързо се ориентира, че звукът издава танкът, в който бе изчезнал Инженера. Двигателят поработи още няколко секунди, след което изхърка и спря. Настъпилата тишина бе оглушителна. През люка се показва първо главата, а след това и раменете на Инженера, и миг по-късно той изскочи от танка, и плъзгайки се по челната броня, стъпи на бетонния под. Алекс за първи път, откакто го познаваше, го виждаше такъв. Върху изкуствено състареното от Якудза лице на винаги мрачния Инженер играеше момчешка усмивка. Очите му светеха от радостна възбуда, с изправени рамене, вдигната глава и енергичната стъпка той се приближи към тях. Походката му изглеждаше типично младежка, а не старческа.

— Работи! — Инженера кимна към танка.

— Павел Сергеевич, ще ви бъда благодарен ако друг път не прибягвате до такива как да го кажа... безвкусни шеги!

— Така е мамка му! Изкара ни ангелите, старче! — потвърди нервно Михаил.

— Както вече казах. Работи! — и Инженера посочи с ръка танка.

— Е и?! — попита издразнен Михаил.

— Ами това господин, Василиевич значи, че разполагаме не с хиляди тонове старо, ръждясало желязо за вторични суровини, както вие се изразихте. А с цял хангар пълен с напълно изправна бойна техника. Готов съм да се обзаложа, че повечето от машините тук още сега са годни за бойни действия. Най-много да им трябва лек ремонт и

базова профилактика, за да могат да бъдат доведени до работещо състояние. Докато двамата приятели предъхваха поднесената им от Инженера информация, опитвайки се да я осмислят, той продължаваше с обясненията си.

— В пътната книжка на този тежък танк Т-49, е записано, че е произведен през 1947 година и има навъртени само пет километра. Няма записани никакви ремонти, машината е чисто нова! Транспортиран е до това резервно депо по жп линията, която видяхме, взет е директно от поточна линия във военната фабрика, където е сглобен. Към него има и два пълни комплекта ЗИП (Запасни части и Принадлежности).

Щом като двигателят на този танк, който не е бил пален повече от осемдесет години, работи значи, същото важи и за останалите машини.

— Значи ще сме свръхбогати?! — ухили се Михаил, докато въображението му вече рисуваше планините от кредити, в които щеше да се къпе.

— Не, мистър Василиевич, това по-скоро значи, че ще сме свръх мъртви!

Думите на Инженера буквално попариха надеждите на Михаил.

— Тоест, как така свръх мъртви?! — заекна изненадан Миша.

— Ами много просто, леки огнестрелни оръжия и боеприпасите, които намерихме в другите складове не са нещо особено. Както сам отбелязахте такива лесно могат да се намерят навсякъде по света. Но техниката тук и Инженера с жест обходи подземния гараж. Тези танкове, БТР-и, ракетни установки артилерийски оръдия и т.н. не могат да се намерят под път и над път. Живеем в свят разяждан от териума, господин Василиевич. Почти всичката промишленост и тежко машиностроене в жълтите зони са унищожени от войните или разграбени от местното население. Това, което е останало, едва стига, за да поддържа искрата на нещо подобно на цивилизация в жълтите зони. Единствените, които владеят съвременни и високотехнологични производства са НОД и ГДИ. Имате ли си и най-малка представа какво държим в ръцете си господата? За това място, господин Василиевич, всяко правителство, диктатор, военачалник, главатар на бандит или обикновен главорез от жълтите зони би ни прерязал гърлото, без да се замисля. Вече почти никъде в жълтите зони не се произвеждат

бронирани машини. Всеки ще иска да притежава това богатство, дали ще е Източна Крайна, Кавказкия Емират, Персийския Халифат, Магнитогорско-Челябинския протекторат, или Западна Крайна, е все едно. Всеки, който научи за това място, ще драпа със зъби и нокти, за да се добере дотук. И залогът си заслужава! С толкова много бронирани машини може да подчиниш цяла Евразия или Близкия Изток. А вие, господин Василиевич, готов ли сте да гарантирате за всеки един от хората си? Че като се напият в някоя кръчма или бордей някъде, няма да се похвалят какво са намерили, а?

Миша успя само да каже:

— Амиииии... моите хора са ми верни! Готови са да влязат в огън и вода заради мен!

— В това не се съмнявам, господин Василиевич. Просто се съмнявам в това дали са дуракоустойчиви! Хората неслучайно са казали, че и най-умният си е малко прост... А, какво тогава остава за наистина простите хора. Една неволна дума изпусната където не трябва, и всички сме мъртви! Надявам се, че добре го осъзнавате и двамата!

Алекс мълчеше и обмисляше думите на Инженера. Имаше доста голяма доза истина в тях, да, можеше да гарантира за себе си и Миша. Но за останалите от бандата? Инженера беше прав, една неволна дума и труповете им щяха да гният под бялото слънце на пустинята. Нямаше да има дори кой да ги оплаче.

— Е, господа, да отидем да погледнем какви изненади още крие този склад — каза Инженера, и без да ги чака, се обърна и тръгна между редиците гаражни клетки и танковете в тях.

Алекс и Миша побързаха да го последват.

Известно време вървяха мълчаливо, но на Алекс му стана любопитно разглеждайки различните бойни машини.

— Павел Сергеевич изглеждаше като човек, който разбира от оръжия. Направо бих казал, че сте експерт по този въпрос. Какъв е този танк?

— Оръжията са ми хоби от малък, нищо повече.

Да бе, хоби — помисли си наум Алекс — затова толкова лесно разглобяваш и използваш различни типове оръжия. Голямо хоби ще да е щом запалваш двигателя на осемдесетгодишен танк от раз, докато

ние с Миша седим отстрани и се чешем по главите като маймуни! Естествено на глас попита друго:

— Какъв е този танк?

Инженера хвърли един поглед и отговори:

— Т-49, използван е през Втората световна война от Съветите. Има две 105 мм оръдия и доста дебела за времето си броня. Ако му се монтира бордови компютър, лазерен прицел и модерен прицел, ще бъде на равнището на сегашните леки НОД-овски танкове.

— А тази машина?

— Това е верижен бронетранспортър амфибия БТР-154, плаващ аналог на М-113 на Западния Алианс.

— А ето тази колесна машина, с металната релса над кабината?

— Ракетна пускова установка V-2, пак от периода на Втората световна война. Монтирана е на осем колесното шаси на всъдеход ЗиЛ-135.

Възклицанието на Миша ги накара да спрат.

— Мътните ме взели, това не е ли Мамут?! Какво прави танк на ГДИ в стар съветски бункер?!

Инженера и Алекс се обърнаха и видяха Миша, спрял пред един огромен танк, който едва се побираше в гаражната клетка. Масивните 120 мм гладкоцевни оръдия бяха дебели колкото стволовете на възрастни дървета, а двата блока със зенитни ракети отстрани на масивния квадратен купол почти опираха в тавана. Дори тежките танкове Т-49 и дългите ракетни установки V-2 в съседните клетки изглеждаха дребни на фона на Мамута.

Алекс и Инженера също приближиха, заставайки от двете страни на Михаил, точно срещу корпуса на огромния танк.

— Не знаете историята на собствената си страна, господа! Това не е танк на ГДИ! — в гласа на Инженера се усещаше зле прикрита ярост и омраза — Това е съветски танк! СТТ-7 „Мамут“, е създаден по пряката заповед на председателя на съветската комунистическата партия, другаря Сталин! По време на ВСВ този танк нямаше равен на бойното поле. Самата му поява вдъхваше страх в сърцата на вражеските танкисти и пехотинци. За съжаление СССР загуби както втората, така и третата световни войни. След ВСВ шпионите на Западния Алианс кръстосваха Майка Русия надлъж и нашир в търсене на технологичните секрети на Съветския съюз, но така и не намериха

почти нищо и останаха с пръст в уста. Но след третата световна война (ТСВ) Алиансът вече действаше доста по-ефективно и професионално, разположиха военни бази по цялата територия на страната, които са си там и до днес. Като базата на Алианса, тоест на ГДИ в Гумрак край Сталинград, тоест Капитолия.

— Е добре, тогава ГДИ откъде имат Мамути?

— Навремето, след края на ТСВ разкопаваха развалините на Харковския танков завод в търсене на нещо много по-ценно, но вместо това намериха обгорели чертежи на Мамутите. И така двадесет години по-късно по бойните полета на Първата Териумна Война се появиха и ГДИ-ските Мамути. Наистина, с осъвременени компютри и модерни прицелни комплекси, но във всичко друго си оставаха същите стари съветски Мамути.

— Една такава машина и в наше време струва купища пари, а тука има доста от тях. — меркантилно отбеляза Миша.

— А танкът до него какъв е? — попита Алекс — досега всички танкове, покрай които минахме, са с две оръдия, а този е с едно.

— Това вече е по-съвременна машина, Т-67 „Носорог“. Използван е през цялата ТСВ като основен боен танк на Съветската армия. Има вграден автомат за зареждане на 115 мм си танково оръдие, благодарение на това скорострелността им е колкото на старите двуоръдейни Т-49. И е с още по-дебела броня и по-добра мобилност.

— Прилича ми новите армейски танкове „Абрамс“ А1М1, които скоро показаха по държавния Първи канал на холовизията, на парада в чест на създаването на Източна Крайна.

— И има основателна причина защо да ти прилича. През 1975 година в Ленинград, в ръцете на Алианса, попадна почти цяла поточната линия на Т-67 на Кировския танков завод. Която след това беше разглобена и изнесена на Запад. Шасито и корпуса на „Абрамс“ повтарят тези на Т-67, само дизеловият двигател В-10 е сменен с нов по-мощен газотурбинен двигател Honeywell AGT с 1500 к.с. Кърмовата ниша на купола е разширена, за да може да побира затвора на мощното 120 мм оръдие Rheinmetall L-44.

— Да огледаме още малко, и да продължаваме нататък? — предложи Алекс — остават ни да проучим още три нива.

— Нямам нищо против, господин Орлов. Продължаваме ли?

— Един момент, а ти, Миша. Нещо против?

— Мммм не, каквото кажете. Аз тука си правя някои сметки — и Михаил продължи да се оглежда с алчен блясък в очите.

— Тогава да вървим — каза Инженера и поведе.

Докато бавно напредваха навътре в подземния гараж, Инженера реши да ги просвети, изнасяйки им кратък урок по съветска военна история.

— Това там са Зенитни камиони, използвани са през ТСВ. Представяват полугъсенични бронетранспортъори с монтирано върху каросерията 85 мм зенитно оръдие. Могат да транспортират едно пехотно отделение. До тях са пускови установки V-3 за балистични ракети „Скъд“. Създадени са на основата на бронираното, петосно шаси на камиони Краз-2555.

— Извинете, че ви прекъсвам, Павел Сергеевич, но това там не са ли бойни танкове „Grizzly“.

— Прав сте, господин Орлов. Армията на Източна Крайна масово е въоръжена с такива танкове. Моделът е родственик на съветските Т-67 „Носорог“, използван като основен боен танк от Алианса, но е с по-слаба броня и по леко 105 мм оръдие. Правителството ни ги купуваше втора ръка от мобилизационните складове на ГДИ. По-интересни са обаче машините от другата страна. Това са шестколесни БМП „Arrow“. По принцип са създадени като мобилен вариант на зенитния ракетен комплекс „Patriot“. Но в зависимост от пехотата, която се намира вътре много лесно може да се конфигурират в противопехотен, инженерен, противотанков и т.н. варианти. Компактната и високо модулната технология, която е вградена в тях, ги прави много полезни машини на бойното поле. Досега ГДИ никога не е продавала от тези машини дори на най-близките си съюзници в жълтите зони.

— Защо? — попита Алекс.

— Както изглежда ги е страх да не попаднат в грешните ръце... Пфуууу, по-скоро не искат един от малкото останали наистина способен учени в жълтите зони да копира модулната технология използвана в БМП „Arrow“. ГДИ и НОД не търпят да имат конкуренция в сферата на високите технологии. Ако видят, че някои разработва или разполага с нещо, което може да застраши технологичното им господство, те просто го стъпкват. Дали това ще бъде битов инцидент, случайна експлозия в лабораторията, атентат,

преврат или поръчково убийство, те винаги намират начин да отстранят заплахата. В техни ръце е световният технологичен монопол! Продават ни стари ръждясали оръжия и ние им се радваме като някакви туземци на дрънкулки и мъниста! А някога СССР разполагаше с технологии, от които целия свят трепереше!!! Дори техните „Мамути“ и „Абрамси“ по принцип се базират на откраднати от нас технологии!

— Старче, по-леко с тирадата! Не се пеняви толкова, да не получиш сърдечен удар! Все пак не забравяй, че се намираме на повече от триста километра от най-близката болница! И ако ти стане нещо, ще издъхнеш тук, без никой да ти помогне!

— Благодаря, че толкова сте загрижен за здравето ми, господин Василиевич. Ще го запомня! — процеди през зъби Инженера.

— Прав сте, Павел Сергеевич, но такъв е светът. Нищо не можем да променим. .

— Дали?! Сигурен ли сте, че нищо не можем да променим? — попита Инженера — Питагор е казал дайте ми опорна точна и аз мога да преместя света. Ако се огледате в момента около нас и се намира такава опорна точка...

— Да, но нали вие сам казахте, че технологиите на НОД и ГДИ са много по-напред от всичко тук?

— Така е, но ние можем да променим света на регионално, а не на световно ниво. Може да направим по-добър живота на нашите руски сънародници, както и на народите, които някога влизаха в СССР. Това също няма да е малко.

— Павел Сергеевич, говорите за мащаби, излизащи зад границата на моето съзнание.

— Спокойно, млади приятелю, има време, всичко ще ви се проясни.

— Свършихте ли с безсмисленото чешене на езиките? Да продължаваме! — грубо ги прекъсна Миша.

Винаги спокойното лице на Инженера се покри с червени петна от ярост. Но миг преди да избухне и да каже какво точно мисли за този келеш и дребен гангстер Михаил... видя...

— Господи! Наистина ли може да е...

Инженера разбута двамата приятели и с ускорена крачка забърза между редиците бронирани машини.

— Ей, старче къде хукна? Още не сме си свършили разговора с теб!

— Млъквай, Миша! Защо дразниш човека — тихо изсъска Алекс и го хвана за рамото.

— Дразни ме, дъртакът! А знаеш, че не обичам всезнайковците!

— Да, но с какво ти е крив човекът, сам виждаш, ни е от полза! А и досега е бил прав за всичко, което ни казва.

— Е, и?!

— Ами това, дървена главо, че ако не беше той да ни помага, досега да бяхме ритнали камбаната минимум три или четири пъти! Костите ни щяха да гният някъде сред степта или на пясъчното дъно на Черно море. Това стига ли ти до кухата глава?

— Чудо голямо, щяхме да се оправим и сами. Без него! — в гласа на Миша се усещаше голяма доза фалш.

— Да бе, да, това го разправяй на някой друг. Но не и на мене!

— Добре, добре. ОК, обещавам няма повече да се заяждам с него. — и добави — и все пак ме дразни! Прекалено много философства! Как било по-добре, защо било по-добре! И тези вечни разкази как едно време било по-добре отсега!

Михаил шумно се изхрачи на бетонния под.

— Сякаш, сам не го знам!

— Ами тогава престани с детинщините, и остави човека на мира.

— Казах, добре!

— Ок, тогава. Да видим какво толкова го развълнува — каза примирително Алекс — Да го настигнем, преди да сме го изгубили от поглед.

Намериха инженера застанал пред един наистина чудовищно голям танк. Беше по-голям дори от „Мамута“. Машината имаше източен сплеснат корпус, държан над земята от четири вериги, по две от всяка страна. Носът на танка бе заострен, с вграден масивен клиновиден нож. Служещ както за рязане на противопехотна тел, така и за таран. Танкът имаше наклонена бортова броня и масивен приплеснат купол с две мощни 120 мм оръдия, а в задната част купола от двете стани имаше по един седем заряден барабан с ракети земя — въздух. От машината се излъчваше зловещата аура на пълното унищожение. Приличаше на застинал стоманен звяр, затворен в клетка.

— Какво е това нещо, Павел Сергеевич — попита тихо Алекс зашеметен от размерите и грубата брутална мощ на машината.

— Това е квинтесенцията на войната, господин Орлов! Събрана в оръдията и металокерамичната броня на един танк. Представям ви „Апокалипсис“ А-1.

Най-мощният танк, създаван някога. Дори сега са единици тези модели машини, които могат да му окажат някаква съпротива. На времето Западният Алианс обяви награда от 10 000 000 долара за каквато и да е техническа или военна информация, свързана с него. Особено ги интересуваше многослойната комбинирана металокерамична броня, както и автоматичната бордова ремонтна система. Също и кибернетичната система и управляваната от нея хибридна дизелово ядрена енергийна установка. За дълбоко огорчение на Алианса, въпреки обещаните пари и плъзналите из целия СССР шпиони, така и не намериха нищо. Нито един руски инженер не им съдейства и не предаде родината си!

— Това нещо има ядрен реактор? — попита несигурно Миша и отстъпи няколко крачки.

— Спокойно, господин Василиевич. Радиацията няма да опържи драгоценните ви яйца. Корпусът на танка отвътре е обшит с оловни листове, които осигуряват приемлива защита на екипажа. Излъчваната радиация е съвсем малко над фоновото ниво на околната среда.

Алекс побърза да включи гайгеровия брояч, който носеше в себе си и го завъртя, следейки показанията. Инженера бе прав, нямаше източник, излъчващ неутрино.

— Убедихте ли се господин Орлов? Реакторът на машината е изключен, така че няма как да засечете каквато и да е радиация.

— Майка ми казваше: Сине, доверявай, но проверявай!

— Майка ви е била мъдър човек, господин Орлов.

— Да, такава беше. Бог да я прости.

— Един „Апокалипсис“ се равнява на малка армия. С елитен екипаж от ветерани тази машина спокойно може да се бие няколкократно превъзхождащ враг. И което е по-важното, този танк е напълно самодостатъчна единица, сам се ремонтира, а хибридно задвижване му осигурява почти неограничен обseg на действие. Благодарение на монтираните на купола ракетни установки е способен и да отразява насочените към него въздушни атаки. Автономността му

се ограничава единствено от носимия боекомплект и физическите нужди на екипажа. Тоест: снаряди, храна, вода и водка!

— Прав си, старче, закъде сме без водка! Като заговорихме за водка, изведнъж ожаднях. Жалко, че не взехме поне малко водчица, така ми се иска да си разквася гърлото. Нищо чудно идиотите, които оставихме в склада, вече да си посръбнали повечко.

— Обикновено, когато човек се напие, морето му става плитко до колене. — отбеляза Алекс — Надявам се, че на никого от хората ти под действието на алкохолните пари няма да му хрумне да пробва да излезе от бункера.

— Това би имало най-трагични последствия за всички ни, добави Инженера.

— Ей, хората ми не са чак толкова тъпи — каза несигурно Миша и добави — А и Мухин е там! Той пие умерено, и всички му имат страха!

— Дано сте прав, господин Василиевич, в това ни е надеждата. Иначе какво друго ни остава.

— Павел Сергеевич, така като гледам, тези танкове са повечко от един. — и Алекс посочи дългата редица от гаражи със сгъшените в тях танкове.

— Прав сте, я да видим колко точно са един, два, три... десет... двадесет и пет. Тук има около тридесет машини.

— В наше време тези машини са безценни. Всеки диктатор, емир, генералисимус или военоначалник ще иска да ги притежава. Защото който ги притежава, ще може съществено да измени баланса на силите на континента.

— Любопитно ми е каква ли е общата бройка на машините в целия склад — попита Алекс.

— Ако знам точните размери на гаража, мога да ви кажа приблизителната бройка...

— Няма нищо по-лесно от това, Павел Сергеевич.

Алекс извади бинокъла и включи вградения лазерен далекомер.

— Така, до края на склада са седемстотин метра, отляво са петстотин и отдясно са толкова. Я да видим и колко сме изминала досега, това са още триста метра.

Значи се намираме в квадрат един километър на един километър. Дължина на танка осем метра, широчина три. Ракетната установка е

петнадесет метра на три. По груби сметки тука има над хиляда брониращи машини.

Миша подсвирна от удивление.

— Повече брониращи машини, отколкото в която и да е армия в жълтите зони. Отчитайки наличните „Апокалипсис“ и ракетни установки сумарната мощ е още по-голяма.

На Миша и Алекс им трябваше известно време, за да осмислят цифрите и фактите.

— Това е много, наистина много!

— Прав си, Алекс наистина е много! Още отсега виждам много кредити, направо море или океан от кредити в банковата си сметка!

— Господи Миша. Непоправим си!

— Нали — ухили се Миша.

— Сега, след като разбрахме с какво разполагаме тук да продължим към следващото ниво?

— Съгласен съм с вас, господин Орлов. Времето ни притиска, по-късно, когато деактивираме отбранителната система, може да се върнем и да прегледаме склада по-обстойно.

— С вас съм момчета. — лъчезарно се усмихна Миша — Каквото кажете, това да бъде.

Отне им половин час докато се върнат отново в коридора. През повечето време мълчаха, всеки мислеше за това, което бяха намерили до момента и как това променяше нещата. Но основният въпрос, който ги вълнуваше, бе какво още ще намерят в близкото бъдеще. Инженера извади електронния ключ от пулта, и тримата наблюдаваха как металната врата се спуска, затваряйки склада. Обърнаха се и тръгнаха.

— Пак ли стълбището? Едва не си изкашлях дробовете докато слизахме тук! — недоволно измърмори Миша.

— Другият вариант за придвижване е с така познатия ни всеобщ любимец — асансьора! — отбеляза Инженера.

— А какво ще кажете да използваме това? — и Алекс посочи масивната петдесетметрова квадратна платформа, покрай която минаваха в момента.

— Хмм, любопитно предложение.

— Абе, хора, вие луди ли сте?! Ами ако тази антика на подземната техника се разкачи и пропадне надолу? За отрицателно време ще се размажем на дъното на шахтата. От нас ще остане само три мокри петна върху бетонното дъно!

— А какво предлагаш, Миша? Да се спускаме още бог знае колко етажа надолу пеша? Видя колко много време ни отне, а дори не знаем на каква дълбочина е следващото ниво. Може да си се спускаме надолу до края на деня!

— Господа, нека да не се караме, всички сме изнервени от ситуацията, но да помислим трезво и спокойно. Няма нужда от нерви, както и да се нагнетява излишно напрежение помежду ни. Да, наистина елеваторната платформа е доста стара, господин Василиевич, но както сам се убедихте, всички основни механизми в тази подземна база работят изправно. Сигурен съм, че съветските инженери, проектирали и строили това място, са взели всички предохранителни мерки за предотвратяване на възможни тежки злополуки. Сам виждате, че всичко тук е с тройно подсигуряване.

— Щом казваш... — отговори не особено убеденият Миша.

— Така че има резон в идеята на господин Орлов. Платформата е предназначена за транспортирането на стотици тонове товар. А нашата обща маса е не повече от триста килограма. Така че едва ли ще натежим особено. Въпросът е дали изобщо елеваторът функционира. Което мисля и да проверя сега.

Инженера пристъпи на платформата и се насочи към малкия пулт за управление, намиращ се в десния ъгъл на платформата. Алекс го последва. Миша постоя известно време нерешително, след което с нежелание стъпи върху металния под на платформата и се насочи към спътниците си. Когато наближи, Инженера вече бе сложил електронния ключ в приемника и бутоните по таблото светеха.

— Забелязвате ли, че има бутони за нулево, първо, второ, трето и пето ниво. Но не и за четвърто. — каза Алекс.

— Както изглежда, товарните платформи нямат достъп до четвърто ниво. Това е интересно. . — отбеляза Инженера.

— Тръгваме ли? — прекъсна ги недоволният Михаил.

Инженера само поклати глава и натисна бутона с цифра номер три.

Цялата платформа силно се разтrese и тримата залитнаха, Инженера и Алекс успяха устоят на краката си. А изненаданият Миша звучно се плъосна на пода по гъз. Докато платформата, скрибуцайки протяжно, започна да се спуска надолу, ухиленият до уши Алекс подметна на приятеля си:

— Миша, късметлия си, че имаш толкова големи еърбеци. Да те предпазват от сериозни наранявания, хе-хе.

— Майната ти, Алекс! Присмлял се хърбел на щърбел! Да ти се връща! И мърморейки под нос, стана. Платформата с равномерна скорост се спускаше надолу и заобикалящият ги мрак се съгъстваше. Това ги принуди да включат фенерите, които носеха със себе си.

— Имам усещането, че се спускам в преизподнята.

— Аха, разбирам какво искаш да кажеш — съгласи се Алекс. А Инженера, както винаги в такива моменти, мълчеше. Над главите им халогенната светлина, идваща от лампите, осветяващи коридора, се бе превърнала в малък бял квадрат, който ставаше все по-малък. Лъчите на фенерите им осветяваха гладките сиви стени на шахтата с вградените в бетона масивни метални жлебове, по които се спускаше платформата. Струваше им се, че се спускат цяла вечност, когато Алекс забеляза нещо на стената.

— Вижте! — Алекс освети с фенера си огромната цифра 3, нарисувана с червена боя на срещуположната стена.

Платформата рязко спря, карайки ги да залитнат. Но този път дори Миша успя да запази равновесие.

— Мисля, че стигнахме — отбеляза Инженера.

Над главите им се разнесе вече познатото прашене и халогенните лампи започнаха да се включват една след друга. Предвидливо и тримата затвориха очи, научени от горчивия си опит. Така че никой от тях не бе заслепен. Когато отвориха очи, пред погледа им се откри широк коридор, със същата форма и радиус като този на горното ниво, но значително по-къс. Дължината му бе едва триста метра. Коридорът завършваше в огромна метална врата, пресичаща го по цялата височина от пода до тавана. Никой от тримата през живота си не бе виждал толкова огромна врата, или по-скоро порта. Дори от такава дистанция се виждаше, че портата е с две крила, като всяко крило се плъзгаше по дебели метални релси, прибирайки се в стените на тунела. В лявата и дясната стена на коридора се виждаха две, от познатите от горното ниво бронирани врати.

— Имаме три избора, как ще действаме? — попита Алекс.

— Първо ляво после дясно и накрая напред! — каза Миша.

— В края на краищата, резултатът ще един и същ. Така че... защо пък не. — съгласи се Инженера.

Насочиха се към лявата врата, а стъпките им отекваха глухо в пустия коридор. Инженера застана срещу пулта за управление и вкара електронния ключ. Екранът светна в зелено в очакване на паролата.

— И така господа, пак опряхме до избор на парола. Пак ли ще хвърляме монета или ще пробваме с „За род и родина“.

— Този път ще Ви послушаме, Павел Сергеевич. — каза Алекс.

— И аз съм съгласен — потвърди Миша.

Инженера, учуден вдигна вежди от толкова бързото съгласие на спътниците си, след което се зае с въвеждането на кода. Когато свърши, натисна бутона въвеждане и металната врата потрепна докато електромоторите задвижваха мощната хидравлика. Вратата се плъзна бавно нагоре и се прибра в тавана. Тримата изчакаха да се включи осветлението в склада и едва тогава влязоха. Оказаха се в тясно и дълго помещение. Алекс го измери на око, някъде около петдесет метра ширина на сто дължина, а височината бе десет метра. Самият склад бе запълнен с някакви странни конструкции, приличащи на пилони, от тези, които се използват за осветяване на магистралите. Пилоните, ако бяха наистина пилони, имаха различна форма и големина. Някои бяха кръгли и дълги, а други къси и четвъртити, като

всичките лежаха на една страна фиксирани към пода със специални метални рами, повтарящи формата им. Това, което се набиваше на очи, бе, че повечето изглеждаха повредени, тук-там обгорели и с различни по големина дупки по тях. Някои от страните съоръжения бяха разглобени и неокомплектовани. Навсякъде около тях се виждаха дълги работни маси, покрити с различни части и инструменти. Тук-там се виждаха чертожни табла с нарисувани на тях схеми и графики.

— На фона на предходните складове този направо е пълно разочарование. — въздъхна тъжно Миша.

— А ти какво очакваше, планини от злато и платина ли — изсмя се Алекс.

— Тъкмо обратното, господин Василиевич, този склад е безценен. — каза Инженера и се приближи до близките конструкции.

— Не ви разбирам Павел Сергеевич, какво искате да кажете с това, та тук няма нищо ценно? — попита Алекс.

— Това господа, е безценна технологична съкровищница — каза Инженера и посочи с ръка.

— Това е отбранителна „Тесла кула“ модел. 1, използвана през ВСВ — и Инженера посочи един дълъг пилон, завършващ на върха си с голяма сребриста топка. До него, на метални стойки имаше наредена редица от кръгли сребристи пръстени. — До нея е „Тесла кула“ втора модификация от ТСВ.

— Като малък, в Сев си играех край една такава кула — вметна Миша. — Старчето е прав, наистина са Тесла кули.

— По-нататък са „Призма кули“, както изглежда от няколко неработещи са пробвали да сглобят една работеща. Който и да е работил тук, се е опитвал да възстанови призма технологията.

— Призма технологията? — попита Алекс докато гледаше с интерес върха на кулата, завършващ с платформа с наредени в кръг шест правоъгълни огледала, изработени от странен бял кристал.

— Призма технологията е предшественик на така любимите на НОД лазери. Група от няколко такива кули е способна да си предават една на друга смъртоносните фотонни лъчи, сумарно увеличавайки по този начин енергийната мощ на отделните кули. — обясни Инженера. — Навремето до ушите ми достигнаха слухове, че НОД са откраднали технологията от старата лаборатория на Алберт Айнщайн в Черната гора. НОД-овците нападнаха лабораторията и я превзеха, хакерите им

изтеглиха цялата налична информация, върху която можеха да сложат ръка, след което унищожиха базата с данни и лабораторията. ГДИ се опитаха да замажат инцидента, но не успяха, стана грандиозен скандал. Все пак лабораторията бе на Алберт Айнщайн, физик, известен в целия свят с откритията си! През следващите десетилетия НОД упорито доразвиваше призма технологията и така на бял свят се роди лазерната технология. Всички знаят, че НОД питае особена слабост към лазерите или какъвто и да е вид енергийни оръжия. Но обикновено само елитните им части са въоръжени с такива оръжия, производството им гълтат много ресурси, а и е твърде скъпо.

— М, да, Старче. НОД-овците са си известни с това, че обичат да светят маслото на враговете си от ГДИ с някоя високотехнологична джаджа.

— А другите отбранителни съоръжения какви са, Павел Сергеевич? — попита Алекс, поясненията на Инженера го бяха заинтересували.

— Това е „Усъвършенствана Охранителна Кула“ (УОК) модификация 2. Използвана е през Първата Териумна Война. Има вградени радары и топловизори, които позволяват да поразява с ракетите си, както наземни, така и въздушни цели... Охо, това вече е нещо интересно — отбеляза Инженера и спря пред една странна абаносово черна структура, приличаща на дълъг и извит триъгълен нокът. На върха се виждаше голям кърваво червен кристал. Това е „Обелиска на светлината“, от първите модели. Любимото отбранително оръжие на НОД, свръхмощен рубинен лазер, използван основно за унищожаване на тежко бронирани цели.

— Павел Сергеевич, това не са ли „Модулни кули“, с такива е осеяна защитната стената на Капитолия и тази на Президентския дворец? — попита Алекс.

— Прав сте, тук виждаме и трите основни модификации. С двойка шестцевни 20 мм противопехотни оръдия, с противотанков управляем комплекс и ПВО (противовъздушна отбрана) модул. — каза Инженера.

Докато за последно оглеждаше съоръженията, нещо привлече погледа му.

— Охо, това вече е изненада!

— Кое, Павел Сергеевич — попита Алекс.

— Там в ъгъла има почти цял Гар — генератор.

— Какъв генератор?

— Генератор на Гар! Устройство, което заглушава радарите, и изкривява зрителното поле в определен радиус около себе си. Тази роля в днешно време играят НОД-овските Стелт кули.

— Звучи като да струва много пари? — прояви веднага интерес Миша.

— Ако доживееш да го продадеш, да! — отговори Инженера и добави — Като гледам следите от повреди по тях, вероятно това, което е оцеляло от кули на бойното поле е било разглабяно на отделни части, след което възли и агрегати са докарани тук за повторно сглобяване и изучаване. Който и да е работил тук, е имал сериозното намерение да проникне в технологичните секрети на НОД и ГДИ. А да се замесваш с ГДИ и НОД вече е опасно.

— Няма какво повече да правим тука, да продължим към следващия склад, а? — каза Михаил.

Другите двама се съгласиха с него и го последваха.

Излизайки, Инженера извади ключа и тримата се насочиха към следващия склад. Зад гърба им металната врата бавно се спускаше.

Стигайки до следващата масивната метална врата, Инженера привично вкара ключа, и без да се бави, набра на клавиатурата паролата.

Оказаха се в склад, сходен с предния, но вътре вместо отбранителни кули имаше редица от различни, странни на вид бронирани машини.

Вниманието на Миша веднага бе привлечено от един странен механизъм. Металическо сивият му корпус имаше формата на полусфера, крепена от четири тънки, сегментирани като на насекомите, метални крака. В горната част на полусферата имаше монтирани четири големи видео камери с панорамни обективи и вградени сензори за дистанция. В долната част на механизма, между свивките на четирите крака, зловещо стърчеше голяма конусовидна дрелка. Отстрани, по периферията ѝ, се виждаха дюзите на четири плазмени горелки.

— Хъм, какво е това паяче — попита Миша — и ухилен го чегърта с пръст по корпуса. — Гуци, гуци, колко си ми грозен! Това

тенеке бие на кухо.

— Това тенеке е „Терор дрон“, господин Василиевич.

— Името му звучи,... някак си много тероризиращо! — изхили се Миша.

— И има защо! През ТСВ тези роботизирани единици всяваха хаос в редиците на врага. Дроновете спокойно се справяха с вражеската пехота и танковете на Алианса. Вградената диамантена бургия дрелеше без проблем, както през човешката плът, така и през стоманата на танковите брони. Последната забележка накара Миша да се отдръпне от изведнъж станалия толкова опасен механизъм. Инженера продължи с обясненията:

— През 70-те години на миналия век Съветският съюз бе далеч пред другите страни в областта на електрониката и кибернетиката. Спокойно може да се каже, че това е една от първите в света напълно автономна бойна единица, разполагаща със собствен изкуствен интелект. Вътре в металния череп има изключително модерен за времето си процесор. Той отговаря за движението на дрона, опознаването и класификацията на целите, както и за избора на стратегия на атака и определяне на приоритетните цели. Отделните дронове комуникират помежду си и са свързани в безжична мрежа. Програмното им осигуряване е копирано от поведението на глутниците вълци.

— Определено не бих искал това нещо да ме дрели! — каза Миша и отстъпи още няколко крачки.

— Спокойно, господин Василиевич. Дронът не е активен. Виждате ли празните гнезда отстрани? Липсват плутониевите батерии, които го захранват с електричество.

В това време Алекс, който с половин ухо следеше за разговора им, бе застанал пред една верижна машина, приличаща на лек танк. Шасито бе късо и тясно с груба ръбата форма. Това, което привличаше внимание, бе малкият купол, от двете страни на който имаше масивни сребристи намотки, завършващи с масивна сребърна сфера.

— Любувате се на Т-2 „Тесла танк“ ли? — застана до него Инженера.

— Да, свикнал съм танковете да са големи куполи и тежки оръдия... Докато това е една странна малка машинка.

— Така е, но затова пък е доста бърза и маневрена. А и се налага да е такава. Тесла намотките от двете страни генерират мощни електрически лъчи, приличащи на светкавици по време на буря. Попадне ли такъв лъч в човек буквално го изпаряват за част от секундата. А при попадение в танковата броня просто я топи като масло на огън. За съжаление обсега на Тесла оръжията е доста малък, оттук се налага и бронята да бъде пожертвана за сметка на скоростта.

— Това е руски танк нали?

— Да. Използвана е от елитните танкови бригади на съветската армия през ТСВ.

— А каква е странната машина до него, с този извит гребен вместо купол, не прилича на съветски танк?

— Ето това вече е едно доста опасно лъчево оръжие. Това е танк „Призма“ R-1 на Западния Алианс. Гребенът, както вие го нарекохте, е фокусиращия призма излъчвател. Или по-точно това е призма кула на вериги. И призма танкът като призма кулата са разработени от Алберт Айнщайн като оръжие в борбата срещу СССР. Виждате, че тук, както и в съседния склад, са пробвали от няколко повредени машини да сглобят една работеща. И наистина, до напълно окомплектования танк имаше няколко полуразбити и разглобени корпуса.

— Пичове, вижте какво намерих отзад сред резервните части! Някой доста се бе постарал да я скрие! Да ви представя, това е Чери 2000, и аз имах такава като малък! — чуха радостният глас на Михаил, преди той да изскочи зад танка, размахващ гумен пакет в ръце. — Както изглежда, не всички в това забравено от бога място, са били монаси. И нищо чудно, кой нормален мъж няма да изперка, ако стои забит в този бункер месеци наред, без да види нормална жена! Да виждаш около себе си всеки божи ден само брадясали мутри и други пръчове... брррррр! Тръпки ме побиват от такава перспектива!

— Те са го правили за родината си, мистър Василиевич!

— Да, да, щом казваш, старче. Я да видим и дали е още функционираща.

Михаил пое дълбоко въздух и започна да надува. С големите си дробове му трябваха само няколко издишания, за да надуе секс куклата.

— Пичът, на когото е била тази Чери, е бил гъзар — има от екстра модела с допълнително овлажняване и на трите дупки и е с

гласови функции. Охоо, и е блондинка с голям бюст, точно както ги харесвам — доволно примлясна Миша докато се любуваше на надутата кукла.

Алекс и Инженера го наблюдаваха неразбиращо.

— Миша, непоправим си братче. Понякога си мисля, че акълът ти е точно като на някой пубер.

— Ееее, ти пък. Какво толкова съм направил! Просто отбелязах, че някой тук е имал вкус.

— Продължаваме ли, господа? — намеси се Инженера.

— Да, Павел Сергеевич.

Инженера и Алекс се обърнаха и тръгнаха покрай редицата от машини. Михаил се подвоуми, след което сложи куклата под мишница и доволен ги последва.

— Каква е тази машина, Павел Сергеевич, прилича на нормален танк. Но тези три масивни плоскости, стърчащи като шипове от двете страни и отзад на купола изглеждат странно.

— Това са холографски прожектори, млади ми приятелю. Пред себе си виждате технологията довела до създаването на активния СТЕЛТ, използван днес от НОД. Това е танк „Мираж“ Ф-1, името му само говори за себе си. Представлява истинско технологично чудо, създадено от Алберт Айнщайн в относително късен етап на Третата Световна Война. Използвайки трите холо прожектора, монтирани на купола, танкът може да генерира около себе си холографско поле, буквално превръщайки се в такива органични обекти като дървета, храсти, гора и т.н. Танкистите на Алианса, управляващи тези машини, използваха за прикритие гъстите гори. Заели позиция между дърветата или храсталак край пътя, те устройваха засада там. Любимата им тактика е да изчакват да преминат съветските танкови колони, след което да нападнат снабдителните и тилови части, разбивайки ги със своите 105 мм оръдия, изстрелващи специални термични снаряди, разтапящи бронята като масло. Срещу пехотата използваха запалителни фосфорни снаряди. Фосфорът буквално прояжда плътта, отделно от това е и токсичен.

— Ей, пичове, а какво е това? — чуха гласа Миша, идващ отстрани. Алекс видя приятеля си да удари с юмрук по бронираното стъкло на нещо подобно на купол с мътна субстанция вътре.

— Да не е мобилен супник, или тенджера под налягане на вериги, а? — попита Миша.

Танкът или каквото беше там наистина изглеждаше странно. Двойно, дори тройно по-голям от останалите танкове, той имаше дълго издължено шаси с широки вериги и фалшборд, прикриващ окачването. Над корпуса се извисяваше огромен полусферичен купол. Нямаше нито оръдие, нито ракети, а това, което минаваше за купол, бе направено от дебело бронирано стъкло. Вътре плуваше огромна сивкава маса, приличаща на гигантска гъба или сунгер с множество гънки. Нямаше съмнение, че това, което плуваше вътре, някога е било живо. Цялата същност на биомеханичния хибрид излъчваше омерзение. Подсъзнателно Алекс изпита вълна от погнуса и отвращение дори само наблюдавайки странната машина. Усети рязко движение до себе си, и видя Инженера да отстъпва несъзнателно няколко крачки назад. Бе вперил поглед в машината пред тях, и в очите му е четеше панически страх, или по-скоро ужас. Кръвта се бе оттеглила от лицето му, и то бе побеляло като тебешир. Алекс не можеше да разбере какво става, за първи път от началото на експедицията виждаше Инженера изплашен от нещо.

— Павел Сергеевич какво става? Добре ли сте?

— То... — лицето му започна да си възвръща цвета и Инженера си прочисти гърлото — То мъртво ли е?

— Кое, имате предвид тази машина ли? Ами да, би трябвало отдавна да е мъртво, поне отпреди 80 години...

— По-малко години, това е „Главен мозък“ (Master mind) на Юри. Юри го използваше през 70 години на миналия като основен аргумент на бойното поле. — обясни Инженера, и добави на висок глас: — Господин Василиевич, по-внимателно с него! Освен ако не искате да се превърнем в безмозъчни зомбита!

— Юри? „Главен мозък“ (Master mind)?

— Нищо чудно, че не знаете кой е Юри. Единици са живите, които още го помнят, или изобщо смеят да си го спомнят. Все пак Западният Алианс, а и ГДИ след това положиха доста усилия, за да изтрият всяка следа, оставена от него в световната история! Заличиха всичко, дори доказателствата за самото му съществуване. По дяволите, дори пренаписаха учебниците по история заради него!

— И все пак кой е Юри — попита Алекс, думите на Инженера бяха разпалили любопитството му.

— Очаквах да ми зададете този въпрос. Юри бе министър на науката и главен консултант на премиера Романов. Неговата дясна ръка преди и по време на ТСВ. Той бе прекият началник на Психо Корпуса или съкратено Пси Корп, който бе създаден още по времето на другаря Сталин като секретен клон на съветската армия. По цялата територия на СССР, Пси Корп търсеше индивиди, надарени с различни психически сили. След качествен подбор притежаващите талант кандидати биваха транспортирани до школите на Психо Корпуса. Там те бяха непрекъснато обучавани и тренирани, за да развиват силите и способностите на мозъка си. Развиваха се основните човешки способности в областта на телепатия, умствен контрол, пирокинеза, телекинеза и др. Юри бе мощен телепат, имаше имплантиран в главата си психоусилвател, благодарение на който можеше да чете мисли на големи разстояния или да подчинява хората на волята си. Под негово ръководство и това на Пси Корп съветските учени и инженери успяха да създадат множество уникални технологии. Технологии в областта на парапсихологията и умствения контрол, генетиката и предизвиканите изкуствено мутагенни процеси, както и в клонирането на живите организми. Бяха създадени редица психотронни оръжия като Психичния маяк и неговата по-мощна версия Психически усилвател, способни да подчинят цял град, превръщайки хората в зомбита с промит мозък. Или като Психичния Сензор, играещ ролята на радар, показващ къде ще нападне Алианса. Отделно благодарение на Клониращите цистерни, които имаме, ни осигуряваха непрекъснат поток от свежи новобранци за съветската военна машина. В началото на войната благодарение на психотронните оръжия, с които разполагаше Съветския съюз, бяха постигнати огромни успехи! Цели градове бяха подчинени на нашата воля без нито един изстрел! Вражеските войски сами се предаваха или заставаха рамо до рамо с нашите войници, биейки се против бившите си капиталистически господари.

Благодарение на тези технологии Съветският съюз имаше огромно предимство пред Америка и Западния Алианс и му беше отредено от съдбата да Победи! Но Юри бе твърде жаден за власт, искаше сам да управлява. И то не само Майка Русия, а и целия свят! В

мига на триумфа, когато Съветският съюз бе на косъм от победата, тази змия Юри подло удари в гръб! Предателят се опита убие премиера Романов, а като не успя, избяга с всички генетични и психотронни технологии, създадени с ресурсите, ръцете и ума на руския народ! Значително отслабнал и обезсилен, СССР трябваше да се бие на два фронта, срещу Юри и неговите породени от болната му фантазия генетични чудовища, и срещу Западния Алианс и Америка. Юри построи много Психо Доминатори, с които искаше да подчини целия света на своя извратен ум, но не успя! Защото ние го спряхме! Успяхме да спасим света от Юри, но накрая изтощен Съветският съюз загуби войната, и се предостави на милостта на победителите. Западният Алианс и Америка не губеха време и веднага се заеха с унищожаването на всички технологии, свързани с Юри. На закрито заседание на ООН бе приета тайна резолюция, че всички разработки в областта на парапсихологията се забраняват за вечни времена. Алиансът доста се постара да не остане и никаква следа, както от Юри, така и от неговата фракция. Дори самият Айнщайн на времето го нарече „hostis humani generis“, враг на човечеството. Инженера разказваше всичко така убедително и с такава страст, че дори Алекс за момент му повярва. Алекс тръсна глава и си помисли — Да бе, да. Клонинги, генетични чудовища, умствен контрол, психотропни оръжия. Дори сега тези технологиите не бяха толкова добре развити, пък какво остава да е било преди шестдесет — седемдесет години. Но не можеше да се отрече на Инженера, всичко звучеше толкова логично и увлекателно.

— Старче, това да не е нещо като вуду-муду черната магия, хехехехеехх — изсмя се приближилият се Миша.

— Няма никаква магия, господин Василиевич. Всичко е чиста наука! Мозъкът на човек представлява жива изчислителна машина, в която протичат биохимични процеси. Мислите на човек, неговата същност, това са електрическите импулси, предавани от невроните на мозъка. При функционирането на мозъка, мозъчната кора генерира електрическо биополе около себе си. За да Ви е по-просто да го възприемете, нека го наречем аура. Естествено върху това електромагнитно поле, или тази аура, по един или друг начин може да се оказва въздействие. Просто за целта е необходимо друго много мощно електромагнитно поле.

— И тази машина е способна да създава такова поле? — попита Алекс, гледайки със страхопочитание огромния танк.

— Да, Ръководителя или „Master mind“ е псионен танк. Представлява гигантски биологичен мозък монтиран върху бронирано верижно шаси. Учените на Юри може и да бяха луди извратенци и психопати, но и бяха гениални в биоинженерните технологии. За създаването му използваха клетки от човешки мозък, подлагайки ги на генетически и мутагенни промени. По този начин започнаха да произвеждат, или по-скоро да отглеждат огромни по размерите си мозъци. Както виждате, прозрачният купол, който предпазва мозъка, е от бронирано стъкло, това е защото металът пречи на мощното електромагнитното поле, генерирано от биомозък. Той може да подчини на волята си всички вражески единици, които влязат в обсега му. Има един съществен недостатък, и това е, че електрическата верига, свързваща биомозъка и кибернетичните системи, не е достатъчно мощна. Ако биомозъкът подчини повече от три вражески единици, електрониката не смогва и започва да прегрява. Флуидът, в който плува мозъкът, започва да се нагрява и „Master mind“ постепенно започва да се самоунищожава, сварявайки се в собствения си сос. Но както отбелязах, това става, след като подчини волята си повече от три вражески единици, а ние сме точно трима. Изведнъж на Алекс му стана хладно, и го изби студена пот. Дори Миша престана да се подхилва.

Алекс се вслуша в чувствата си, но не усети никаква промяна.

— Ммммммммм, вкусно! Мозък в собствен сос. — пошегува се безвкусно Миша.

— Щом досега не сме се превърнали в безмозъчни зомбита, това нещо е мъртво? Нали така, Павел Сергеевич? — каза Алекс.

— Искрено се надявам да е така, господин Орлов. За наше добро е.

Миша побърза да смени темата.

— Така, старче, след като установихме, че чудовището Мозъчко е мъртво, ще кажеш ли каква е тази последната машина? Като гледам формата, май е пак на този психопат Юри?

— Прав сте. Това е „Magnetron“, или обсадната артилерия на Юри. Инженерите на Юри успяха да монтират свръхмощен електромагнитен генератор на танково шаси. Това, което виждате,

монтирано в купола отгоре на корпуса, и имащо формата на подкова, представляват два мощни електромагнита с намотки от свръхпроводници. Двата полюса генерират наистина мощен електромагнитен лъч, който може да вдига във въздуха и да пренася на голяма дистанция всичко, което съдържа метал в себе си. Това може да е танк, БТР, кораб, каквото си изберете. Може да пренася приятелските единици през хълмове или реки, спускайки ги на земята внимателно. Или може да вдигне вражеска фрегата във въздуха, след което да го пренесе на сушата, захвърляйки я като издъхнал на сушата кит. Може да вдигне цял самолетonosач във въздуха и да го стовари върху друг кораб, или просто да прекъсне лъча. Тогава тежаштата десетки хиляди тонове грамада на кораба, просто ще се разбие във водата. Магнетронът успешно разрушава и сгради, буквално ги разбива на парчета, изтръгвайки металните елементи на конструкциите им. Това е една от технологиите, които САЩ и Западния Алианс унищожиха след края на войната с Юри.

— А аз си мислех, че аз имам най-хубавите играчки — недоволено отбеляза Миша — както изглежда този Юри е бил голям пичага! Не се е задоволявал с нищо по-малко от световно господство!

— Повярвай ми, имаме огромен късмет, че тази предателска отрепка не успя! Иначе сега всички щяхме да сме роби на един извратен психопат с мания за величие!

— Все едно нашия любим Ел Президенте — пожизнения Диктатор на Източна Крайна, не е същият.

— Господин Василиевич, наистина не знаете какво говорите. На фона на Юри, Зюганов е неопетнен младенец или божа кравичка. Едно от основните хобита на Юри бяха генетичните експерименти... с живи хора. И то не с един или двама, а десетки хиляди... Юри бе световно зло, враг на цялата човешка раса. Тръпки ме побиват само от мисълта какво щеше да е, ако той бе спечелил войната!

— Затова пък Зюганов обича да праща хората на разходка в териумните полета.

— Няма смисъл да спорим — каза с досада Инженера — Видяхме всичко тук, да проверим и другия склад.

Инженера се обърна и се насочи към вратата. Миша също понечи да го последва, но Алекс го спря, хващайки го за ръкава.

— Абе прави ли ти впечатление, че когато Инженера разказва, все по-често го прави в първо лице? Сякаш е бил свидетел на тези отдавна отминали събития? — попита тихо Алекс докато гледаше как Инженера се отдалечава.

— Според мене от толкова много знание са му прегорели бушоните. Затова винаги съм казвал, че от много учене няма полза! Който учи, ще сполучи, а който не — още повече! Затова и прекъснах с ученето след четвърти клас и виж какъв богатир станах! Хехехехехеех — засмя се Михаил — Спокойно Алекс нали знаеш, всеки луд с номера си.

— Може и да си прав, а може и да не си. Там е номерът, че Инженера не изглежда луд, а като човек, който знае какво говори. — каза Алекс замислено, гледайки гърба на отдалечаващия се Инженер.

Вратата зад гърба им се затвори, и тримата продължиха към последния склад на това ниво. Застанаха пред портата, която се извисяваше над тях. Отблизо вратата изглеждаше още по-огромна, височината ѝ бе колкото пететажна сграда и имаше наистина впечатляващи размери. В пода се виждаха жлебовете на масивните релси, по които се плъзгаха двете крила на вратата, бяха с дебелина от по три метра.

— Някой да вижда командното табло? — попита Инженера.

— Там вляво, в стената на коридора.

— Отлично зрение, господин Орлов.

— Все пак съм Търсач, Павел Сергеевич. Ако търсачът няма набито око, не е никакъв търсач.

Доближиха таблото и Инженера вкара електронния ключ. Изчака екрана да светне в зелено, след което набра кода. Известно време не ставаше нищо, и Алекс се притесни, че този път старата механика на вратата ще ги подведе. Но след това се чу звука на вдигащите се едно след друго метални резета, заключващи вратата. След падането на последното резе, първото, което усетиха бяха вибрациите на бетонния под. Двете масивни крила на вратата започнаха бавно да се отварят. Вътре цареше мрак, още нямаше подадено електричество към осветлението. Но не след дълго започнаха да се включват първите халогенни лампи. Тримата стояха пред относително къс, но затова пък широк и висок склад. Складът, или по-скоро хангарът, представляваше полусферично разширение на коридора, в който се намираха в

момента. Пред погледа им попадна редица от пет машини. Точно пред тях имаше два наистина големи камиона, на водните им радиатори се виждаха марките на заводите, които ги бяха произвели. На един пишеше МАСК, а на други КрАЗ. Шаситата им бяха усилены и издължени, за да могат да поемат масата на металните им каросерии. Каросериите имаха странни полуцилиндрични форми, опасани със захранващи енерго кабели и различни по големина и форма тръби. Но не камионите привлякоха вниманието на тримата спътници, а другите три машини в хангара. Първата машина приличаше на огромен камион на стероиди. Със своите габарити от петдесет метра дължина, двайсет метра ширина и осемнадесет метра височина, той превишаваше двойно, дори тройно предните два камиона, КрАЗ-а и МАСК-а. Следващата машина бе с малко по-големи размери, имаше ъгловата цилиндрична форма и шасито се поддържаше от четири броя масивни вериги. Най-странно изглеждаше последната машина, във формата и се долавяше нещо живо и биологично. Издълженият корпус, поддържан от множество малки вериги, приличаше по-скоро на нещо като кръстоска между калмар и скат, отколкото на машина. Пред всяка от машините се виждаха големи табла с нарисувани на тях схеми, графики и обяснителен текст. Без да губи време, Инженера се насочи към първото табло, което го беше заинтересувало.

— Господи, Алекс, тези неща са с наистина гигантски размери! — успя да каже смаяният Михаил. Алекс само клатеше невярващо глава, никога през живота си не бе виждал толкова огромни мобилни машини. А за какво служеха и какво правеха, един бог знаеше. Все още зашеметен Алекс откъсна поглед от машините и се загледа в действията на Инженера.

— Мисля, че той знае какви са тези неща — Алекс кимна към Инженера.

— Ами тогава да го попитаме — предложи Михаил.

— Ами давай, с тебе съм. И двамата се насочиха към Инженера, който бе забил нос в схемите и си мърмореше нещо неясно под нос.

— Старче, ти, както изглежда, си наясно с нещата. Искаме да попитаме...

— Изчакайте, първо искам да проверя нещо. Въпросите по-късно! — безцеремонно го отрязва Инженера и отново се задълбочи в

написаните на таблото спецификации, които не говореха нищо на надзъртащия зад рамото му Алекс.

Миша и Алекс се погледаха, но нямаше какво повече да кажат. Инженера ясно им бе заявил да не му досаждат. Двамата се отделиха в страни, обсъждайки видяното. Инженера постоя пет минути пред таблото, след което се почеса по главата и се придвижи към таблото пред следващата машина. Двамата приятели го последваха мълчаливо, спазвайки дистанция. На Инженера му отне повече от половин час докато обходи всичките табла, като на последните две се задържа повече време. Нещо бе привлякло вниманието му, изглеждаше възбуден. Нещо нетипично за Инженера. Когато свърши, махна на двамата приятели да се приближат.

— Какви са тези неща, Павел Сергеевич? — веднага попита Алекс.

— Нищо чудно, че тунела горе е толкова голям, едва са успели да прекарат MCV-тата през него. Тази база служи не само като склад за стратегически резерви и запаси, но и като склад на секретни военни технологии. Както наши, така и чужди. — Инженера обходи с ръка огромните машини — Това са MCV (Mobile Construction Vehicle), или мобилни строителни превозни средства. Представяват мобилни строителни площадки на колела или вериги. Когато дадена фракция избере къде иска да построи база, MCV се разпъва, превръщайки се едновременно в команден център и в строителна площадка. Разполага със собствена кибернетична система и централна база данни, вътре има достатъчно производствени мощности и материали, за да строи други сгради. То това е и основната функция, освен командната, де. Да изгражда база, строейки други сгради като рафинерии, казарми, военни фабрики, радари, летища и т.н.

— MCV? Като тези, с които НОД и ГДИ строят новите си бази по целия свят?

— Да. Само че тези тук са стари модели. Не са толкова технологически съвършени като тези на НОД и ГДИ.

— Пичове само да уточня, някой ще плати за тези неща купища пари? — веднага се намеси Миша — Говорим за милиарди кредити, нали така?

— Тази ваша лакомия, мистър Василиевич, няма да ви доведе до нищо добро!

— И в какво състояние са MCV тата?

— Бих казал отлично. Но, за да могат да се използват, има нужда от минерални руди Опр. А такава руда не остана много по света, териума погълна почти всички големи находища.

— Но такива руди има в Донбаския регион, нали?

— Да — потвърди Инженера.

— Значи все пак може да намерим заинтересувани хора. — добави Миша.

— Заинтересувани хора винаги ще се намерят. Това са безценни технологии, дори е възможно... — спря по средата на думата Инженера и прекара замислено ръка по брадичката си.

— Дори е възможно какво? — попита нетърпеливо Миша надушил печалбата, като пираня кръв.

— Дори е възможно, ако се вложат пари, много пари, тези MCV-та да се преработят да работят с териум. Тогава стойността им ще нарасне многократно.

— Е, това е музика за моите уши. — ухили се доволно Миша.

— MCV-тата са различни модели, на различни фракции... или греша? — попита Алекс.

— Така е, първите два — тези, които са на шаситата на тежките камиони, са от периода на Втората световна война. Съответно технологиите, използвани в тях, са доста стари, но все още са ценни. КрАЗ е руски, а МАСК е на Алианса. Следващото колесно MCV, което прилича на голям камион, е американско, и е от ТСВ. Другите две също са от ТСВ, това, което прилича на цистерна на вериги, е съветско, а последното е на Юри. И с последните две вече имаме наистина голям проблем.

— Проблеми, какви проблеми — попита подозрително Миша, загрижен за бъдещото си богатство.

— В първите три програмното осигуряване на кибернетичните системи е до втори ред. Тоест, могат да се строят основните сгради като казарми, военна фабрика, радары и т.н. В които съответно да обучават пехота, да произвеждат танкове и да следят за въздушното пространство. Тоест, произвежданите единици не са кой знае колко високотехнологични. В базата данни на Американското MCV липсват чертежите на „Хроносферата“ и „Устройството за Контрол на Времето“.

— Какво е „Хроносферата“ и „Устройството за Контрол на Времето“ — попита Алекс.

— Хроносферата е устройство, което създава поле, изкривяващо времево-пространствения континуум. — Инженера среща неразбиращия поглед на Алекс и поясни — С други думи, осъществява телепортация. Може да телепортира материални обекти от едно място на друго. Само че не и живи обекти, изложена директно на лъчението от полето, живата материя буквално експлодира. Алиансът научи по трудния начин, че пехотата става на кайма ако пробват да я телепортират директно. Ако пехотата е защитена зад бронята на БТР-и или танкове, няма проблем — може да се прехвърли, но иначе — не. „Устройството за Контрол на Времето“ е това, което звучи — устройство, създаващо мощни гръмотевични бури, които унищожават всичко в определена зона. Това е вид супероръжие, прилича на силна йонните бури и по мощ се доближава до тях.

Инженера помълча малко, след което добави:

— Следващите две MCV представляват голям интерес, те вече са нещо друго. Съветското има програмно осигуряване до трето ниво, тоест може да построиш и бойна лаборатория. Тя съответно осигурява достъп до всички технологии, разработени от Съветския съюз през ТСВ. Като се започне от „Тесла“ танкове, „Апокалипсиси“, и се стигне до атомни подводници клас „Тайфун“ и ракетни крайцери тип „Дреднаут“. Вътре в базата данни се намират схемите на супер оръжия като „Желязната завеса“ и силовите за балистични междуконтинентални ядрени ракети.

— Тоест, може да се произведе атомна бомба?! — попита слисано шокираният Алекс.

— Да! И не само това, MCV-то на Юри е още по-опасно! Заложените компютърни програми са до второ ниво. Няма ги супероръжията, използвани от Юри, но могат да се строят Клониращи цистерни, в които да се клонират генетично създадените чудовища „Брут“. Има съхранени и спецификациите на отбранителните Псионни кули, психотронен излъчвател, потискащ свободната воля на човек. Използвайки генетиката и клониране чрез реверсивно инженерство на „Mastermind“ и „Magnetrona“ могат да се възстановят и другите пси технологии, създадени от Юри!

— Какво толкова, старче! Това само вдига цената на стоката — каза Михаил, а очите му буквално светеха от алчност.

— Господин Василиевич! С извинение, чавка Ви е изпила мозъка?! Алчността Ви заслепява! Вие си нямате представа какво технологично богатство е това! Всички живеем в свят, доминиран от технологиите на ГДИ и НОД. Никой друг, освен тях не разполага с модерни технологии като тези МСV-та. Ако НОД или ГДИ разберат за тези неща, ще ни погребат живи два метра под земята! ГДИ ще иска да види тези технологии унищожени, а НОД ще изгаря от нетърпение да сложи ръка върху тях! Последните близо 70 години никой не е правил каквито и да е проучвания в сферата на психотехнологиите под негласния натиск на ГДИ. А ето ги тези технологии тук, само да протегнеш ръка и да ги вземеш! Ако някой научи за това място, всички сме мъртви!

— Послушай Инженера, Миша. Предпочитам да съм беден и жив, отколкото богат и мъртъв.

— Добре, добре убедихте ме! Ще си затварям устата!

— Чужд крак не трябва да стъпва тук. — пределно сериозно заяви Инженера — Никой друг, освен нас тримата не трябва да знае за това място.

— Съгласен.

— Брой ме и мене, ще мълча като гроб. — каза с досада Миша.

— Това ще е разумно от ваша страна, господин Василиевич. Сега, след като се уточнихме, предлагам да се придвижим към следващото ниво. Някакви възражения, господа? Не, тогава да вървим.

Инженера извади ключа и масивните врати на хангара започнаха да се затварят, плъзгайки се по релсите.

— А сега накъде, мистър Орлов?

Алекс погледна GPS-а на ръката си и каза:

— Направо, до срещуположната платформа на тази, с която слязохме, има асансьор. Според схемата, до следващото ниво се спуска само този асансьор.

— Оооо, не. Пак ли асансьор. — изстена Миша.

— Това е положението, братко. Има и някакво стълбище. Ако решиш да го използваш, ние с Павел Сергеевич ще те изчакаме долу.

— Не, с вас съм. Пък каквото ще да става.

Когато стигнаха до асансьора огромната врата се бе затворила вече. Инженера вкара картата в прореза и натисна бутона за извикване на асансьора. След половин минута асансьора пристигна и вратата се отвори, видяха срещу себе си трима непознати. Алекс и останалите веднага посегнаха към оръжията си. Непознатите също повториха движенията им посягайки към оръжията си. Вече извадил своя верен ТТ-43 Алекс се усети, че вижда огледалния си образ в монтираното в стената на кабинката огледало цял ръст.

— Пфу, почти напълних гащите. За малко да стрелям! — въздъхна Миша и тримата избухнаха в нервен смях. Смяха се няколко минути едва поемайки си въздух.

Истеричния смях бе отдушник на натрупалото се в тях за последните няколко часа психическо напрежение. Когато се поокопитиха, влязоха в просторна асансьорна кабина. Стените бяха чисти от сребрист метал. Когато Алекс натисна бутона с номер 4, се чу тих музикален тон, а над главите им се разнесе приятна и мелодична релаксираща музика. Тримата се спогледаха и пак избухнаха в смях, докато кабината плавно ги спускаше на стотици метри под планината. Когато кабинката най-после спря и вратата се отвори, видяха пред себе си нещо като метална пътека или мост с решетест парапет от двете страни. Излязоха и се огледаха, единствено пътеката бе добре осветена. От тавана на дълги кабели висяха лампи, с нормални електрически крушки с нагреваема жичка. Светлината бе недостатъчна, и доколкото можеха да преценят по неясните силуети и очертания, се намираха в нещо като огромна, естествено създадена от природата пещера. От двете страни, две по две, имаше големи метални сфери с изписани върху тях с червена боя цифри от едно до четири. От сферите излизаха тръби и кабели, които се спускаха надолу и изчезваха в мрака. Право срещу тях, в края на моста, се виждаше метална платформа със сглобена върху нея едноетажна сграда с правоъгълна форма. Стените бяха от леки материали и сградата по-скоро приличаше на нещо като офис, отколкото на команден център. Алекс се наклони през парапета, гледайки право надолу и се опита да различи нещо. Но не видя нищо. Тънките телескопични опори на моста изчезваха в мастиления мрак, сякаш бяха отрязани. Миша застана до него и също наведе глава надолу.

— М, да. Тъмничко е и определено нямам желание да проверя колко е високо.

— Да вървим.

Чуха зад себе си гласа на Инженера. Не бяха минали и няколко метра, когато чуха над главите си познато свистене. Кое то не бяха чували от известно време. Тримата машинално вдигнаха глава нагоре и видяха от тавана да се спускат автоматични защитни турели.

— Така, спокойно и без резки движения. Придвижваме се напред. — каза хладнокръвно Инженера и ги поведе.

Искат, не искат, Миша и Алекс го последваха. Турелите плавно се въртяха, държейки на мушка тримата спътници. Алекс чуваше лекото съскане, което издаваха турелите, това привлече вниманието му и той ги огледа по-внимателно. Бяха различни от тези, които бе виждал досега. С по-дебели, къси дула и маркучи, свързващи дулото с металните балони от двете страни.

— Павел Сергеевич, тези турели са различни от предходните. — отбеляза Алекс.

— Така е господин Орлов. Това са Автоматични турели втора модификация. С огнехвъргачки вместо тежки картечници.

— Огнехвъргачки? — повтори Миша и шумно преглътна.

— Да, навсякъде тук има доста чуплива апаратура и важни за функционирането на базата съоръжения. Този, който е проектирал това място, не е искал да рискува. Затова е решил и да използва огнеметни турели, за да избегне евентуални повреди при бой.

— Апаратура, съоръжения?

— Да, ето тези четири ядрени реактора. — и Инженера посочи към металните сфери с изписаните върху тях цифри.

— Майчице — прошепна Миша и отстъпи назад, гледайки с неприкрит ужас металните корпуси на реакторите.

— Няма нужда от притеснения, господин Василиевич. Няма да почнете да светите нощем — позволи си да се пошегува леко Инженера, и се усмихна, виждайки страха на Миша. — Реакторите не са активни, не работят, ако не ми вярвате, сам се вслушайте. Не се чуват никакви механични звуци. Пещерата е тиха като гробница.

— Ако реакторите не работят, тогава откъде има електричество тук? — попита Алекс — Как се захранва бункерът? Откъде идва електричеството.

— Ето това вече е добър въпрос, мистър Орлов. Не знам със сигурност, само мога да предполагам. Според мене електричеството идва от Чиркейската хидроелектроцентрала. Електричеството, което ВЕЦ произвежда, е достатъчно за няколко големи индустриални града. В Кавказ, както знаете, не останаха градове, а какво остава за промишленост. Така че електричество има в излишък, затова и реакторите са на изчакващ режим.

Докато си говореха, неусетно бяха стигнали до сградата. Инженера протегна ръка и натисна надолу дръжката на вратата, отваряйки я. Тримата влязоха в обширно помещение с площ около двеста квадрата. Навсякъде се виждаха примигващи светлини на работещите машини. По-голямата част от помещението бе заета от изчислителни машини с различна форма и големина. Чуваше се шум от работещи вентилатори, охлаждащи електрониката. В някой от машините се виждаха въртящи се ролки с магнитна лента.

— Кой по дяволите все още използва магнитни ленти? Това е антична техника! — възкликна Миша.

— Техниката може да е антична, но затова пък е надеждна. — отбеляза обидено Инженера, като същевременно оглеждаше обстановката. Не след дълго откри това, което търсеше. Леко издигната платформа, по средата на залата с няколко свързани монитора върху метално бюро. Инженера, без да губи време, се насочи натам. Когато приближи, застана срещу бюрото, издърпа офис стола и седна в него, вдигайки облак прах. Изчисти праха от централния монитор с опакото на ръкава си. Загледа се в неясния образ, след което почисти и останалите монитори. Огледа прашното бюро в търсене на приемника, и намери кутия на устройството отстрани до клавиатурата. Извади електронния ключ от джоба си, след което го сложи в приемника на устройството. Алекс и Миша мълчаливо наблюдаваха за действията му. Екранът стана по-ярък и върху него се появи надпис:

ВЪВЕДЕТЕ ПАРОЛА

И отдолу:

ПРИ НЕПРАВИЛНО ВЪВЕДЕН КОД ЩЕ БЪДЕТЕ ТЕРМИНИРАНИ<<<<

Последното изречение особено добре се набиваше на очи, и не вдъхваше особен ентузиазъм. След прочетеното Алекс и Миша вече търсеха с поглед добре познатите им автоматични турели, но не видяха нито един.

— Нещо не виждам как ще приведат в действие заплахата си — каза Миша и с огледа неспокойно.

— Тук е кибернетичният център на базата. Има прекалено много електроника и други жизненоважни системи. Никой не би позволил да се използва огнестрелно оръжие или огнехвъргачки. Куршумите и огъня ще унищожат всичко тук за секунди. Въпреки че, според мен, този център вероятно е дублиран на поне още едно място.

— Е тогава как ще ни светят маслото ако, не дай си боже, сгафим?

— Предполагам, че компютърът ще пусне нервнопаралитичен газ през вентилацията. Или ще използва БОВ (Бойни Отровни Вещества) с кожнообривно действие, в случай че сме с противогази, каквито ние нямаме. Така ние ще издъхнем в кански мъки, а на електрониката няма да й има нищо. Само ще останат три бавно разлагащи се в продължение на месеци и години трупа.

— Ега ти успокоението, старче! Няма що! Искрено ти благодаря!

— Винаги се радвам ако съм бил в помощ, господин Василиевич. А сега, ако нямате нищо против, бихте ли млъкнали? Чака ме работа, от която зависи живота и на трима ни. Михаил понечи да каже нещо, но премисли и се отказа.

Инженера раздвижи пръстите си упражнявайки тяхната гъвкавост, след което ги положи върху старата клавиатура. С няколко бързи движения на пръстите си набра:

...ЧЕРВЕНА ЗВЕЗДА...

И натисна Въвеждане.

Чу се чегъртането на хард диска и на екрана се появи пулсиращ надпис:

...ПАРОЛАТА Е ПРИЕТА... ОЧАКВАМ ИНСТРУКЦИИ

Пръстите на Инженера заиграха по клавиатурата, отваряйки главните директории и поддиректории. Преглеждаше всичко, до което имаше достъп. План на базата, нива, запаси, състава на запасите, изобщо всичко, до което можеше да се докопа. Мозъкът му поемаше информацията за бъдещ анализ. За момента просто преглеждаше основните директори, запознавайки се със структурата и съдържанието на бункера. Не забравяше и за охранителната система, която висеше над главите им като дамоклев меч. Системата му бе напълно чужда и доста си поигра, докато намери директорията, където бяха отбранителните системи. Но накрая работата му се увенча с успех и той деактивира отбраната на комплекса. Задълбочен в хакването на компютъра и ровенето в толкова много информация Инженера не усещаше как времето лети.

След петнайсетина минути тишина на Миша му омръзна да виси над главата на Инженера.

— Още колко остава? — нетърпеливо попита Миша.

Инженера дори не го удостои с отговор. Бе пределно съсредоточен и изцяло погълнат от това, което вършеше.

— Шшшт, Миша! Стига досажда на човека! Остави го да работи на спокойствие!

Михаил недоволно измърмори нещо под нос, разкърши рамене и премести надуваемата секс кукла от лявата в дясната си подмишница. Алекс осъдително го изглежда и шепнешком му подхвърли.

— Миша, докога ще се размотаваш с тази кукла? Порасни найсетне!

— Това си е законен трофей! А и за мене има сантиментална стойност. Колко часове съм прекарал...

— Спести ми подробности — побърза да го прекъсне Алекс.

И двамата пак млъкнаха. Мина почти един час, преди Инженера да вдигне ръце от клавиатурата и да се отпусне уморено назад в стола. Миша вече изгаряше от нетърпение, но успя да се сдържи да не каже нищо. Инженера няколко минути си масажираше слепоочието, преди да се обърне към тях.

— И така, господа, отбранителната система е изключена. Вече няма опасност. Включих тока и към нулевото ниво, така че хората Ви, мистър Василиевич няма да стоят на тъмно.

— Отлична работа, Старче! — изригна Миша, но бе прекъснат от Алекс.

— Какво още научихте за това място, Павел Сергеевич? И какво значи „Червена звезда“, защо е използвана тази парола за достъп до кибернетичния мозък на базата? Вече няколко пъти срещаме това словосъчетание.

Инженера са замисли за момент и каза:

— Добре, ще отговарям по реда на нещата. „Червена звезда“ е тайна патриотична организация създадена от съветските офицери след загубата на СССР във ВОВ. Както изглежда, членовете ѝ са били доста влиятелни хора от всички слоеве на съветското, а след това и от руското общество. Това са били хора с идеали, желаещи да възстановят величието, ако не на Съветския съюз, то поне на Майка Русия. Искали са да премахнат базите на Алианса, а после и на ГДИ от територията на Русия, превръщайки я отново в независима световна сила. Служебните постове на тези хора са им позволили да запазят в тайна от останалия свят този и още няколко други обекта. Там постепенно са трупали ресурсите и технологиите, необходими за освобождаването на Русия от западното господство.

Инженера се намести по-удобно в стола и продължи:

— А що се отнася до този обект, официалното му наименование СТРАТЕГИЧЕСКО ДЕПО № 5 към Главно управление на държавните материални резерви на СССР. Съветските патриоти са свършили добра работа, унищожавайки всички държавни архиви, където са се споменавали тези секретни обекти. Кибернетичният мозък на този обект е поддържал комуникационни канали и с главните компютри на останалите обекти, но през последните годините е загубил връзката си с тях.

Алекс още осмисляше поднесената от Инженера информация, а Миша вече питаше:

— А какво има на петото ниво?

— Нивото под нас представлява комплекс от множество взаимосвързани естествени пещери. В най-голямата се съхраняват 500 000 тона суров нефт. Това е напълно достатъчно, за да могат

машините, намиращи се горе в склада да бъдат зареждани с гориво месеци дори години в зависимост от интензитета на военната кампания. В съседните ѝ пещери има огромни резервоари с дизелово гориво за танковете, бензин за камионите и БТР и керосин за ракетите. Освен това долу има изградена цяла нефтопреработваща рафинерия. Има и завод за боеприпаси, със складирани взривни вещества и други материали, достатъчни за една малка война. Няколко от пещерите са превърнати в херметични нискотемпературни хладилници за съхранение на хранителни запаси. С толкова храна може да се изхранва една пехотна дивизия в продължение на месеци. Там се намират милиони и милиони консерви. Водата също не е проблем, има няколко изсечени в скалата водни хранилища, както и пречиствателна станция, захранвана от подземна река. Затова и са необходими тези четири атомни реактора, за да може да функционира нормално цялата подземна база. Три са действащи, а един е резервен. Беше ред на Алекс да подсвирне смаяно, описаните мащаби бяха зашеметяващи.

— Трябва много внимателно да обсъдим ситуацията, в която се намираме. Според мен не трябва да пускаме никого от хората под първо ниво. Или най-много до второ ниво, но не по-надолу. Мога да настроя системата, така че само ние тримата да имаме достъп до трето ниво с технологиите, четвърто, тоест тук, където е командният център, и до складовото пето ниво. Освен това, мога да настроя системата така, че да предупреждава ако някой пробва насила да проникне на тези нива. Какво ще кажете за предложенията ми?

— Аз съм съгласен, звучи разумно. А ти, Миша?

— Направи го, старче!

Инженера се наведе над клавиатурата и въведе няколко команди.

— Добре, този проблем го решихме, сега за останалите. В момента държим безценен ресурс в този раздиран от тибериума и гражданските войни свят. Въпросът е какво ще направим с него. Добре обмислете този въпрос.

— Господин Орлов, нима цял живот искате да се ровите из развалините и пепелищата на отдавна разрушените ни градове. Или да обирате трупите като някой мародер?

Алекс искрено се засегна от думите на Инженера, и затова му отговори по-остро отколкото искаше.

— Няма срамна работа, Павел Сергеевич! Ако ти помага да оцелееш!

Инженера се обърна към Михаил.

— А вие, господин Василиевич, нима искате да прекарате остатъка от живота си като дребен мафиот в Капитолия? Гризейки се един друг с останалите шефове на банди.

— Не съм дребен мафиот! — обиди се Миша — Ако има да казваш нещо старче, изплюй камъчето!

— Отдава ни се уникална възможност, момчета, да променим нещата както за себе си, така и за бедния многострадален народ както на Източна Крайна, така и на цяла Майка Русия. И такава възможност човек получава само един път в живота си.

— За какво намекувате, Павел Сергеевич? — попита неспокойно Алекс.

— Не намеквам, а направо го казвам. С толкова много оръжие спокойно може да свалим от власт диктатора Зюганов! Може да променим Източна Крайна към по-добро! Да премахнем тиранията и да помогнем на бедните и угнетявани хора! Вместо парите да отиват в гушката на самодоволната богатата върхушка, ще можем да ги пренасочим към по-бедните слоеве от населението за храна, образование, работни места, здравеопазване и развитие на инфраструктурата. Можем да възродим Майка Русия от пепелта!

— Тези патриотични глупости не са ми особено интересни — каза Миша — но виж другото, с вземането на властта, определено ме заинтересува. Само че има един голям проблем. Бандата ми е не повече от сто човека, мога да наема още няколкостотин човека макс, преди да се разоря. Но това е нищо на фона на десетките хиляди в армията на Източна Крайна

— Мислих по този въпрос и има решение на проблема. Другите складове. Хората, създали „Червена звезда“, не са били глупаци. Пределно ясно им е било, че светът се върти около алчността на хората и парите. Задължително в някой от другите складове има това, което търсехме по принцип. Десетки тонове скъпоценни метали, платина, злато, сребро или елмази, сапфири, смарагди, диаманти. Просто трябва да направим експедиции и дотам. По-добре ще е експедициите да са по-продължителни, за да може да обходим по два-три склада на веднъж. Разполагаме ли с огромен финансов ресурс ще можем да

купим генералите, както и да си позволим колкото си искаме наемни войници.

— Да, това е така. Имам връзки в кръговете на Якудза, техните бойци, освен че са безстрашни, са и едни от най-добрите, ако не и най-добрите в света. Наистина струват доста пари, но си заслужават, един път приели поръчката никога не се отказват докато не я изпълнят. Това е техният път, пътя на бушидо и самурая. Но докато ме няма, ще страдат моите дела в Капитолия.

— Пак мислите на дребно. От какво значение са малките ви далавери, ако един ден може да притежавате Капитолия или цяла Източна Крайна! А и нали имате заместници, възложете делата си на тях.

— Е да, това е така, но... Трябва да помисля, просто трябва да помисля.

— Добре, има време, помислете над думите ми.

Алекс мълчаливо слушаше разговора между двамата си спътници. Това, за което си говореха, го беше развълнувало. Едно на ръка, че можеше да спечели много от цялата тази история. Но имаше и нещо друго, всеки ден се сблъскваше с немотията и бедността, която се ширеше в Източна Крайна. Когато минаваше по улиците на бедняшките квартали, четеше безнадеждността в очите на принудените да просят стари хора. Ако можеше да го промени, и същевременно да спечели много, защо, по дяволите, да не го направи. Но трябваше да остави емоциите настрана и да го обмисли пак на трезвен ум и прясна глава. В края на краищата, какво толкова рискуваше, само живота си. Нещо, което правеше ежедневно в руините на Сев.

Инженера ги изгледа преценяващо и предложи:

— След като деактивирахме охранителната система и разбрахме какво има в склада. Може би е време да се връщаме. Нищо чудно хората ви да стават доста нетърпеливи.

— Правилно мислиш, старче, да тръгваме.

— Само един момент, ще задам на кибернетичния мозък да може да приема команди и от другите терминали. Както и да изпълнява гласовите ни заповеди. Въведени сме в базата данни като лица с право на достъп от първо ниво. Тоест компютъра ще изпълнява всичките ни

заповеди, стига да са разумни естествено. Инженера отново се наведе над клавиатурата и въведе бързо няколко команди.

— Е, Алекс, какво ще кажеш. Достъп първо ниво, не е зле за малък гангстер от Капитолия, а?

Асансьорът неусетно издигаше тримата нагоре към нулевото ниво на бункера. И тримата мълчаха всеки потънал в мислите си. А имаше доста да се обмисля. Вибрациите в лявата ръка стреснаха Алекс и го извадиха от унеса, в който бе потънал. Вдигна ръката към лицето си и погледна екрана на вибриращия GPS. Екранът му примигваше в тревожно червено.

— Момчета, мисля, че имаме, ама наистина сериозен проблем.

— Какво става?

— Абониран съм за „Global Window“, в момента ме предупреждават, че в района се формира йонна буря от десета степен по скалата на Свенсон-Гуденхайм.

— Това колко лошо може да е? — попита Миша, който никога не бе попадал на йонна буря на открито. Винаги ги бе прекарвал в добре защитения си дом в Капитолия.

— И питаш! Тази буря ще е истински звяр, ще ни разгони фамилията.

Инженера също и се заслуша в разговора им.

— Десета степен казвате, господин Орлов?

— Да, поне такава е прогнозата.

— Данните са от метеорологичен сателит?

— Да.

— Значи нещата наистина са сериозни. Имам известна представа от йоните бури.

Трябва да се заврем максимално дълбоко под земята. Трябва да свалим хората и припасите на първо, не, по-добре на второ ниво. Щом е от десета степен, по-добре да не рискуваме. Аз ще пробвам да активирам някоя от товарните платформи, една ще е напълно достатъчна да евакуира всички ни. .

— Разбрахме се, Старче. Веднага ще организирам хората си, и ще започнем с пренасянето на припасите и товарите вътре в бункера.

— Нямаме много време — отбеляза Алекс. — Прогнозата дава времеви прозорец от половин час до петдесет минути.

— Тогава да се размърдаме, дявол да го вземе!

— Има да доуточним някои детайли...

Когато асансьорът спря и вратата се отвори, тримата вече имаха съставен план за действие. Алекс и Миша с ускорена крачка се насочиха към края на склада, където бяха оставили хората на Миша. А

Инженера се насочи към таблото за управление на най-близката платформа. Трябваше да разбере дали платформата работи. Складът бе осветен от халогените лампи, хвърлящи мътна светлина. Това направи лабиринта от паднали рафтове и лавици по-лесен за преодоляване. Движейки се с добро темпо, Алекс и Миша скоро наближиха външната врата на склада. Отдалече се чуваха пианските песни и шумните разговори между хората. Скоро Михаил видя първите от хората си. Някои се търкаляха по бетонния под между рафтовете и шумно хъркаха. Други се побратимяваха, пиейки водка, обяснявайки се във вечна любов, а трети пееха фалшиво пиански песни на всеослушание.

Тази гледка подежда така както действа червен плащ пред бик. Миша пое дълбоко дъх и изрева бясно:

— Мухииииин!!! Къде сииииии!!!

Зверският рев на Миша накара да подскочат дори изпадналите в мъртвешки сън пиандета.

Зад рафтовете се чу:

— Шшшефе, хлъц, ти си жив?! — последвано от пианско хлъцване.

— Ще ви еба майката, нещастници! Докато ние тука с моя брат Алекс с риск за живота си ви спасяваме кожата, вие се наливате като свине!!! Ставайте говеда, преди да съм ви вдигнал аз!!!

През помътнели от алкохола разум до всички достигна, че Миша не се шегува. А всички познаваха суровия му нрав.

— Къде си, Мухин?!

— Тук, шефе. Ти си жив?!

Мухин беше едро, кораво и безстрашно копеле от старата гвардия. Бе влизал в десетки смъртоносни схватки, без да му мигне окото, но изправен пред вбесения Михаил, пребледня като платно. Миша го изгледа свиреп от горе до долу и каза скърцайки със зъби:

— Оставих тази банда малоумници под твоя опека, Мухин! Разочароваш ме! А знаеш, че мразя да ме разочароват!

— Така е шефе, но ние мислихме, че...

— Не ми се оправдавай! С теб ще си поговорим по-късно, само двамата, и то, насаме!

Мухин се прегърби и сякаш се смали. Отстрани изглеждаше като ударен с тухла четворка или Капитолийско паве.

— Вдигай тази банда шибаняци пияндета и до пет минути всички да са при камионите!

— Слушам, шефе. — кресна Мухин и се изпъна като млад кадет на плаца. Понечи да се втурне, за да изпълни заповедта, но Миша го спря.

— Стой! Я вземи моята мила... Вземи моя боен трофей. — и Миша подаде надуваемата секс кукла на Мухин — Пази я като зениците на очите си! Прибери я на сигурно място. И предупреди останалата пасмина, че ако сваря някого да се надругава над нея със смъкнати гащи, ще му отрежа главата! — и Миша поясни — долната глава!

— Аха — кимна разбиращо Мухи.

— А сега, изчезвай!

— Ясно, шефе!

Михаил се огледа злобно, гледайки на кръв едвам държащите се на краката си бандити.

— Какво гледате, свинеееее!!! Мърдайте, вашата мама, деба недоклатена!

Свирепият рев извади бандитите от състоянието на пиянска кататония и всички се юрнаха към вратата, блъскайки се един друг.

Михаил пое няколко пъти дълбоко въздух, опитвайки се да се успокои.

Алекс се приближи предпазливо към приятеля си и го потупа успокояващо по рамото.

— По-спокойно, Миша. Ако продължава така, ще се състариш и побелееш преждевременно, а и ще си докараш сърдечен удар и патката ти ще увисне!

— Ха-ха-ха, знаеш как да успокоиш човек, братко.

— Нали за това са приятелите, Миша.

— Добре, да излизаме вече от тази миша дупка. Искам да подишам свежия въздух навън, па макар и да е замалко. Преди отново да се сврем под земята като къртици.

Един след друг се измъкнаха навън през тесния отвор. Бандата се беше строила около камионите и чакаше само заповедите на Миша. Над главите им, обикновено сивото небе бе станало още по-тъмно, а в далечината се виждаха първите отблясъци на плазмените разряди. Миша изгледа с опасение небето и се обърна към събралата се тълпа.

— Ето каква е ситуацията, тъпац! До петдесет минути ще ни удари йонна буря от десето ниво!

Чуха се възклицания и хората уплашено започнаха да си шепнат.

— Бъдете поне за малко истински мъже и се стегнете, марди! Все още няма нужда да пълните гащите от страх!

— Но шефе, йонна буря от десета степен. .

— Не си напругай големия колкото грахово зърно мозък! Проблемът е решен. Има къде да се скрием — в бункера.

— Шефе, Кола има право. При Буря от десета степен плазмените разряди навлизат дълбоко под земята. — предпазливо отбеляза Сергей.

— Затова ще слезем дълбоко под земята. Сега ме слушайте внимателно празноглавци, и нека дебелите ви тикви разберат, че всяка минута е от значение! Складът всъщност е бункер с няколко нива, свързани помежду си с елеватори. В момента Инже..., тоест стареца ремонтира една от тези товарните платформи. Тя е напълно достатъчна да побере всички нас, запасите, както и всичките ни партакеша.

Затова, ще направим жива верига между камионите и елеватора, намиращ се в края на склада. Започваме да разтоварваме камионите и да носим всичко в склада. С предимство са храната, водата, медикаментите, както и всички оръжия. Партакешите и личните ви вещи, после ако остане време.

Михаил изглежда нестройната тълпа и кресна:

— Какво гледате! Действайте! Мухин, Сергей, Григорий, организирайте хората си и ги размърдайте! Стига са стояли като пънове!

— Да, шефе.

— Ок, бос!

— Ясно.

Заместниците на Миша веднага се разкрещяха на хората си.

А Миша надзираваше целия процес, както и как върви разтоварването и преноса на товарите. От време на време се наместваше, стимулирайки по-бавните бандити, с някоя запържваща плесница зад врата или някой шут в гъза. Алекс стоеше встрани и наблюдаваше цялата суматоха. Нямахме смисъл да се пречка, затова реши да вземе личните си вещи от камиона, в който бе пътувал. Единственото му притежание, освен автомата, бе раницата, с която бе тръгнал на път. Когато скочи от камиона на пясъка и се изправи,

изведнъж усети, че природата нетърпимо го зове. Усещаше пикочния си мехур като балон, който всеки момент щеше да експлодира. Огледа се къде може да свърши дискретно работата и да уважи природата и зова на дивото, но навсякъде около него шаваха забързаните членове на бандата. Все пак не вървеше да си извади гордо пениса и да почне да полива пясъка с урина пред цялата шайка главорези, не че щеше да им направи особено впечатление, но все пак не беше куче или животно, за да го прави публично. Преметна раницата на гръб, нарами и автомата и се огледа за някое по-скришно място, на което можеше да свърши нуждата си. За свой късмет видя една стърчаща скала на около тридесет метра от себе си. Към нея и се насочи съответно. Завивайки зад скалата, понечи да разкопчае ципа на гащеризона си, когато видя Плъха, приведен напред. Нямаше как да сгреши с друг дребната хилава фигурка на малката гадинка.

— Плъх! Какво правиш тука?! Пак ли се скатаваш от работата!

От думите му Плъха подскочи изненадан и гръбът му се преви напред докато косата по тила му настръхна. По тази реакция Алекс разбра, че става нещо нередно. Инстинкта за самосъхранение го предупреди навреме.

Ставайки Плъха рязко се обърна, описвайки широка дъга с ръката си. Във въздуха проблесна метал, и Алекс в последния момент успя да се отдръпне. Острието на стилета мина на сантиметри от оголената му шия. Плъха застина за секунда, преценявайки как е най-добре да удари отново, след което пак атакува. За хилавото си и невзрачно тяло се движеше с изненадваща бързина, като атакуваща змия. Плъха отново се целеше в шията на Алекс, на всяка цена искаше да му пререже гърлото. Само че този път бе сгрешил противника. На Алекс му трябваша само няколко мига, за да се съвземе от неочакваното нападение. След това всичко бе въпрос на подсъзнателни рефлексии и силата на добре тренираните му мускули. Алекс бързо пристъпи встрани и наляво, пропускайки острието на стилета да мине край лицето му. Прихвана с лявата си ръка китката на ръката, в която Плъха държеше ножа. Дръпна рязко към себе си, едновременно нанасяйки с дланта си отсечен удар по китката на противника. Чу се характерния звук на чупеща се кост, и Плъха изпусна стилета, виейки на умряло. Алекс още прибави и мощен удар с коляно в слънчевия сплит на Плъха. Воят премина в хъркането на борещ да си поеме дъх

човек. Алекс отдавна бе набрал доста на Плъха, и сега, след като гнидата се бе опитала да го убие, той бе в пълното си право да го размаже като червей по пясъка. Бързо изви в ключ счупената ръката на Плъха, карайки го да забие зурла в праха. Сега, след като бе обезвредил противника си можеше да си поеме спокойно дъх. Погледът му веднага бе привлечен от малко компактно куфарче. Куфарчето бе отворено и от вътрешната страна на капака се виждаше холоекрана. Алекс и друг път бе виждал подобни куфарчета, и веднага го разпозна. Това бе сателитен комуникатор, доста скъпа вещ за такава отрепка като Плъха. Секунда по-късно дойде и озарението.

— Ах ти, мръсна малка гнидо! На кого ни пееше, мръсен боклук! — и Алекс ядно срита няколко пъти по лицето. Докато Плъха мрънкаше оправдания под нос.

— Не ме лъжи, отрепко! Или ще навра стилета, с който се опитваше да ме обръснеш, в гъза ти! И ще го развъртя едно хубавичко! Нали го искаш?!

— Неееее, не. Аз нищо не съм направил!

— Добре сега ще усетиш острието в ануса си! Сорри, но нямам вазелин! Ще трябва да се насладиш на болката, и изцяло да й се отдадеш!

— Не недей, Алекс, моля те! Ще кажа всичко! Всичко, само не го прави!

— Добре, боклук! Почвай веднага да пееш като канарче! И ако усетя, че ме лъжеш или скриваш нещо, ти обещавам, че като свърша с теб, в задника ти ще може да влезе цял Хамър!

Пет минути по-късно Алекс знаеше всичко. Държейки ръката на Плъха в болезнен ключ, го помъкна към Миша, който контролираше разтоварването на камионите на конвоя.

— Миша, виж какво намерих в това малко подло копеленце!

И Алекс демонстрира сателитния комуникатор, който държеше в лявата си ръка. Михаил неразбиращо изгледа куфарчето, след това Плъха и Алекс. Алекс въздъхна и поясни:

— Това е сателитен комуникатор, по който Плъха е държал връзка с шефа си. С малко убеждаване от моя страна, този боклук си призна всичко. По целия път от Капитолия насам, той ни е пеел на Държавна сигурност! Прегледах лога на комуникатора, последно е

имал контакт с наблюдаващия го офицер преди Буйнакск. За наш късмет, не е успял да даде координатите на бункера.

С всяка казана от Алекс дума Михаил ставаше все по-мрачен и по-бесен. Работещите около тях бандити спряха да работят и се заслушаха в разговора. Яростта клопочеше в Михаил като мини йонна буря, готова да излезе всеки момент на повърхността.

Под свирепия му поглед Плъха се сви на две.

— Плъх, това вярно ли е?! И отсега ти казвам, че за теб нещата не изглеждат хич добре!

— Миша, не! Не е вярно! Всичко това са лъжи! Алекс си измисля! Просто иска да ме натопа, той никога не ме е харесвал!

— Хахахахаха, Плъх, как може някой да не те харесва? Да не харесва такава долна лъжлива и подла твар като тебе! Гнусен червей, извадих те от помийната яма, в която се бе сврял и те направих член на бандата си! А ти неблагодарно куче, хапеш ръката, която те храни!

— Ъъъъъъъъ, неееееее! Няма такова нещо Миша! Той лъжеее! Винаги съм ти бил верен!

— Наричаш Алекс, който ми е като роден брат лъжец?! Плъх, Плъх, Плъххххххххх... Я ела насам, твар!

Алекс с удоволствие блъсна плъха право към Михаил.

Михаил хвана залитналия към него Плъх за гушата и го вдигна във въздуха с дясната си ръка.

Плъха хъркаше и пръскаше слюнка, докато Миша бавно стягаше хватката около шията на малкото човече. Той гледаше с омерзение как гнидата, предала неговото доверие, се гърчи в ръката му.

Дори задушаваш се Плъха изгледа злобно шефа си. Хъркайки, успя да каже само:

— Миша... кхх... майка ти... кхъ... мръсна шафрантия! И съм я имал във всяка дупка!

За момент лицето на Михаил се вкамени, след което огромният шеф на банда леденостудено каза.

— Майка ми много отдавна е мъртва, Плъх. А ти скоро ще я последваш. — и добави със садистична усмивка — Мислех да ти строша врата, но сега ще те накарам наистина да страдаш. Заради това, което си позволи да кажеш за майка ми и за назидание на всички, на които дори им минава мисъл да ме предадат.

Миша пусна Плъха. Но миг преди плъха да се строполи на земята го хвана за главата с двете си ръце. Бавно вкара и двата си палеца в очните ябълки на Плъха наслаждавайки се на болката, която причинява. Плъха крещеше сякаш го деряха жив. Всички бандити, които работеха около камионите, бяха спрели и гледаха с ужас събитията, които се развиваха пред очите им. Миша натисна още по-силно и прекара нокът през очните ябълки. Те не издържаха и се пръснаха като рохки яйца обливайки ръцете на Миша с очна течност. Плъха зави като смъртно ранено животно, а Миша напрегна мощните като на бик мускули на ръцете и раменете си. Лицето му почервения от напрежение докато вените на врата и челото му се издуха. Ръцете му като менгеме стягаха черепа на пищящия от болка Плъх. Михаил изрева, напрягайки се с всички сили. Черепът не издържа и се пръсна като черупка на яйце обливайки лицето раменете и торса на Миша с кръв и мозък. Тежко дишания от напрежението Миша захвърли трупа встрани от себе си. Пое няколко пъти дълбоко дъх, за да успокои дишането си и каза:

— Най-много от всичко на света мразя предателите. — и добави с все още изкривено от напрежението лице. — Плъха живя като гнида и умря като гнида.

Миша звучно се изхрачи върху все още топлия труп и заповяда:

— Разкарайте този боклук от очите ми.

Двама от стоящите наблизко бандити побързаха да изпълнят нареждането му.

— Останалите, какво гледате! Захващайте се за работа, преди да съм ви подхванал!

Бандитите се засуетиха, и симулирайки усърдна работа, се разбягаха.

Алекс се приближи и невинно попита:

— Мокра кърпичка?

— Да, по дяволите! Кръвта и мозъка на тази отрепка вонят като говно!

— Той и си беше говно, Миша. Само, че ти не го забелязваше.

— Така е — отбеляза Миша докато си бършеше лицето с кърпичка — но полезно говно! Сега ще трябва да му търся заместник.

— По улиците на Капитолия има колкото щеш отрепки. Изборът е богат.

— И в това си прав. Да тръгваме, като гледам облаците, бурята ще започне всеки момент.

— Да, GPS предупреждава, че имаме максимум десет минути!

Михаил се обърна към бандитите, свалящи последните сандъци.

— Размърдайте си задниците, тъпаци! Освен ако не искате да се изпържите! Бегом марш в бункера!

Всички се затичаха към надеждното укритие.

Масивната метална платформа започна да се спуска все по-надолу под земята, когато първите разряди на йонната буря започнаха да се сипят върху долината. Инженера отвори склада с бронираната техника и бандата започна да пренася запасите от храна, вода и оръжията вътре в склада. Често бандитите спираха, зяпайки заобикалящите ги стоманени зверове. Гледката бе наистина впечатляваща, и когато лейтенантите забележеха, че някой се озърта, а не работи, с ругатни го подкарваха отново на работа.

Когато пренесоха всичко в склада, Инженера затвори вратата, отделяйки хората от бурята. Чак тогава Миша даде почивка на хората и на себе си. Светлината, хвърляна от халогените лампи бе достатъчна, но вътре бе студено като в гробница. Привикналите към пустините жеги бандити започнаха да мърморят и да се оплакват. В бързината никой не бе взел завивки и сега щяха да студуват като кучета докато бурята не спре.

Накрая Миша се измори от мрънкането и оплакванията и кресна:

— За всичко ли трябва да мисля вместо вас, тъпаци! Нямате ли глави на раменете си! Проверете кои от дървените сандъците са празни и ги натрошете за дърва. Вижте оцветените в червено тръби около колоните, които поддържат тавана. На тях пише огнеопасно, и са пълни с бензин или дизел. Пуснете крановете и полейте с малко гориво начупените дърветата, след което накладете огън!

Миша изгледа хората си и изръмжа:

— Какво гледате, действайте!

След десетина минути имаше наkladени няколко огъня, около които се бяха събрали всички. Хората си подгряваха храната и вечеряха, пиейки водка за отпускане.

Инженера, Алекс и Миша седяха само тримата около един от огньовете. Алекс вечеряше, ядейки една от противните му консерви. А Миша мълчаливо посръбваше от манерката с водка. Пръв заговори Инженера:

— Обмислихте ли предложението ми, господа?

— Стига сме говорили по работа, старче! Искам да си почина!

— Миша е прав, Павел Сергеевич. — подкрепи приятеля си Алекс — Утрото е по-мъдро от вечерта.

— Добре, тогава ще говорим утре.

Разговорите около тях постепенно замлъкваха и хангарът се изпълни с хриптенето на спящите бандити.

Скоро единствения буден бе Инженера. Заслуша се в равномерното дишане на спящите му спътници. Изглеждаха толкова умиротворени, имаха спокойния сън на праведници. Единствено Миша похъркваше от време на време, мощно като дъскорезница. Миризмата на дизелово гориво, и пламъците на огъня извикаха неканените спомени, които сами нахлуха в съзнанието на Серегатов.

КОМАНДИР НА 23 ГВАРДЕЙСКА ЛЕНИНСКА ТАНКОВА ДИВИЗИЯ ПОЛКОВНИК ПАВЕЛ СЕРЕГАТОВ

ТИЛОВА ОПЕРАТИВНА БАЗА НА АЛИАНСА. ГРАД ВАЛЯДОЛИД, ИСПАНИЯ, 1953 Г.

Павел Сергеевич Серегатов се подаде от командирския люк на своя двуръден СТТ-7 (сврѣх тежѣк танк) „Мамут“, вдигна бинокъла към очите си и това, което видя изобщо не му хареса. Притисна ларингофона към гърлото си и каза:

— Лѣоша, какво става с другарите от фронтовата авиация?

— Идат, другарю полковник, до десет минути обещава да са тук — отговори старши сержант Алексей Мазурин, докато притискаше ухо към танковия шлемофон.

Добре че поне базата няма GAP-генератори — помисли си Серегатов — и всичко се вижда като на длан. Предния ден на съвещанието Серегатов се беше разбрал с генерал-майор от фронтовата авиация Соколов за поддрѣжката на поне 100 тактически изстребител бомбардировача и щурмоваци Миг и Як. Отговарящият за фронтовата ударна авиация на този участѣк от фронта, генерал-майор Соколов, не беше много доволен да отстъпва толкова много от ударните си самолети за толкова незначителна, според него, операция. Но заповедите на другаря Сталин се ползваха с най-висок приоритет. Всеки помнеше чистките от 1937 година и никой не смееше да възрази или да изкаже мнение различно от това на великия вожд. Операцията до момента протичаше добре, точно според плана, в чието създаване бе участвал и самия Серегатов. Зададената от Генѣба времева рамка за морската и сухоземната част на плана се спазваше и за момента нямаше закъснения.

Няколко дни преди това, въпреки протестите и явното си недоволство, флотските адмирали бяха принудени да отстъпят

основната част от подводните сили, както и всички десантни и транспортни кораби, с които разполагаше Краснознаменния Балтийски флот. Успяха да запазят секретността и флотът отплува от Ленинград във времеви интервал преди поредното прелитане шпионските GPS-сателити. Щурмовите торпедни подводници клас „Виктор“ 3 осъществяваха охрана и прикритието на десантната флота по целия път от Ленинград до бреговете на Испания. „Викторите“ бяха концентрирани в ударни флотилии или „вълчи глутници“, както още ги наричаше флотът на Алианса. Всяка „глутница“ се състоеше от няколко подводници под управлението на една командна флагманска подводница. Бе издадена заповед от щаба на флота и всички плавателни съдове по маршрута на следване на конвоя бяха безмилостно потапяни и унищожавани от съветските подводници, независимо дали бяха военни или цивилни кораби. Този път разузнаването си бе свършило работата или просто бяха извадили късмет и не срещнаха нито един крайцер или разрушител на Алианса, а само патрулни канонерки. Протоктът Ла Манш бе най-опасният участък от пътя, но под прикритието на нощта конвоят успя да го премине безопасно. На следващата сутрин бе извършен морски десант на испанския бряг в провинция Арагон близо до град Билбао. Корабите на въздушна възглавница десантираха на брега войските. Армейските части се прегрупираха в походни колони, и след форсирания марш последва изненадващо сухопътно нападение срещу базата на Алианса, намираща се само на 100 км от испанската столица Мадрид. И докато основните сили, състоящи се от тежки танкове Т-49, поддържани от верижните БТР-154 с мотопехота в тях, атакуваха фронталните фортификации и укрепления на базата, Серегатов, заедно с отбрана елитна част от ветерани, унищожи радарния купол, който можеше да засече придвижването на войските му и да предупреди за предстоящата атака базата на Алианса. След това изпрати своите специални части (спецназ) да обезопасят трите командни центъра, с което те се справиха отлично, елиминирайки охраната, и обезвреждайки взривните устройства, с които бяха минирани сградите. Оставаше само да долетят и яйцеглавите, демек инженерите и учените. Хора му вече се бяха погрижили да се разчисти летателна площадка за транспортния Як-24 — „Конче“, както още го наричаха пехотинците на войнишкия сленг, и ескорта му от двойка ударни Ми-24 „Лопатар“. До

пистата под камуфлажни мрежи бяха паркирани три БТР-154, те щяха да откарат инженерите до командните центрове. Инженерите трябваше само да си свършат работата като хората и да осигурят достъп до необходимите му кодове и пароли. На всяка цена трябва да предотврати самоунищожението на главната цел. Хвърли поглед през рамо към хълма, откъдето се бе спуснал със своите танкове, и видя как на фона на горящия радарен купол пет батареи от придадените към войските му мобилни ракетни установки FROG-7 (FROG — свободно летяща над земята ракета „Луна“ или по-точно V-2 по кодовата таблица на Алианса за обозначаване на съветското военно оборудване, бяха високо мобилни ракетни установки, четириосното, осемколесно шаси ЗиЛ-135, задвижвани от два двигателя ЗиЛ-375, позволяващи на ракетната установка да се движи със скорост до 65 км/ч, напълно достатъчна, за да се движи с танковите формации при настъпление), се престрояваха, готови да окажат ракетно артилерийска поддръжка на неговите войски. Ракетата бе разположена на подвижна люлка отгоре на шасито и можеше да се вдига до 45 градуса наклон. Бойната глава на ракетата бе с маса от 500 кг високоексплозивно вещество, самата бойна глава бе конфигурираща се в зависимост от целта, по която се изстрелваше, можеше да е фугасна — за обстрел по бункери сгради и други съоръжения, осколъчно фугасна — за поразяване на леко бронирани цели и неокопана пехота или бетонобойна — с взривател със забавено действие. Руските инженери, в пристъп на гениалност, бяха разработили барутния двигател на ракетата по такъв начин, че, ако целта беше по-близо от максималната дистанция на пуск на ракетата от 70 км, остатъчното гориво да се използва като един вид допълнителен експлозив, добавен към този на бойната глава, като по този начин сумарната мощност на ракетата се увеличаваше значително на близки разстояния. Серегатов предполагаше, че основните отбранителни сили в базата ще се концентрират по фронта на неговата атака, и до момента това работеше... Но само до момента... Около две роти съставени от лека пехота и гранатометчици се регрупираха и се насочваха към западния фланг на базата, там откъдето смяташе да проведе основното нападение. Някакво движение привлече погледа му. Докато внимателно разглеждаше вражеската база, вратите на танковата фабрика се отвориха и по наклонената рампа се спуснаха последователно един след друг четири леки танка Бритиш Бристол

„Булдог“ мк 3 — леки и скоростни танкове с двигатели Ролс-Ройс „Метеор“ с мощност от 700 к.с. и 75 мм оръдия Rheinmetall L-77, добри танкове за разузнаване или внезапни скоростни атаки, но не и за сериозен бой. След тях се спуснаха и три средни танка кампф панцер (Kpz-70) „Гепард“ М1 — трите машини бяха по-сериозни противници, по брониране се доближаваха до руските тежки танкове Т-49, но бяха по-леко въоръжени — с 90 мм оръдие L-90, срещу двойните 105 мм оръдия „Рапира“ на съветските танкове, но затова пък бяха по-бързи и маневрени. 7 танка не представляваха особена опасност за неговите свръхтежки „Мамути“, но подкрепени с пехота, особено ракетометчици, въоръжени с управляеми ракети ПТУРС „Дракон“ и противовъздушните „Червено око“ (Red eye), те можеха да го забавят достатъчно, за да му попречат да постигне основната цел на операцията. Никой танкист не искаше да получи управляема ракета или снаряд в кърмата си — там, където бронята на танка е най-тънка и се намира двигателят и горивните резервоари. При едно удачно попадение всеки танк се превръщаше в погребална клада за екипажа си. Едно от малкото неща, от които се страхуваха храбрите съветски танкисти, бе смъртта от огън. Да изгориш жив не беше един от най-приятните начини да се простиш с живота си, разсъждаваше на ум Серегатов. Шумът от боя се засилваше и вече бе прераснал в една непрекъсната какофония от изстрели и експлозии, сливащи се в непрекъснат рев. Още няколко съюзнически части се изтеглиха от основния отбранителен рубеж и се насочиха към неговия сектор. Още два взвода пехота, и което беше най-неприятното, една батарея от четири 155 мм самоходни оръдия АМХ М-110, а това вече беше сериозно... При попадение 155 мм фугасни снаряди с лекота отнасяха куполите на руските танкове като консервени кутийки — сякаш куполите не тежаха по 15 тона. Наистина и вражеските самоходки имаха както свои плюсове, така и минуси — бяха леко бронирани и по-бавни от съветските мобилни ракетни установки, но пък веригите им даваха по-добра проходимост по пресечен терен. Освен това снарядите им съдържаха едва няколко килограма експлозив, което бледнееше пред половинтонната бойна глава на ФРОГ-7, но пък точността им бе значително по-висока, и най-важното скорострелността им бе десетки пъти по-висока, с което и оказваха неоценима тактическа поддръжка на бойното поле. Руските ракетни комплекси „Луна“ се отнасяха по-

скоро към стратегическите, отколкото към тактически оръжия — те бяха с голям обseg и голяма мощност, но с бавно презареждане. Бяха необходими от 15 до 30 минути, в зависимост от тренираността на екипажите. Неговите хора бяха добре тренирани и можеше да очаква презареждането и готовността за откриване на огън да е дори под 15 минути, но 15 минути на бойното поле бяха твърде много време. В определени моменти Серегатов изпитваше съжаление, че Съветският съюз се отказа от оръдейната артилерия, дори от най-евтините и прости за производство буксирани от камиони оръдия. По време на курсовете за повишаване на армейската подготовка беше защитил дипломна работа на тази тема във висшата военна академия „Фрунзе“, но освен че получи отличен като оценка, никой не обърна внимание на разработените от него модели оръдия, нито като съотношение стойност — ефективност, нито като технологичност или простота на производство. Другарят Сталин бе решил, че страната има нужда само от ракети, така че ракетите се произвеждаха като кренвирши на конвейер. В началото Серегатов мислеше да използва ракетната си артилерия, за да обстреля вражеските фортификационни съоръжения, картечните бункери, телените заграждения, окопите, както и бетонната стена, която обграждаше вражеската база. Но реши, че приоритетна цел са вражеските оръдейни кули. Всяка кула представляваше танков купол, поставен върху железобетонна основа, която продължаваше под земята и там бяха разположени погребът със снарядите и обслужващият персонал. Всеки един от тези куполи бе заплаха за неговите танкове, въоръжени с дългоцевни 90 мм противотанкови оръдия, всяко от които изстрелващо бронебойни снаряди с ядро от волфрам–молибденова сплав със скорост от почти 1000 метра в секунда, а те пронизваха танковата броня като шперплат. Но тези кули имаха един основен недостатък, стреляха само с бронебойни снаряди — нямаха осколъчно фугасни, и затова не представляваха особена заплаха за съветската мотопехота. При разработване на операцията Серегатов бе взел под внимание този факт, и ако не успееше да удави вражеската отбрана с ракетен огън, щеше да използва мотострелковаците и гренадирите, за да унищожат противотанковата отбрана. Но тогава възникваше друг проблем — вражеските картечни бункери, особено добре камуфлираните варианти, които с изненадващия си картечен огън нанасяха чувствителни загуби на

съветската пехота. Павел въздъхна и с досада си помисли, че никой боен план не надживява първата среща с противника. Трябваше да внася корекции в план-графика, и то бързо, нещата не се развиваха така гладко, както бе очаквал. Бе създал определени условия, с които да заблуди противниковите войски и да ги накара да реагират и играят според неговия сценарий за развитие на битката, но някъде по веригата бе станал фал — или го бяха надушили, или някой бе предупредил командващия офицер на базата, Серегатов просто нямаше време да анализира и търси причината, трябваше да действа и то на момента ако искаше да спечели тази битка, както и да запази живота си. Другарят Сталин бе известен с щедростта си към способните и успешни командири, но към провалилите се не изпитваше нито капка милост. Бяха му казали в прав текст, че бъдещето му може да бъде блестящо като изгряваща звезда на герой на Съветския съюз, ако победи, и че загубата не е опция. Много добре знаеше какво се случва на командирите, които са се провалили. Последното нещо, което виждаха през живота си, бе стената за разстрели в мазето на сградата на НКВД на улица Лубянка. Павел нямаше намерение да свърши така — в най-лошия случай щеше да захване дулото на офицерския си ТТ-43 и щеше да пръсне мозъка си по щабните карти. Какво ли щеше да помисли заместникът му. Серегатов потръпна от студената пот, която изби по тялото му. В следващия момент бе обхванат от студена ярост, не бе влязъл като малък в кадетския корпус към военния пансион „Суворов“ и не бе тренирал години наред, само за да свърши по този начин. За да бъде записано в медицинския картон към личното му досие, че е завършил живота си със самоубийство, или че е починал с 9 мм кръвоизлив в тила. Една последна бланка в личното му дело, подписана най-отдолу от тричленен състав (тройка) на комисия от НКВД. Серегатов реши, че няма време за глупости или панически мисли, време бе за взимане на решения.

КОМАНДАНТЕ ДИЕГО ДЕ ВЕГА

БАЗА НА АЛИАНСА „КОНКИСТАДОР КАБЕСА ДЕ ВАКА“. ИСПАНИЯ 1953 Г.

Когато няколко часа по-рано докладваха на команданте Диего де Вега, че Съветите са направили морски десант на испанска земя, и че скоро ще бъдат буквално пред портите на базата му, той прие, че това е

някаква безвкусна и глупава шега, или че е недоразумение. Но като истински кадрови офицер веднага вдигна базата под тревога и организира отбраната с оскъдните ресурси, с които разполагаше. Базата му имаше отлични укрепления, но за съжаление малко хора. Изпитваше недоверие към дошлите по телефона предупреждения от цивилните власти и не повярва на очите си, когато в първия момент авангардът на съветски танкови части се появи на пътя, вдигайки облаци прах. Руснаците разчитаха на изненадата и дори не си направиха труда да се престроят от походни колони в бойна формация. Но в крайна сметка, руснаците бяха тези, които останаха изненадани, когато попаднаха под кръстосания огън на множеството оръдейни куполи и картечни бункери. Пехотата на Алианса бе заела позиции в окопите и траншеите, свързващи отделните огневи точки. Тези от пехотинците на Алианса, които бяха въоръжени с противотанкови гранатомети, набелязаха своите цели и към съветската танкова колона се устремиха десетки от управляемите по кабел ракети „Дракон“. На дистанция по-малка от километър, те намериха своите жертви. Танковете и БТР-ите започнаха да експлодират или да пламват като факли един след друг. А паникьосаните пехотинци се мятаха между горящите машини. Никой не бе очаквал толкова горещ прием. За много кратко време долината пред базата се изпълни с десетки горящи бронирани машини и стотици трупове и ранени руски войници. След първия изненадващ удар съветските танкови екипажи се паникьосаха и походният строй се разпадна на отделни, рязко маневриращи групи от танкове или отделни машини, опитващи се да избягнат преки попадения особено в борта или моторното отделение на танка. Съюзническите войски се възползваха максимално от изненадата сред руснаците и продължаваха да поразяват вражеските машини. Но и руските танкисти не бяха вчерашни, ветерани от не една и две кампании, тези от тях, които се ориентираха в обстановката и бяха по-съобразителни, се прикриха зад корпусите на горящите си събратя и все по-организирано започнаха да отвръщат на огъня. 120 мм фугасни танкови снаряди започнаха да експлодират между окопите и изпълниха въздуха с купища пръст и шрапнели. А по бункерите и оръдейните куполи се водеше прицелен обстрел с бетонобойни и бронебойни снаряди. Един, а след това и още два оръдейни купола, бяха разбити под концентрирания танков огън, замлъкнаха разрушени и няколко

картечни бункера. Убитите и ранените сред войниците ставаха все повече и Де Вега се чудеше дали да не вкара в боя и своите последни резерви, когато изненадващо руските танкове включиха своите димни генератори. Когато димът обхвана бойното поле и стана достатъчно плътен, за да скрие руснаците от погледа на съюзниците, те започнаха организирано отстъпление, прикривайки се един друг с оръдеен огън. Постепенно боят затихна, защото димът все повече пречеше да се води прицелен огън по каквото и да е цел. Над бойното поле настъпи странна мъртвешка тишина, нарушавана от време на време от някой кратък откос или отделни приглушени изстрели. Де Вега бе кадрови офицер от испанската армия, но това бе първият бой, в който му се налагаше да участва и с черен хумор си помисли, че може би ще е и последният му бой. Преди три години, когато започна войната, той подаваше рапорти с искане за трансфер на фронта, но винаги получаваше откази. Бе си спечелил славата на прекалено добър организатор и администратор, справяше се отлично както със снабдяването, така и с логистичните проблеми и то бързо и ефективно, точно и затова командването не искаше да го праща на фронта. Диего не бе съгласен с доводите на генералите, че на фронта и без него има достатъчно смели горещи глави, които да защитават западната култура и идеалите на демокрацията от червените варвари. През първата година непрекъснато пишеше до генщаба и получаваше неизменни откази за промяна мястото на службата. Но след втората година вече се бе примирил, че до края на войната ще служи в тила. Затова концентрира волята и енергията си в това да изпълнява задълженията си възможно най-добре, поне с това можеше да допринесе войната да свърши по-скоро, и то с победа.

КОМАНДИР НА 23 ГВАРДЕЙСКА ЛЕНИНСКА ТАНКОВА ДИВИЗИЯ ПАВЕЛ СЕРЕГАТОВ

ТИЛОВА ОПЕРАТИВНА БАЗА НА АЛИАНСА. ГРАД ВАЛЯДОЛИД, ИСПАНИЯ, 1953 Г.

— Старши сержант Мазурин!

— Аз!

— Задай нови цели на ракетчиците, в квадрат 4 дистанция 3 залпови огън.

— Слушам, другарю майор, но на ракетчиците ни ще им трябват 4, 5 минути докато вкарат новите данни в командните пултове.

— Да действат! При готовност да докладват, там се размотават прекалено много копелета с противотанкови гранатомети, а това не е добра новина за нас и нашите танкисти, Льоша.

— Слушам! Другарю полковник, а какво ще правим с нашите летци, обещахме им максимално да потиснем противовъздушната отбрана, вражеските стационарни четири цевни 40 мм зенитни оръдия „Бофорс“ с радарно насочване доста пооредяват редиците на нашите сталински соколи. Дааа, от ВВС няма да останат особено доволни (или поне тези, които оцелеят, добави наум Мазурин). Серегатов се замисли за момент, наистина знаеше какво може да направи една зенитка, и то от първа ръка — лично бе виждал как яковете и миговете се разпадат или взривяват на парчета, попаднали под зенитния огън на четирите 40 мм цеви, всяка със скорострелност от 150 изстрела в минута или общо 600 изстрела. Това значеше по 10 снаряда в секунда и не особено добре бронираните якове и мигове нямаха голям шанс да оцелеят. Единственото, на което можеше да разчитат пилотите на яковете, беше на превъзходната им маневреност, както и индивидуалните способности на всеки пилот в изпълнението на каскади от фигури от висшия пилотаж, с които всеки съветски пилот се опитваше да се измъкне, когато попаднеше под огъня на зенитната артилерия. Както казваха във ВВС, ако искаш да живееш, се научаваш да се извърташ. Серегатов не искаше да влошава отношенията си, както с подполковник Соколов, така и с редовите пилоти. Немалко пъти щурмовата авиация бе спасявала живота на него и неговите хора и щеше да е доста неблагодарно да се отплати по този начин, не искаше неоправдано високите загуби да висят на неговата съвест.

— Добре, Льоша, промяна в плана — въздъхна Павел — свържи ме със Соколов.

— Тук Чук, тук Чук, чувате ли ме, Сокол?

— Тук Сокол, чуваме ви ясно и чисто.

— Имаме проблем, Сокол, зенитната артилерия няма да бъде потисната, дори нещо повече, вражеска пехота с преносими зенитни комплекси Ред Ай се окопава в зададените координати. Ще се постареем да редуцираме размера на пехотата, но няма да имаме достатъчно средства да подавим стационарните зенитки.

— Мамка му, Чук, в плана, който ми предоставихте, нищо не се говореше за пехота с ПЗРК (преносим зенитен ракетен комплекс).

Трябваше цялата операция да е като разходка в парка!!!

— Това ми е ясно, Сокол! Но плановете са за това, да се променят, няма нищо сигурно на този свят! (освен смъртта — иронично си помисли Павел). Предлагам вместо отделни групи, да групираме и миг-овете и як-овете в една обща формация.

— И какво ще ни даде това, другарю полковник, по-големи загуби ли?! — повиши тон вбесеният Соколов.

— Не, точно обратното — по-малки загуби, другарю генерал-майор. И първо, съветвам Ви да внимавате с тона си, и да не забравяте кой е ръководителят на тази операция! И второ, кой ме е назначил на тази длъжност!

Соколов не беше глупак, глупаците не стигат лесно до високи чинове (освен ако не са с протекции, разбира се) и знаеше, че не е добра идея да се рита срещу ръжена. Нямаше намерени да завърши кариерата си като реже дървета някъде в Колима, в някой от безименните лагерите на НКВД, по-известни сред народа и на запад като ГУЛАГ, и то в най-добрия случай... в най-лошия щяха да го изправят до стената с последна цигара за сбогом. Искаше да остави на Серегатов да си троши главата, но му беше жал за неговите момчета от ВВС, въпреки че в съветската армия се допускаше по-голям процент загуби, отколкото в другите армии, стига целите, които са поставени, да бъдат достигнати. И все пак авиацията бе елитът на червената армия, там попадаха най-способните и надарени войници и офицери, обучавани в продължение на години. Загубите сред тях бяха трудни за попълване и Соколов ценеше способностите и живота на своите хора, а и неслучайно им викаха Сталински соколи. В първоначалния си вид плана на Серегатов го удовлетворяваше — наистина беше малко странно масирано използване на авиация, и то за някаква средна по размер и не особено важна снабдителна база в Испания далеч зад фронтовите линии, въпреки че наличието на добре изградени защитни фортификации и голямото количество полеви войски, будеха известни съмнения за предназначението и важността ѝ. Планът предполагаше класически измамен удар по фронта, където вражеските войски се концентрираха, с последващ основен обхващаш флангови удар. По този начин врагът биваше притиснат между чука и наковалнята... или по-скоро между чука и сърпа... Но това вече беше минало, нещо се бе объркало, и затова неговите летци щяха да заплатят висока цена.

Разликата в званията го дразнеше — за такава операция, която е под личния надзор на другаря Сталин да назначат някакво новоизпечено сополово полковниче, изпълняващо длъжността на комдив! (командир на дивизия)... това си беше чиста обида към по-стария офицерски корпус... Наистина беше чувал някои неща за Серегатов — че е способен млад офицер, който в началото на войната, макар и сополово зелено лейтенантче, е успял да отблъсне превъзхождащите го сили на врага от поверената му дозорна база. При това, запазвайки стратегически важните мостове на полско — германската граница, след което, преминавайки в изненадваща и решителна контраатака, успява да унищожи вражеските войски. И все пак старите кадрови офицери не харесваха младите военни звезди едnodневки, изгрели за един ден, защото чувстваха опасност за авторитета си. И сега трябваше да понася този младок! За разлика от други свои колеги обаче Соколов бе готов да се вслуша във всеки план, дори ако не е негов, стига планът да е достатъчно добър и да гарантира оцеляването поне на повечето от пилотите му.

— Добре, Чук, слушам, казвайте каквото имате да казвате, да видим дали този план струва и пукнат грош.

Серегатов потисна раздразнението си и започна да излага плана си. С две думи, планът се състоеше в следното — вместо щурмовите самолети да провеждат последователни по време и интервал атаки на малки групи самолети от различни направления при напълно унищожено ПВО (противовъздушна отбрана), както бе предвидено в първоначалния план, предлагаше едновременно атака на всички ескадрили с масиран ракетно артилерийски обстрел на всички огневи точки на противника. Никакви заходи за повторна атака, целият боезапас трябваше да се използва в един-единствен заход с последващо измъкване на форсаж за новите свръхзвукови изстребители МиГ-27 и пикиране с последващи виражи и други маневри на бръснещ полет за витловите Як-3. В първия момент Соколов искаше да възрази, но след това прецени всичко за и против и реши, че планът не е толкова лош, наистина далеч е от това да е перфектен, но щеше да свърши работа. Точността на авиационната щурмовка щеше да бъде значително по-ниска, а разходът на боеприпаси по-висок, но и загубите щяха да са минимални. А и новият план имаше предимства, помисли си Соколов. Като командващ от ВВС, знаеше тактико-техническите

данни на насочващите радары на стационарните 40 мм зенитни оръдия Бофорс, използвани от Алианса — те имаха някои съществени недостатъци. Сбитият строй на самолетите се възприемаше като една обща цел, съответно и оръдията стреляха по една цел, а не по множество, тоест водеха неприцелен огън. Немаловажно беше и това, че когато формацията се разпаднаше на звена и отделни самолети, прицелните компютри се претоварваха и не можеха да вземат оптимално решение, коя цел и за какъв период от време да бъде обстрелвана. От това и се възползваха пилотите на як-овете и миг-овете, като това често им позволяваше да излизат победители в двубоя между самолет и зенитка.

— Добре, Чук, променяме плана. Ще издам нови заповеди на летците си... — вече с по-спокоен тон каза Соколов.

— Разбрано Сокол, край!

Фронтният авионасочващ пункт се намираше на няколко километра зад линията на фронта. Оттук авионаводчиците можеха да контролират небето над бойното поле и да дават точна информация за промяната на обстановката, наличието на вражески цели, както и да откликват на заявките и нуждата от авиационна поддръжка на наземните войски. Соколов може да бе всякакъв, но не и страхливец и не се криеше зад гърба на своите подчинени някъде дълбоко в тила. Затова и летателният състав на храбрата червенознаменна авиация го уважаваше като командир, бе справедлив, но подчинените му се побояваха от неговия суров и избухлив характер. Соколов остави слушалката на радиостанцията и се изправи, машинално протегна ръка към джоба на униформата си, за да извади пакета с цигари Казбек и запалката. Захапа цигарата, постоя няколко мига, колебаейки се, след което смачка цигарата и тихо изпсува под нос, обърна се към свързочника, който го наблюдаваше въпросително.

— Свържете ме с капитан Мерсеев! — Соколов се приближи към свързочника и навъсено добави, по-скоро на себе си — Имам лоши новини за него и неговите пилоти.

КОМАНДАНТЕ ДИЕГО ДЕ ВЕГА

БАЗА НА АЛИАНСА „КОНКИСТАДОР КАБЕСА ДЕ ВАКА“. ИСПАНИЯ 1953 Г.

На Команданте Диего де Вега не му беше необходимо да гледа тактическия монитор, намиращ се точно в центъра на залата, за да разбере, че ситуацията е безизходна. Достатъчно бе да погледне през прозореца на командния център, за да види, че положението е безнадеждно. Сградата на командния център бе разположена по средата на военната база и от последния етаж, където се намираше оперативния център, се откриваше чудесен изглед към панорамата на разиграващото се сражение. Въздухът в залата бе изпълнен с взривоопасната смес от напрежение и страх. Де Вега знаеше, че хората му не са страхливци, но основната част от тях никога не бяха участвали в сражение. Все пак базата се намираше в дълбокия тил и персоналът се състоеше от запасняци и цивилни. Основната част от работния контингент бяха испанци и по-малко французи, англичани и германци. Никой не очакваше руснаците да пробият толкова на юг от фронтовата линия, и затова всичките що-годе читави военни части бяха изпратени на фронта, оголвайки по този начин тила откъм хора и техника. Де Вега знаеше, че неговите сънародници са сърцати и смели мъже, но какво можеше да направи с току-що призвани на служба наборници на по 18 години и старците от народното опълчение, които при най-малкото физическо натоварване се задъхваха. Единственият му шанс бяха няколкото непълни роти от ветерани, намиращи се в базата, когато започна нападението. Ротите бях в процес на попълване с хора и техника след тежките боеве на западния фронт. Бяха понесли тежки загуби и затова бяха изтеглени в тилната база за почивка и докомплектуване. Ако руснаците пробиеха през отбранявания от ветераните външен периметър на базата, Де Вега нямаше да има друг избор, освен да опита да запуши пробива, пращайки момчетата и старците на сигурна смърт под картечните и танковите оръдия на Съветите. Диего се изправи и огледа залата. Хората му си вършеха работата, като от време на време към издаваните заповеди се добавяха цветисти испански ругатни, споменаващи Бог, Дявола или майката на някого. Усещаше върху себе хвърлените крадешком погледи на персонала, навсякъде виждаше побледнели от напрежение и тревога лица. Осъзнаваха, че скоро на всички тях щеше да им се наложи да умрат. За няколкото години съвместна служба бе опознал добре всеки един от тях, бяха като едно семейство, дори бе кръстник на сина на лейтенант Херейро. Обърна гръб към пълната с хора зала и се

приблужи към адютанта си, който правеше опити да се свърже с щабквартирата на испанската армия. Постави ръка на рамото му и с приглушен глас го попита:

— Артуро, какво, дявол да го вземе, става, още ли нямаме връзка с главния щаб в Мадрид?

— Комуникационният център не отговаря, Команданте. Загубих връзка с тях малко преди да ни нападнат. Проверих, не е повреда някъде по линията. Според мене, е саботаж, няма как да се свържем с никого и телефоните са прекъснати.

Опасенията му се бяха потвърдили. Диего усети как тънка струйка студена пот започна да се стича надолу по гръбнака му, пребори се с желанието да свали фуражката, за да изтрие потта по слепоочията, все пак, всеки негов жест се наблюдаваше. Истинският командир трябваше да вдъхва смелост и кураж в хората си, а не да ги деморализира, трябваше да е смел и уверен в себе си, и така до горчивия край.

— Трябва ми пряка линия с командването, Артуро, ако не я осигуриш и до час не ни пратят подкрепления, всички сме трупове.

— Но ние отбихме първата атака!

— Отбихме я, защото малко преди това бяхме предупредени от гражданските власти, а и руснаците пробваха да завземат базата ни в движение, без никакво разузнаване. Бяха прекалено самоуверени и нагли и дори не си направиха труда да се развърнат в бойна формация. За което и заплатиха скъпо с кръвта и живота на своите войници. Просто не очаквах, че ще имаме боеспособни части в тилвата база толкова далече от фронта, и затова си изпатиха. Но и те не са глупаци, няма какво да се самозалъгваме. Втората атака ще проведат по всички правила и не мисля, че ще успеем да ги спрем, въпреки минните полета и отбранителните съоръжения и бункери. Просто нямаме достатъчно хора и техника, това е голата истина, Артуро.

— Да, но преформиращите се части... — опита се да възрази подофицер Артуро Силва.

— Това е проблемът — че се преформират, не са окомплектовани по щат нито с войници, нито с техника, а дори и да бяха... пак няма как да спрем руснаците, прекалено неравни са силите. И двамата знаем, че те са тук само с една цел, само едно нещо може да ги накара

да проведат толкова рискована мисия дълбоко в нашия тил. И аз ще се погрижа те да не го получат.

— Искате да кажете Дон Вега, че те са тука заради Хроно...

— Да, и те няма да я получат. Ако не ги спрем, ще я унищожа, но първо ще дам шанс на нашите войници да отстъпят, заслужават го. Или поне ще се опитам — добави наум де Вега, докато наблюдаваше хората си.

КАПИТАН СЕРГЕЙ МЕРСЕЕВ, ПОЗИВНА ЯСТРЕБ-1. КОМАНДИР НА УДАРНО АВИАЦИОННО КРИЛО
„ЯСТРЕБ“

ИСПАНИЯ, 1953 Г.

5000 метра над земята капитан Сергей Мерсеев с позивна Ястреб-1 хвърляше по един поглед на планшета с картата, който бе пристегнат към дясното му бедро. Изстребител бомбардировачите МиГ-27 бяха снабдени с автопилот, но Мерсеев не им се доверяваше особено, едно е да разчиташ на собствените си очи и чувството си за ориентация, а друго — на някаква бездушна машина, която отгоре на всичкото имаше навика да греши или отказва в най-отговорните моменти. Съблюдаването на радиомълчание го потискаше, не можеше да размени някоя друга дума със Сорокин или някой брадат виц или шега с Чапаев. Всичко в името на секретността — така ги беше предупредил майора от Смерш (смърт на шпионите), след като политкомисарят им беше дръпнал една от стандартните речи за другаря Сталин, неделимата партия и народ. Това трябваше да повдигне морала на летците, но ако можеше партийните речи и политагитацията да предпазват от куршуми и снаряди, щеше да е още по-добре. А така само взимаха от ценното време на пилотите за сън и почивка. По време на политагитацията повечето му другари или дремеха, или спяха с отворени очи, и Мерсеев не можеше да ги вини. Равномерното свистене на реактивния двигател Люлка ТР-3М действаше успокоително, дори един вид приспивателно. Но необходимостта да се спазва определена дистанция при летенето във формация, определено го държеше буден и в напрежение. Освен ако пилотът не е смъртник самоубиец, който е решил да погуби себе си и някой от колегите си, както и самолет за няколко милиона рубли, все неща, за които партията и държавата не галеше по главата. Сергей

разкърши леко рамене, височинният костюм го стягаше, а хермошлемът убиваше врата, но нямаше как, това беше цената, която се плащаше, за да летиш по-бързо, по-високо и по-далеч от всички други (капиталисти, естествено). Още от малък искаше да лети и беше положил всички усилия, за да се сбъдне мечтата му. Започвайки от планери, сглобени и облетени в кръжоците, организирани от ОСОАВИАХИМ в основното училище, до първите витлови учебни самолети в Качинското висше военновъздушно училище. Беше започнал кариерата си като младши лейтенант в Беларуския военен окръг. В началото бяха рутинни полети — излитане, кацане, маневри, след това стана по-интересно — стрелба по въздушни и земни цели... и никой не предполагаше, че натрупаният опит ще му потрябва толкова скоро, едва няколко години по-късно. В началото летеше на Як-3 основата на съветските ВВС. Този работен кон на съветската авиация развиваше скорост от 690 км/ч на средна височина, благодарение на своя двигател ВК-109Ф с мощност от 1900 к.с. За времето си бе бърза, маневрена и подвижна машината със среден радиус на действие и въоръжение от четири 12.7 мм картечници УБК. Як-ът бе любим на пилотите — всички галено му викаха Соколче. И верният Як неведнъж му бе спасявал живота. Спомените сами се връщаха.

ЛЕЙТЕНАНТ СЕРГЕЙ МЕРСЕЕВ

ТРИ ГОДИНИ ПО-РАНО — 1950 Г., АВИОБАЗА „МАЧУЛИЩИ“ КРАЙ МИНСК, БЕЛАРУСКА ССРС

В първия ден от войната, докато се подготвяше за първия си боен полет, Мерсеев нервно пристегна ремъците на парашута, и качвайки се на крилото на своя Як с бордови номер 023, усети вълнение, че предстои нещо голямо, важно и вълнуващо, но и същевременно му се гадеше от напрежение. Знаеше, че в този ден животът му ще виси на косъм, и, ако оцелее, това ще е единствено, защото е извадил късмет. Алиансът разполагаше с по-добри самолети, и докато в началото на надпреварата във въоръжаването, имаше известен паритет между Мустанг Мк-5 и съветския му аналог Як — и двата самолета имаха сходни данни. Мустангите имаха скорост в предела на 710 до 715 км/ч, бяха по-слабо маневрени, но с по-голям радиус на действие при същото въоръжение — 4 картечници Браунинг 12.7 мм. Но по-късно, с

нарастването на напрежението между Изтока и Запада, Алианса усъвършенстваха своите самолети до модификация Скоростен Мустанг Mk-7 с допълнителен реактивен двигател в опашката, освен основния бутален двигател, позволявайки им да достигат скорости над 800 км/ч. Освен това и се подобри въоръжението — картечниците се удвоиха до 8 на брой, по четири на крило, а в крилата бяха вградени допълнителни аеродинамични конформални резервоари, хранещи вечно жадния реактивен двигател Авро Пегасус. По този начин Мустангите вече превъзхождаха Як-овете по почти всички ЛТХ (летателно технически характеристики) освен маневреността, където предимството на Як-а дори се увеличи. Но при такова подавящо превъзходство в техническите данни, пилотите на Як-ове не можеха да разчитат на много шансове за успех във въздушен бой, камо ли да наложат своите правила във въздуха. С увеличаването на напрежението между Съветския съюз и западния Алианс на територията на Беларусия, балтийските републики и Украинска ССР, под надзора на НКВД бе разгърнато строителството на почти 300 нови летища с бетонни полоси. Сергей бе виждал затворниците и нещастниците от лагерите, които строяха летищата, и не им завиждаше. Но и той както всеки съветски пилот бе достатъчно честен, за да признае истината пред себе си, и не поставяше шансовете си за оцеляване твърде високо с такова качествено превъзходство на противника. При една война, западните империалисти можеха да доминират в небето над Европа. И това беше факт. Но освен бетонните писти, които се изграждаха денем пред погледа на всеки достатъчно любопитен и желаещ да се информира шпионин, се изграждаха и други писти — секретни, разположени по цялата линия на конфронтация от Финландия, прибалтийските републики, Полша, Чехословакия, Румъния и кавказките републики на СССР. Строителството им протичаше нощем под светлината на специално затъмнени прожектори и в тях участваха най-добрите сапърно инженерни части на Червената армия. Самите писти се изграждаха от правоъгълни плоскости от неръждаема стомана, перфорирани като швейцарско сирене с цел олекотяване и пестене на ценната стомана. Всяка плоскост се застъпваше със следващата посредством жлеbove. Това позволяваше да се сглобят писти с различна дължина, широчина, както и необходимите стоянки за самолетите. Командните пунктове и

казармите се вкопаваха под земята като землянки, същото беше и със складовете за ГСМ и боеприпаси. Сутрин работата на всяко едно от 60-те секретни летища замираще, а работата, извършена през нощта, се замаскираше с камуфлирани мрежи или се прикриваше с откъснати храсти и клони, а в това време строителните войски лягаха да спят. Разузнаването от въздуха не можеше да покаже нищо, защото дори стоманените плоскости, които се използваха, бяха боядисани в различни нюанси на зелено, със същия цвят като тревата, която растеше през кръглите отвори и също допринасяше за маскировката. Пръстта, която се изкопаваше през нощта, беше откарвана с камиони към най-близките гори, там се изсипваше в най-гъстата им част, след което се разстиляше и отъпкваше равномерно, а от шпиони, опитващи се да проникнат в съответните забранени зони, предпазваха разположените наблизо части на вътрешни войски и НКВД. Също така, в заводите на дървопреработвателната промишленост бе дадена поръчка за изработката на десетки хиляди подкрилни резервоари от делта дървесина. Делта дървесината имаше голямото предимство, че не гореше и не беше стратегически важен за авиационната промишленост материал като дуралуминия. Съветите, в тайна от целия свят, успешно разработиха и създадоха първия в света турбореактивен двигател, една технология, която щеше да им даде огромно предимство в предстоящата война. Но и създаването и масовото производство на новия двигател изискваше голямо количество ресурси и време. Време, което СССР не можеше да си позволи да губи, докато влезеше в производство новият двигател, съветските ВВС щяха да са в неизгодна позиция от гледна точка на въздушната мощ. Председателят на комунистическата партия, другарят Сталин, недвусмислено бе намекнал на своите генерали от щаба на ВВС, че това не може да продължава така, и че незабавно трябва да бъдат предприети мерки по този въпрос. Естествено, генералите от ВВС разбраха не особено тънкия намек, че това се отнася пряко до тях и до тяхната съдба. Неслучайно хората казват, че човек се стимулира и работи най-ползотворно, когато е под стрес и напрежение, и по-точно под страх за собствения си живот. Никой от генералите нямаше намерение и не бързаше да прекрати земния си път, както и всички облаги и комфорт, които осигурява заеманият в съветската държава и партия пост.

МАЙОР ОТ АВИАЦИЯТА ВАСИЛИЙ ЯКОЛЕВ

Цялата кохорта генерали, висши офицери и адютанти, а това беше елитът на съветските ВВС, се събра във вила край курортното градче Сочи. Вече в продължение на няколко дена течеше горещо обсъждане, често прекъсвано от ругаене, и взаимни обвинения, водещи страстите до точка на кипене, след което следваха стандартните кавги и запои. Припомняха се стари обиди и сметки с последващо помиряване над чаша с водка. Подполковник от авиацията Василий Яколев не блестеше с особени способности, не беше от най-умните и надарени съветски военни. Беше получил поста си благодарение на баща си — висш партийен функционер от Смоленска област. Баща му бе давал по едно, а понякога и по две рамена, през целия съзнателен живот на Яколев. Не му се налагаше да заляга над учебниците в училище, нито да се поти на изпитите във военната академия. Дори това, че попадна във ВВС, бе благодарение на баща му, който реши, че храбрите съветски военновъздушни сили са точното място за сина му. Яколев нямаше особено мнение по въпроса, щом е ВВС — да е ВВС, а и униформите им бяха красиви в светлосини тонове, точно по такива си падаха жените и младите момичета, към които Яколев питаеше особена слабост. Можеше да се каже, че службата му минаваше напълно приятно и безгрижно, до момента.

Събуждането му беше свързано с доста неприятни странични ефекти, главата го цепеше, сякаш през нея е минал цял товарен влаков състав, а в устата си имаше вкус на бълвоч. През съзнанието му минаваха откъслечни образи за това как мина вчерашното събрание, няколко десетки висши офицери се караха и препираха, като всеки се биеше в гърдите и твърдеше, че неговият план е най-добър, предлагаха се все по-фантастичен планове (или по-скоро от глупави, по-глупави планове, си помисли с досада Яколев). Целият ден премина в спорове. Привечер, когато най-упоритите и вресливите се измориха и замлъкнаха, дойдоха сервитьорките и обслужващият персонал. Настъпи ред на запивката. Както винаги се започна с тостове за другаря Сталин, за неговото здраве, за комунистическата партия, за непобедимите червени ВВС, за съветския народ, за работниците и селяните и т.н., докато тостовете изгубиха бройка. След това имаше

някакъв спомен, че се въргаляше по пода, и че по едно време задърпа към стаята си някаква добре надарена румена девица от сервитьорките, но какво стана нататък, се губеше в алкохолните пари и замъгленото му съзнание. Отвори със стон едното си око и се огледа — намираше се на пода както майка го е родила, а до него се въргаляше майорският му кител. Малко по-нататък бяха панталоните му, след това имаше кюлоти, след това сутиен, а по-нататък ботуши... чакай малко кюлоти и сутиен?! — Това май не е мое... — отвори и другото си око и се огледа. Движението накара слепоочията му да избухнат в адска болка, все едно известният с любовта си към народните танци маршал Константин Вершинин, бе танцувал казачок върху главата му цяла нощ. Сподави стона си и се надигна на една ръка, докато се държеше с другата за чаршафа на леглото. Когато успя да фокусира поглед, това, което видя, до известна степен го изненада, както изглежда, спомените за вечерта бяха верни — на леглото, отпуснала глава върху възглавницата, леко похъркваше вчерашната му познайница. Тънкият ленен чаршаф покриваше само част от бедрата ѝ и Василий можеше да се наслади на гледката на младото стройно тяло на девица на възраст не повече от 21–22 години. Василий се зачуди с какво ли впечатление са останали началниците, както и другарите му по оръжие или по-скоро по чашка. Доколкото си спомняше, основната част се бяха понапили като него и се отрязаха като талпи. Само дъртаците с многолетен опит в този вид мероприятия още се държаха на крака, старите козли знаеха как да пият, наливаха се като казаци, но не се напиваха. Ха-ха, казаци на самолети, които яздят самолетите, хе-хе, тази мисъл го накара да се засмее, но миг по-късно горчиво съжали за това. Пристъпите на болката в слепоочието започнаха с нова сила и усети, че е на крачка от това да изповръща вчерашния банкет. Докато зяпаше голото женско тяло, в мозъка му хаотично бягаха различни мисли. Баща му от доста време мърмореше, че няма внук, че става все по-стар и няма вечно да може да се грижи за сина си, че иска да друсва внучета или внучки на коляно, че синът му е голям пройдоха... Е, девойката има хубав бюст, тежък и голям, точно какъвто харесваше Яколев. Помисли си, че баща му не е прав, та той е едва на 39, дори няма навършени 40, и да се жени! Да се впряга в брачния хомот, да го командори жена... Не, това не е живот за сталинския сокол Василий Яколев, та той е още млад и зелен, а девойчето има и сладки коленца, а

и тази руменина на лицето й... Сигурно е от селско семейство, реши Василий, то и дядо му е бил извозвач с каруца, единствено комунизмът е позволил да има равенство между хората, за да се раждат и живеят всички като равни. Дали сме правили нещо вечерта, нямам абсолютно никакъв спомен, аз съм без дрехи и тя е без дрехи, но да си пиан като мотика не способства много за мъжествеността, а и другарят Сталин ни даде срок от 2 седмици, а половината време вече мина и ако скоро не намерим някакво решение, ни е спукана работата. Нямам никакво желание да правя разходка сред природата някъде в Сибир под надзора на охраната и стражевите кучета от НКВД. Всъщност някои от плановите, които се обсъждаха вчера, не бяха глупави, но никой не гарантираше успех. Е добре, да речем, че вдигнем едновременно всичките си изстребители и бомбардировачи, но и пистите ни по границата още не са готови... Бомбардировачите могат да долетят спокойно до границата — те имат необходимия обсег, но не и изстребителите ни, те ще окапят като мухи в горещ летен ден още преди да долетят до границата, нямат достатъчно гориво, съответно и радиус на действие, а и след това какво, бомбардировачите стигат границата и вражеските радари ще ги засекат още на двеста километра от границата с Германия. Дори да успеят да бомбардират предните летища на Алианса, тежките загуби сред руските бомбардировачи са гарантирани и то с крайно съмнителен ефект при липса на внезапност. Друго предложение бе да стоварят въздушни десанти в района на летищата, което пак беше глупост — транспортните самолети имаха необходимия радиус, но не и изстребителите. Съюзническите пилоти щяха да разстрелят съветските транспортни самолети като патки. Предлагаха и план да изпратят отряди от саботьори, които да нападнат летищата, но при наситеността на войските по границата и наличната охрана на летищата, беше под голям въпрос възможността да се запази в тайна предстоящото нападение... един отряд да бъде заловен и всичко излизаше наяве... и започваше война. Предлагаха се такива планове от сферата на фантастиката, като да се предложи на Алианса договор за разоръжаване, съмнително бе западните нации да се съгласят да съкращават своите ВВС при наличието на явно техническо превъзходство, предлагаха се планове да се подкупят висши военни и политици на Алианса, дори опити за разцепване на Алианса с политически средства и заплахи, използването на църквата да

анатемоса врага и какво ли още не. В мозъка му се въртеше, че основният проблем беше обсегът на съветските изстребители, но това можеше да се реши лесно с изготвянето на подкрилни резервоари, както бяха направили западняците. Но това не беше нещо, което лесно можеше да се скрие. Производството на голям брой алуминиеви резервоари щеше да привлече вниманието на вражеското разузнаване. А дори и с тях радиусът на действие позволяваше да ескортират бомбардировачите малко след преминаване границата. Отделно във въздушния бой Як-овете бяха в по-неизгодна позиция, и щяха да губят в боя със Спийд Мустангите. Останали без ескорт над чужда територия, съветските бомбардировачи щяха да се окажат в критична ситуация, и за никакво унищожение на врага по неговите летища не можеше да се говори, вражеските изстребители щяха да ги нападат и свалят. Да, по-големите загуби бяха толерирани в съветската армия, но само при условие че бъде постигната поставената цел. Загуби и провал водеха само до едно, до разстрел, а това вече не беше никак приятно. Всичките му мисли се въртяха в затворен кръг, но както се казва, когато волята не помага, неволята ще помогне. Докато се опитваше да стане, борейки се със световъртежа и повдигането, провидението го осени като гръм от ясно небе, нещата почнаха да се подреждат в логическа взаимовръзка и всичко сякаш ставаше все по-ясно и разбираемо, и всяка нова мисъл раждаше нова идея, нови вариации за нейното осъществяване. Целият този водовъртеж от информация започваше да се заформя в план как съветските ВВС да завоюват господство във въздуха и да спечелят войната, а и нещо не помаловажно — как да отърват кожата и да спасят задниците си от гнева на другаря Сталин. С доста труд и залитания Василий успя да застане на четири крака, след което се изправи и зае неустойчиво положение. Нямаше сили дори да изпсува, но нямаше как, трябваше да се завлече до банята да се освежи, да пусне една вода, да се избърсне, да сложи нова риза и да облече униформата. Предстоеше дългия път от стаята му на втория етаж до голямата трапезария на първия етаж, където се провеждаха събранията. С малко повече късмет щеше да завари хората, които му трябват там. На излизане се задържа на вратата и се обърна към леглото. Погледът му срещна две светлосини очи, в които човек можеше да потъне.

— Как се казваш, красавице — попита Яколев, опитвайки да изобрази нещо като усмивка на лицето. Болката отново почна да пулсира и от усмивка лицето му се изкриви в гримаса. Реши, че по-скоро може да уплаши момичето, отколкото да го успокои, и затова престана да се усмихва. Девойката сведе очи и тихо промълви

— Маруся, другарю офицер.

— Аха-а, е приятно ми е да се запознаем, Маруся, хубаво име имаш, какво ще кажеш да се видим по-късно и да си поговорим, а? Така че не бързай да си тръгваш, скоро ще се върна, и ѝ намигна с едното око.

— Добре, другарю! — усмихна се Маруся и леко свенливо придърпа чаршафа, за да се прикрие. Двайсет минути по-късно, докато слизаше по мраморното стълбище с леко олюляваща се походка, придържайки се същевременно за дървения парапет Василий се опитваше да отпъди мислите за Маруся и да се концентрира. Тя определено му хареса преди нея основно имаше вземане-даване с леки жени или някакви шафрантии, които пускаха лесно, но и муфтеха след това — искаха всякакви материални или нематериални изгоди, дрехи, кожени палта, бижута, пари или позиции... Докато в това момиче имаше нещо невинно, а и изглеждаше доста апетитно, посегна да засуче мустак, както когато маршал Будьони описваше по-пикантните моменти в отношенията с жените. Но се усети, че няма мустак. Проклетите кавалеристи, на тях винаги лесно им връзваха жените. Баща му може би беше прав, време бе да се задомява и да поема някакви отговорности и ангажменти, да създаде семейство, деца... Но затова — по-късно след разговора, който му предстоеше, а и не се знаеше как щяха да протекат нещата. Опита се да прогони мислите за момичето и за баща си, пресичайки помпозното преддверие. Първото, което го посрещна докато влизаше в залата, бе строгият поглед на другаря Сталин, който гледаше от стената, или по-точно неговият огромен портрет. Той бе окачен точно срещу входа на залата. Там, освен няколкото сервитьори, които разчистваха след вчерашния запой, имаше и петима офицери, които Василий разпозна. Двама от тях бяха маршали Степанов и Василевски — единият отговаряше за авиацията в Източносибирския военен окръг, а другият — за Кавказкия военен окръг. И двамата бяха мирисали барут командири, а не паркетни лъвове, и бяха участвали във военните действия по „доброволното“

присъединяване, или по-точно, окупацията, на братския китайски народ към голямото семейство на Съветския съюз и с това бяха спечелили правото да носят маршалски пагони. Другите трима — генерал Ванюхин, полковник Соколов и подполковник Малко, бяха от по-нисък ранг, но точно тези хора му трябваха. Определено днес бе извадил късмет, това бяха хората, от които зависеха много неща. От заседанията, които бяха минали през седмицата, знаеше, че това бяха хората, които даваха най-рационални, практични и осъществими идеи. Както изглежда, агитката пак се бе събрала да обсъжда въпроса, докато останалата част от колегите им офицери още страдаха и реанимираха след тежкото пиянстване. Като чиста проба бюрократ, Василий много добре знаеше кой кой е в министерството на отбраната, през него минаваха доста документи, изискващи неговия подпис, и от време на време, поради липса на нещо по-интересно за правене, или от чиста проба скука, той дори четеше, това, което подписваше. Знаеше, че Соколов е боеви командир, раняван на два пъти, с няколко отличия, включително и орден „Бойно червено знаме“, а този орден не се раздаваше наляво и надясно, Ванюхин беше чиста проба техникар по образование, военен инженер и отговаряше за перспективните разработки, от това, което се шепнеше по коридорите в министерството, той лично уреждаше проекта за новите турбореактивни и турбовитлови двигатели, както и самолетите, на които щяха да бъдат поставени. Третият бе подполковник Малко — той отговаряше за тиловото осигуряване на червените ВВС. Честен, с мярка, той не притискаше подчинените си и си затваряше очите за дребните кражби, но разхищение в големи размери не търпеше и никой от тиловите плъхове не желаше да изпитва неговото търпение или гняв. Негласният девиз в интендантската служба бе: кради помалко и с мярка, докато си вършиш съвестно работата, и няма да имаш проблеми.

— Всичките бяха професионални военни хора, които си разбират от работата и нямаха особено високо мнение за бюрократите... за такива като мен — помисли си Яколев. Спря за момент, все едно оглеждаше залата и си търсеше място, след което приближи масата, на която беше седнала компанията. Ванюхин, Соколов и Малко пиеха чай, и докато отпиваха от време на време правеха гримаси, както изглежда, вчерашната вечеринка бе оставила следа и върху тях във вид на тежък

махмурлук. На масата пред Степанов и Василевски имаше две полупразни чаши и гарафа с вода (както реши в началото Василий) което искрено го учуди, но след това долови специфичния мирис на домашна водка първак, и си помисли, че дори само за това старите козли заслужават уважение. След толкова водка, да седиш прав на краката си, да си контактен и да изглеждаш свеж като краставичка на сутринта... и ако тези хора не са направени от стомана, няма кой друг да е. Пристъпи към масата и попита, без да козирува (в неофициална обстановка бяха позволени неформалните отношения между началници и подчинени).

— Здравейте, другари, може ли да се присъединя към вас?

— Заповядайте, Василий Василиевич, не сте ли станали много рано? — отговори Василевски, докато върху неговото лице и тези, на компанията, се четеше досада. Изглежда прекъсваше разговор, и то по темата, която интересуваше и него.

— Ами да има нещо такова — призна Василий, но нали знаете, дългът зове.

Сега беше ред на компанията да се изненада, в края на краищата, бюрократ да стане рано и да говори за дълг, това е все едно на свинете да им поникнат криле и да почнат да летят. Василий махна на един от сервитьорите и си поръча кафе, с което още веднъж предизвика изненада и учудване.

— Денят ще бъде дълг, другари, и трябва да сме със свежи глави. Имаме проблеми да решаваме.

— Добре ли сте другарю, Яколев, изглеждате леко пребледнял. — Намеси се в разговора с раздразнение Степанов. Знаеше, че не е от най-сдържаните, а някакво сукалче да дойде и да почне да му обяснява как да си върши работата — това бе едно от нещата, с които човек можеше много лесно да бъде изкаран от кожата си. Василий усети накъде отиват нещата и побърза да замаже положението.

— Така е, другарю маршал, но все пак, ние сме се събрали тук не да си разказваме вицове или да обсъждаме селянките и работничките, имаме конкретен проблем за решаване и можем да го решим само чрез колективни усилия.

Отпи от горещото кафето, това го ободри, след което продължи.

— Някои от идеите вчера не бяха лоши...

— Знаем го, момче, но никоя няма да свърши работа — произнесе Василевски, докато прекарваше ръка по голото си теме, бръсненето на скалпа до нула номер си бе навик, останал от младините, когато сред военните минаваше за много шик да си с бръсната глава. Освен че ясно показваше на жените, че си от офицерското съсловие, тази мода си имаше и строго практична насоченост, предпазваше от въшки.

— Така е, другарю маршал, поотделно идеите са неосъществими, но комбинацията от няколко от тях може и да проработи.

— Продължавай!

— Завчера обсъждахме, че радиусът на нашите Як-3 е малък и няма как те да прикрият бомбардировачите, и че увеличаването на радиуса им на действие може да стане чак след като ги пребазираме на новите летища с бетонни писти, които в момента се строят.

— Дотук нищо ново.

— Също обсъждахме варианта да монтираме на нашите изтребители подкрилни подвесни резервоари, подобни на тези, които използват съюзниците на техните Спийд Мустанги, това осъществимо ли е, другарю Ванюхин. — Ванюхин се изненада за момент, че се обръщат към него, но бързо се окопоти.

— Така е, другарю Яколев, но от това няма да има голям смисъл, за изработката на резервоарите е необходим алуминий, алуминият е стратегически ресурс, дори в момента количествата, които постъпват, не са достатъчни за нашата авиационна промишленост, дори да почнем да ги произвеждаме, това ще отнеме доста време и доста ресурси, а и самите резервоари ще са за еднократна употреба. Преди да влязат в бой, нашите пилоти ще ги изхвърлят, за да олекне изтребителят и да не ограничават маневреността, а това са ресурси, които не можем да си позволим да хвърляме на боклука, ей така и да губим толкова метал... а, и съм убеден, въпреки твърденията на нашите добри другари от СМЕРШ и НКВД, че в авиационните ни заводи има шпиони, „случайните“ злополуки и аварии, които се случват от време на време, и заради които производствените ни графици по спец продукция значително изостават, не са съвсем случайни, поне според мен. И когато информацията, че развиваме такова производство, стигне до бюрата на западните разузнавателни служби, те, де юре, и де факто, ще бъдат предупредени. А, да си предупреден, значи и да си подготвен,

тоест, губим момента на внезапност, който имаме за цел да постигнем, тоест, смисълът ще бъде равен на 0.

— А задължително ли е да бъдат изработени от дуралуминий?

— А от какво, от стомана ли?! — ако са от стомана, ще са твърде тежки, но дори така, едва ли ще успеем да съхраним в тайна производството им.

— А ако са от друг материал, преди време през нашата канцелария мина един интересен документ относно някакъв материал, наречен делта дървесина, ако не се лъжа, състояща се от напластени тънки слоеве дървесина (основно брезова), които са импрегнирани и слепени със специални епоксидни смоли.

— Да, правихме опити с делта дървесината — потвърди Ванюхин. — Имаше някои предимства, като това, че не гори, обмисляхме варианта да я използваме като евтин и масов заместител на алуминия, все пак, дърва в Сибир си имаме бол... Но имаше някои недостатъци — тежи с 15% повече, което не е малко, особено за един изстребител, а и при скорости над 600 км/ч структурата не издържа на резки маневри. Конструкцията на опитните самолети не издържаше и загубихме няколко летци изпитатели, мир на праха им. Затова и спряхме опитите, в момента Як-овете ни развиват скорост от порядъка на 700 км/ч и повече при пикиране, по време на въздушен бой маневрират с големи претоварвания, и ако не бяха изработени от алуминий, а от делта дървесина, нашите изстребителите просто щяха да се разпаднат във въздуха.

— Това е ясно, но ако използваме делта дървесината за изработка резервоари, ще има ли някакъв проблем, сам казахте, другарю Ванюхин, това се отнася за самолетите, маневриращи с голямо претоварване, но животът на допълнителния резервоар ще бъде кратък. Пилотът има нужда от него само докато е пълен с гориво, или докато не види противника си в прицела.

Ванюхин извади от предния джоб на френча си едно тефтерче и химикалка и почна да смята.

— По принцип може да го направим, няма да е проблем, но пак остава въпроса със секретността...

— Мисля, че това е решим проблем. — отговори Яколев.

— Как? — за първи път от началото на беседата се включи Соколов.

— Всички знаем, че военните заводи бъркат с агенти от контраразузнаването — с досада опонира Ванюхин, и въпреки че са под прекия надзор на НКВД, пак има проблеми с производството, а не можем да изпращаме всеки заподозрян работник в Сибир, просто няма кой да го замени. За военните ни заводи подбират най-добрите инженери и работници от промишлеността, това са хора с дългогодишен стаж, знаещи как да вършат работата си. Организирането на лов на вещици без доказателства още повече ще влоши нещата.

— Много просто, другари — усмихна се Яколев — поръчката ще мине през дървопреработвателната промишленост, ще им кажем, че сме намерили по-евтин и икономичен начин да учим пилотите от тежко бомбардировъчната ни авиация и вместо истински бомби ще искаме от тях да произведат няколко десетки хиляди 250 кг учебни бомби с празни дървени корпуси, които после ще се запълват с цимент за баласт. Поръчката спокойно може да мине през интендантските служби, едва ли някой ще обърне голямо внимание, че по летищата се складираат корпусите на празни учебни бомби, а бюрократична грешка ще е обяснението защо не са запълнени с цимент. Мисля, че вие и вашите хора ще съумееете да се справите, другарю полковник. Малко едва не се задави с чая си, след като попи с носна кърпичка устните си огледа всички на масата, изпъчи се и заяви:

— Аз и подчинените ми от храбрата интендантска служба ще се справим с всяка задача, която Родината и Партията постави пред нас! Както е казал другарят Ленин, няма непреодолими прегради за осъзнатия пролетариат! Това накара всички на масата да се засмеят, представяйки си храбростта на интендантите — едни от най-отявлените тилови плъхове, основно известни с подвизите си на женския фронт в тила, но не и на фронтовата линия. Това определено поразведри напрежението.

— Еххх, Малко, Малко, ако всички интенданти бяха като теб, да им бяхме връчили по един калашник и да ги бяхме пратили на фронта! Щяха да спечелят народноосвободителната китайска война за една седмица. Каква ти седмица, за 2 дни. Китайците щяха да напикаят от страх и да се разбягат още щом ви видят, ха-ха. Знаеш как да направиш деня на човек по-весел — смеещият се Степанов потупа по рамото Малко.

— Другарю маршал, аз се отнасям сериозно към своите задължения!

— Знаем, спокойно, не се обиждай, просто трябваше малко да изпуснем напрежението. А твоя план не е лош, а момче? — каза маршалът, оглеждайки Яколев, все едно за първи път го вижда. Дори може да успее, ако се съблюдават всички мерки за сигурност. Ако не друго, може да изненадаме врага. Ако са ескортирани, нашите бомбардировачи може и да успеят да се доберат до прифронтовите летища на западния Алианс. Въпреки ранното предупреждение от радарите, едва ли ще успеят да вдигнат всичките изстребители. Какво мислиш, Соколов?

— Според мен, около 15% до 20% ще са на земята, а при късмет — дори 30%, потвърди Соколов.

— М-м да, една трета на летищата не е малко, а валищите от небето бомби едва ли ще способстват за благополучното им излитане, да се провалят в Ада, дано — изруга Степанов.

— Но и теб си те бива, подполковник Яколев, или по-скоро полковник Яколев, ще докладвам твоя план на главнокомандващия. И Степановски посочи с пръст портрета на Сталин. — И мисля, че той ще остане доволен, така че дупчи пагоните, ще слагаш нови звездички, ще те повишаваме, нали така, другари?

Цялата компания закима в съгласие.

— После ще ги полеем, и без да се скръндзиш, очакваме най-добрата водка и хайвер, които може да си позволиш с полковнишка заплата.

— Служа на Съветския съюз, другарю маршал. — застана мирно Василий.

— Спокойно, момче, не сме на плаца, сядай да поговорим нормално и да минем на ти, за канцеларски плъх, доказа, че пипето ти сече, така че може да минем и без официалности, нали момчета? — кимна на останалите — Така че се отпусни, сега ще поръчам още водка и някакво сносно мезе, най-върви черен ръжен хляб и сельодка. Да видим дали ще успея да накарам тия марди от персонала да се размърдат.

— Другарю маршал — Яколев още не се чувстваше дотолкова свободно, че да използва малкото име на маршала. — Имам още няколко идеи и, ако разрешите, искам да ги изложа на кратко.

— Определено днес е ден за изненади, а другари? — Обърна се към офицерите на масата Василевски, преди да гаврътне останалата в чашата водка. — И най-голямата изненада си ти, Василий Василиевич, щом си почнал веднъж, продължавай докрай, няма да оставяме коня с каруцата на сред реката, като в народната поговорка, само предлагам все пак да си поръчаме още водка за смазване на гласните струни, така да се каже, и ще имаш цялото ни внимание.

Яколев кимна в съгласие и се облегна назад, изпитваше задоволство, това, да привлечеш вниманието на двама маршали и на трима други висши офицери, хич не беше малко. А и обещанието за повишение сгръвяше душата му така, както се надяваше, че ще го сгрее красавицата, която го чакаше в леглото. Обслужващите бързо изпълниха поръчката, сервираха поръчаните мезета — кисели краставички, сухари от черен армейски хляб, селъодка, суджуци и салати от пресни зеленчуци, а за десерт — ябълки и круши. Е, да, не на последно място и 3 гарафи с водка, както и комплект водни чаши.

— Добре, Василий, вече си наш човек кажи какви други идеи ти хрумнаха.

— Колеги, моля да ме извините, но ще започна да излагам плана си стъпка по стъпка, както се казва бюрократът в мен говори, така че ще помоля за малко търпение... В началото на разговора говорехме за това, как да достигнем тактическа изненада, но ни се открива възможност за нещо повече — може да нанесем стратегически удар по врага — за момент изчака, за да види реакцията — всички го слушаха и никой не го прекъсваше. Яколев реши, че това е добър знак и продължи.

— Както знаете, присъединяването на Полша, Румъния, както и част от Словакия, към нашата Съветска държава не мина толкова добре, колкото очаквахме. Съзнанието на населението бе добре промито от вражеската пропаганда, и вместо като освободители, те ни посрещнаха като окупатори... Дори жалките полска и румънска армии направиха опит да спрат нашия освободителен поход на запад по всякакъв начин. След като ги разбихме, остатъците от армиите им попълниха нашите строителни лагери на изток, а някои — и на запад и

ние сме в пълното си право да ги използваме, докато решим, че с труда си за Съветския съюз те възстановили нанесените ни от тях щети. Не малка част от тях строят новите летища в Беларус, Украйна и Крим. За съжаление, една малка част от тези бивши войници от румънската и полската армии успяха да се скрият по цялата територия на окупационната зона и заедно с някои несъзнателни елементи от местното население (естествено, те са малцинство) започват да оказват все по-силна съпротива срещу легитимната съветска власт. Все по-често изчезват отделни войници, организират се нападения дори на малки групи червеноармейци, поне така твърди Совинформбюро. Но ние, другари, знаем каква е истината. Имам приятел в гранични войски, който е разположен в Западна Полша и той ми разказа, че там се води истинска партизанска война, местното население дотолкова е пропито от вражеската пропаганда, че направо ни мрази. Естествено, с времето те ще разберат, че са в грешка, и че няма по-свободна и народна власт от съветската, но дотогава има време. Ах, извинете, отплеснах се, това, което искам да кажа, мисълта ми е, че още не сме почнали да строим летища на окупираните територии в Полша и Румъния, защото новите летища ще са доста близко до границата със западния Алианс — направо са на прицела им, в радиуса на действие на тяхната авиация. Ако почнем да строим сега, като нищо могат да нанесат превантивен удар, преди да сме ги завършили. Могат също да изчакаят да ги построим, да ни оставят да съсредоточаваме самолети и след това да ни ударят. Затова и строим новите летища на бившата съветско-полска и съветско-румънска граница — извън техния обсег. Освен това, на територията на Полша и Румъния строежът на летища ще бъде съпроводен с непрекъснати саботажи, нападения върху техническия и летателен персонал и липсата на възможност за маскировка. Разузнавателните служби на империалистите ще бъдат добре осведомени за всяка една наша стъпка. — Василий пое дъх и се наклони напред към масата, започна да чертае с пръст въображаема карта на Европа по масата.

— Западните империалисти не са глупаци, събрали са въздушни сили на всички страни членки на пакта в юмрук, готов всеки един момент да ни нанесе удар в лицето. Вражеските ВВС са се съсредоточили основно на територията на Германия и Австрия, в Централна Европа, в Чехия, Унгария и Северна Италия, на Балканския

полуостров основната част на Гърция и по-малко Северна Турция. Това другари, е както голяма опасност, така и голяма възможност, която може и да ни осигури завоюването на въздушно господство, а който владее въздуха, владее и небето над бойното поле. В Китай нашата авиация направо смаза от въздуха войските на Чан Кай Шек, китайските войници само при вида на нашите самолети се разбягваха и отстъпваха от заеманите позиции. Авиацията е фактор, който оказва голямо влияние върху моралното състояние, както на вражеските войници, така и на нашите червеноармейци. За да се осъществи плана ми обаче, имам нужда от определена информация. Другарю генерал, как вървят изпитанията на реактивните двигатели и в какви срокове ще започне производството им? — отправи въпроса си към Ванюхин.

— Това е секретна информация, Яколев, откъде изобщо я имате?! Само за това, че споменавате реактивните двигатели, трябва да ви докладвам на НКВД, това е една от най-строгите пазените ни тайни. Откъде знаете?

— Нали знаете, другарю генерал, как е със слуховете — някой е видял нещо, втори е чул нещо, трети е казал на приятел на приятел на приятеля ми и така по веригата... Няма нищо скрито-покрито в министерството на отбраната. Знаете, че слуховете и сплетните се разпространяват със скоростта на светлината.

— Мамицата им, после отиди и се опитвай да запазиш държавната тайна, езиците на тези, които плямпат и дрънкат много, трябва да бъдат отрязани и в преносния, и в прекия смисъл...

— Спокойно, Ваня — се опита да го успокои Степанов — държавната бюрокрация е била преди нас и ще остане след нас, няма спасение от тази напасть, така че спри да се ядосваш и отговори на човека каквото те пита.

— Майната му, прав сте, Степан Петрович, от много нерви няма файда. — И пресуши на един дъх чашата с водка, след което замези с кисела краставичка. Прав сте, другарю Яколев, наистина разработваме в момента реактивни двигатели, но не от типа, който използват западните съюзници, техните двигатели са чисто ракетни, и нямат никакви перспективи в развитието на авиацията, виж в космическите технологии — да, но не и в авиацията и ние първи разбрахме това и спряхме разработките в тази област.

— Защо да нямат перспективи, на всеки Спийд Мустанг има такъв двигател и прирастът в скоростта е приличен, над 100 км/ч?

— Не искам да ви обиждам, Василий Василиевич, но сте пълен профан в ракетната техника. Че осигуряват прираст в скоростта е вярно, но на каква цена... Във фюзелажа, зад пилотската кабина на всеки Мустанг има доста голям резервоар с окислител, който е необходим компонент за работата на реактивния двигател. Отделно са двата големи конформни резервоара под крилата, които осигуряват горивото. Цялата тази система — три резервоара и реактивен двигател, е мъртъв товар за самолета. Нарушава се аеродинамиката, масата се увеличава значително, отгук пада маневреността и скоростта, реално погледнато, във въздушен бой, без да е включен реактивния двигател, Мустанга отстъпва по всички летателно технически характеристики от нашия Як-3. А самият реактивен двигател има гориво само за 10 до 15 минути работа.

— Когато се води въздушен бой и 5 минути стигат, за да победиш или да те свалят — отбеляза Соколов.

— Така е, не го отричам — продължи Ванюхин — Но отбелязвам, че ракетният двигател има съществени недостатъци — разходът на гориво е огромен, самият двигател е прекалено жаден. Горивото, което ще стигне на бутален самолет да лети един час, реактивният двигател ще изконсумира за 10 минути. Отделно, самата комбинация от бутален двигател и реактивен двигател в един корпус, не е твърде добра. При скорост над 800 км/ч перките на буталния двигател започват да създават въздушно съпротивление на реактивния двигател, самите криле също създават проблем, досега винаги са били с дебел профил, което осигурява добра скороподемност и маневреност, но това е за сметка на скоростта. Същото се отнася и за формата им — правите крила на Мустанга създават допълнително съпротивление и с повишаването на скоростта оказват отрицателно влияние на стабилността на самолета. Реално погледнато, този самолет е един нелож компромис между бутална и реактивна технология, но нищо повече. Бъдещето на авиацията е в нов тип самолети и двигатели.

— И надявам се, Съветският съюз ще бъде първият, който ще ги създаде и приложи с чисто хуманитарни цели — смеейки се каза Василевски и цялата маса избухна в смях.

— Не мога да кажа дали ще е с хуманитарни цели, но определено ще намерим приложение на тези технологии. Нашите дизайнерски и конструкторски бюра вече имат проекти за новите самолети с невероятни данни, проблемът е в аеродинамиката и крилата. От това, което казват специалистите, явно при различните скорости трябва различни крила — при излитане и кацане с един профил, при бойно маневриране — друг, при високи скорости — трети. За всеки един режим от полета крилото трябва да е с различни профили. Въпреки големите трудности, ОКБ МиГ (опитно конструкторско бюро) вече има предложен проект на доста интересен самолет — може ли да си представите крило с изменяема геометрия, и то, по време на полет! При разработката на турбореактивни двигатели нещата стоят по-зле — проблемите са още по-големи. Имаме три конструкторски бюра — това на Архип Люлка — разработва двигатели за изстребители, на Александър Микулин — двигатели за бомбардировачи, а турбовитловите двигатели за транспортната ни авиация се е заел Николай Кузнецов. Но и трите бюра имат трудности. Основните проблеми са с лопатките на турбината и форсажната камера. Всичките конструктори обещаваат, че ще ликвидират проблемите в най-кратък срок, но това ще отнеме поне няколко месеца или година ако не и повече.

— Турбовитловите двигатели няма ли да са готови по-рано, ако ги монтираме на Як-овете си? Това ще повиши значително скоростта, товароподемността?

— Не, няма как да стане, турбовитловият двигател е вид турбореактивен двигател, като разликата е, че има турбина, свързана с вал, с прикачено на него витло, създаващо теглителната сила, така че и той има същите дефекти с лопатките на турбината. Но идеята да се монтират турбовитлови двигатели на яковете е доста добра, една такава модернизация на целия ни парк от изстребители ще повиши бойната ни ефективност в пъти. Това е нещо, върху което си заслужава човек да помисли.

— Жалко — Поклати глава Василий — За осъществяването на плана основно значение има скоростта. Трябва да ударим всичките или поне възможно най-голям брой от летищата им, и то едновременно.

— Това няма как да стане, другарю Яколев — каза полковник Соколов, докато вадеше цигара от пакета „Беломор канал“. След това

почука леко цигарата в пакета, за да се набие по-плътно тютюна, и я запали. Пое дълбоко дъх и издиша цигарения дим. — Цялата граница е опасана с радарни инсталации, дори да имахме от новите чудо самолети, колкото и бързи да са, горивото пак няма да стигне, ще успеем да изненадаме само крайграничните летища, но не и тези, които са навътре в територията на страните от пакта. Няма как да стане.

— Така е, другарю генерал, ако действаме шаблонно и предсказуемо. Преди няколко години, малко преди началото на войната ни с Китай присъствах на едно от ученията в Киевския военен окръг. Тогава демонстрираха за първи път MCV (мобилен конструкторски двор). Това чудо на механиката и кибернетиката, използвайки електро хидравлични технологии, успя да конструира за отрицателно време цяла една военна база и всичко това започна от една грозна ъгловата тъмнозелена кутия, монтирана върху шасито на военен КраЗ — 114. Хидравликата разгъна кутията и я оформи в команден център, снабден с модерни електронно изчислителни и кибернетични устройства, съхраняващи в себе си строителни планове, както и всички машини и съоръжения, необходими за изграждането на пълноценна военнополова база. Наличието на тази технология, осигуряваща изграждането на необходимата инфраструктура и логистика на момента, без да се чакат снабдителните колони и тиловото осигуряване, е една от причините, позволили ни спечелим толкова бързо войната в Китай. Аз предлагам нещо подобно, е, опазил ме Бог — не толкова мащабно, просто ще използваме същите принципи. В министерството на тежкото машиностроене да произведат няколко хиляди листа от танкова стомана за нуждите на железопътни войски под предлог, че са ни необходими за укрепване и ремонт на жп. платната. Най-добре е листовите да бъдат перфорирани, ще бъдат полски за транспорт, а и ще се спестят от стоманата, това ще помогне и за маскировката, ако са боядисани в зелено, ще са неразличими от тревата, която ще расте през тях спокойно. Всеки лист ще има насочващи жлебове. Така листовите ще се напасват един към друг. При стандартизация ще можем да изградим писти с различна дължина и ширина според нуждите ни. Ще изградим всичките писти по границата с Полша и Румъния със западния съюз.

— Това е отлична идея, но трудно осъществима — отбеляза за всички Соколов. — Нали сам казахте, че там е пълно с подривни несъзнателни елементи — в момента, в който видят, че строим нещо, веднага ще го снесат информацията на империалистическите свине.

— Така е, другарю генерал, и затова ще имаме нужда от нашите другари от НКВД и вътрешни войски, както и от няколко батальона от строителни войски. Под предлог, че се борят с контрареволуцията, дивизиите на НКВД и вътрешни войски ще извършат чистка на районите, които набележим за летища. В тази част от територията ще действат извънредни пълномощия — местното население ще се изсели, ще има комендантски час и който бъде хванат да нарушава наложените ограничения... е сами знаете. Това предполагам, че е достатъчно да се осигури необходимата секретност, строителни войски ще бъдат преоблечени в униформа на милицията и граничарите, цялата работа ще се върши нощем като цялата извършена работа ще бъде маскирана за през деня с камуфлирани мрежи. Командните пунктове, спалните помещения и бензиновите цистерни ще бъдат под земята — също замаскирани. Разузнаването от въздуха няма да покаже нищо компрометиращо.

— Добре, а самолетите, не е толкова лесно да скриеш изстребител, а камо ли бомбардировач... — Реши да влезе ролята на адвокат на дявола Василевски.

— Ами тях просто няма да ги има.

— Какво?! Как така няма да ги има?!

— Летищата ще са от типа за подскок, няма да има базиращи се на тях самолети, ще са само за изстребители — така по-лесно ще ги скрием. Долита изстребителят, каца, зарежда основния и подкрилните резервоари и пак излита. Цялата операция се разчита на внезапност и скорост затова в първите вълни ще бъдат само изстребители, без бомбардировачи.

— Как без бомбардировачи — започнаха да се възмущават и вълнуват офицерите — Без тях няма да можем да ударим инфраструктурата — пистите, сградите, хангарите, горивните цистерни с керосина за самолетите. Яколев вдигна ръка, за да ги успокои.

— Задайте си въпроса какво прави едно летище „летище“ — това са самолетите и пилотите — без тях пистите, хангарите, цялото летище

е безполезно, затова и нашият удар ще е концентриран върху самолетите и пилотите. При такава напрегната международна обстановка, както ние, така и западните съюзници, държим почти всичките си самолети на пистите, готови за старт при първи сигнал за тревога, и това е нашият златен шанс — самолетите ще са наредени по пистите като за парад. И това е защото техните командири от ВВС разчитат прекалено на радарите си, а радарите не могат да засекат самолети летящи на височина под 100 метра. Затова и няма да е зле да започнем да тренираме пилотите за бръснещ полет и за стрелба по наземни цели. Затова и първите вълни ще са от изстребители, летящи на бръснещ полет, целта им ще бъде да проникнат възможно най-дълбоко във вражеска територия и да ударят най-отдалечените летища. С пълни резервоари те ще обхванат цялата територия от Норвегия, надолу към Дания, Германия, дори част от Великобритания и Франция, цяла Австрия и Чехия, северните райони на Италия, Сърбия, България, почти цяла Гърция и половин Турция. Пилотите ще съблюдават радиомълчание, командите между тях ще се предават по старомодния начин, чрез знаци и поклащане на крила. Ще щурмуват вражеските летища, ще разстрелят противниковите самолети на земята и няма да позволят никой да се вдигне във въздуха. Бомбардировъчната авиация ще влезе в действие с четвъртата и петата вълна. Те ще нанесат удар вече по самата инфраструктура, диспечерските кули, хангарите и складовете за ГСМ е най-добре да бъдат ударени със свободно падащи бомби от типа ОФАБ=250, 500 и 1000 — отлични са за поразяване на добре блиндиран цели, а пистите с новите касетъчни РРАБ-10 (ротационно разсейващи авиационни бомби) — благодарение променливите стабилизатори и датчика за височина в центъра на носа им могат да контролират скоростта на ротация и съответно площта, на която се разпръсват суббоеприпасите. Какво мислите, генерале?

— Прав сте, другарю Яколев, по принцип използваме РРАБ-10 за поразяване на жива сила, но с фугасни и запалителни суббоеприпаси от 5, 10, 15, 50 кг или повече, ще превърнем полетните писти в лунен пейзаж — нищо няма да може да излети повече оттам.

— Трябва да направим и нещо по въпроса с боеприпасите за изстребителите — почука по масата с пръст Василий — Основно патроните в картечните ленти са обикновени, те се произвеждат най-лесно, най-евтино и не на последно място — най-бързо. Със спец

боеприпасите нещата не са така — тяхното производство е в малък обем поради по-трудното си изготвяне и цената. Стандартният боезапас на нашите Як-ове е на всеки четири обикновени патрона петият да е бронебойно запалителен, и пак се повтаря 4 обикновени патрона, петият — осколъчно фугасен, после отново четири патрона, петият — трасиращ и т.н. Според мене всичките патрони в боезапаса при първата атака, както и в последващите трябва да са от специални боеприпаси.

— Ти луд ли си Яколев, — се намеси в разговора възмутения Малко, — за няколко дена или седмица, две, запасите ни по годишен норматив ще свършат!

— Така е, другарю Малко, но затова пък нашите пилоти ще имат голямо предимство — при боя обикновените куршуми просто ще пробиват дупка или ще рикошират от бронята на кабината, докато бронебойният куршум пробива бронята и поражда пилота или унищожава двигателя, като го пронизва от край до край, запалителният може да запали горивото в резервоара и да превърне самолета във факла, а експлозивният просто пръсва на парчета крилата или дори може да взриви горивния резервоар, така че — не, другарю Малко, не съм луд. Просто предлагам най-добрия вариант, ако успеем да постигнем замисленото, специалните боеприпаси просто няма да са толкова необходими. Няма да има никой във въздуха, който да ни се противопостави.

— Яколев е прав, Малко — потвърди Степанов — ако патроните свършат, ще си произведем други, по-важното е да успеем.

— Трябва да атакуваме рано сутрин, когато източното слънце ще заслепи вражеските летци, а нашите пилоти ще имат предимство в боя — добави нови щрихи Соколов. — Освен това, при малко повече късмет, те ще са по леглата след тежка нощ с техните момичета или ще са на закуска, пийвайки чайче или кафе, това е най-удобният момент. Отделно от това по време на бой, слънцето, изгряващо от Изток, ще ги заслепява.

— Притеснява ме тяхната GPS (глобална позиционираща система) — произнесе замислено Василевски — доколко системата е за позициониране и навигация, това не знам, но в секретния доклад на разузнаването пишеше, че на спътниците има доста мощна оптика, и това, че ни шпионират, е повече от ясно, а ние нямаме точна

информация за разположението на техните ВВС по летищата — количество, тип самолети, летище... тази информация ни трябва, другари, преди да почнем да действаме.

— Мисля, че аз мога да помогна за това, другарю маршал — обади се Ванюхин — В конструкторското бюро на Туполев провеждат последните летателни изпитания на новия безпилотен радиоуправляем разузнавач Ту-139 „Рейс“. Машината е свръхзвукова с голям обseg на действие, снабден е с приемно-предавателна апаратура, и има на борда си чифт камери с висока разделителна способност — едната е телевизионна и информацията постъпва в реално време, въпреки че има какво да се желае от качеството на сигнала, а втората фотокамера дублира първата, и смея да твърдя, че снимките от нея са с отлично качество. Безпилотникът разполага с автопилот, който се включва, ако изчезне насочващият сигнал от наземния пункт за управление. Никой в света няма аналог на този летателен апарат, другари, и вие сте сред първите, които узнават тази тайна.

— Всичко това е добре, генерале, но доколко способна ще е машината да преодолее вражеското ПВО и да се върне с информацията? Ако я свалят, западняците ще са предупредени, че готвим нещо и край на изненадата, а тя е ключовият фактор, без нея може да сложим кръст на плана.

— Няма защо да се тревожите, другарю маршал, нито едно ПВО в западна Европа няма средствата, за да свали „Рейс“. Самолетът се движи със скорост от 1500 км/ч на височина от 20000 метра. С такава скорост и височина за него не са страшни нито изстребителите, нито зенитните оръдия. Освен това голяма част от машината е изработена от синтетични материали, а не от метал, това допълнително затруднява засичането от радари, а като не виждаш нещо, не може да го свалиш.

— Това е добра новина, генерале, значи въпросът с добиването на точна информация е решен, нещо друго? — огледа последователно всички на масата Степанов.

— В западната преса имаше интересни статии. — След кратък размисъл започна да говори Соколов — В тях пишеше, че Западният Алианс е закупил от презокеанския си съюзник САЩ партида от винтокрили машини автожири или хеликоптери от типа АН-64 Апачи — кръстени са на името на индианско племе, почти унищожено от американците (доста странен обичай). Машините са предназначени за

унищожаване на танкове и представляват съществена опасност за танковете ни. Няма нужда от летища или поддържаща инфраструктура, могат да кацат и на малки полянки, на селски път, навсякъде.

— Прав сте, другарю полковник — отговори генерал Ванюхин. — Но и ние разработваме подобни машини Ми-24 „Хайнд“. Конструкторското бюро на Мил обеща да започне скоро масовото им производство в авиационните заводи. Но истината е, че хеликоптерите са много по-трудни за откриване и унищожаване от самолетите.

— Спокойно, другари — намеси се Василевски. — Нека решаваме проблемите един по един, първо да затрием изстребителната и бомбардировъчната авиация, с въздушно господство ще се заемем и с хеликоптерите им, няма къде да избягат. Други предложения или да считаме, че планът в общи черти е готов?

— Може би не е лоша идея да включим в играта и другарите от ГРУ (главно разузнавателно управление) — предложи леко смутен Василий.

— Те пък за какво са ни, освен да арестуват някой селянин и да им се привиждат шпиони под всяка маса, за друго не стават.

— Така е, но имат добре развита агентурна мрежа в Западна Европа, може просто да наредят на агентите си да вземат по една брадва, трион или клещи, и в това няма нищо уличаващо, и да им наредят в ден X час Y да почнат да секат и режат електрическите стълбове и телефонните линии. Повечето радарни установки и военновъздушни бази в Германия са новоизградени и нямат собствено аварийно захранване, това значи, че ще останат без ток и телефони. А при тревога всеки първо вдига телефона за инструкции и чак след това се сеща за радиостанцията. Освен това, така хваленият СПЕЦНАЗ на ГРУ може да повършее малко във вражеския тил, да взривят някой и друг трансформаторен пост, по възможност и някоя електроцентрала, нищо фрапиращо или неизпълнимо, тези обекти не са с толкова силна отбрана като военните бази, а когато се справим с вражеската авиация, вече ще можем да десантираме нашите парашутисти и те да довършат започнатото.

В последвалата тишина всички обмисляха думите му, след което маршал Степнов се изправи.

— Този млад офицер ни посочи пътя към победата, другари! Това е пътят за инвазията на съветската армия в Западна Европа — капиталисти, дръжте се! Милост няма да има! И за това, другари, аз пия! Предлагам тост! За славните червенознаменни ВВС, за подполковник Яколев — отличен другар и офицер! И за победата, другари! За победата!

И шестимата се бяха изправили и застанали мирно, след тройно „Ура! Ура! Ура!“ всички се чукнаха с чашите с водка и пиха до дъно... Тридесет минути по-късно Василий минаваше обратно същия път, който мина сутринта, сам не бе забелязал как бяха минали четири часа в разговори и обсъждане. Маршалите Василевси и Степанов се свързаха със СТАВКА и уговориха среща с генералния щаб и председателя Сталин. Генералът, полковникът и подполковникът решиха, че не е лошо да се разходят из Сочи в търсене на приятна компания и женски утехи. Искаха да вземат Яколев със себе си, но той ги информира, че има нещо предвид, което го чака в леглото му. След няколко намигвания и шеги по негов адрес, го пуснаха, за да изпълни своя дълг пред нежната част на човешкия род. Докато отваряше вратата, Василий се чудеше дали Маруся го е изчакала. За негова изненада тя бе останала, бе оправила леглото и седеше на дивана леко облегната на облегалката. Гледаше го с прекрасните си синьо-сиви очи. Бе облечена в лека лятна рокля на цветчета... „Така изглежда още по-красива“, помисли си Василий.

— Както казах, искам да си поговорим — каза с усмивка на Василий и затвори вратата...

Половин година по-късно Василий бе в централния московски бункер на ПВО, бункерът се намираше на десетки метри под повърхността на земята. Самото убежище имаше няколко входа и изхода, като единият излизаше на линиите на московския метрополитен. Метрото имаше пряка връзка със секретна метро станция под Кремъл. Този подземен път често използваше председателят на КПСС, другарят Сталин. Транспортът се осъществяваше от влак с особено назначение, изготвен специално за транспортирането на ВИП персони като Сталин, неговото близко обкръжение и придружаващия ги антураж. Влакът бе добре брониран и предоставяше всичко необходимото, с възможно най-високо ниво на комфорт, лукс и безопасност. Охраната бе поверена на войници от

НКВД, политически благонадеждни с безупречни досиета, дългогодишен опит и прослужен стаж. Василий се събуди рано, обръсна се, облече парадния си мундир, сложи фуражката си и бе напълно готов, когато в 2 часа през нощта дойдоха да го вземат от вкъщи. Придружителите бяха двама с не много добре ушити костюми, в които едвам се побираха едрите им тела. От безизразните набраздени с белези лицата и квадратните фигури човек лесно можеше да се досети, че са от тайната полиция. Поискаха да се легитимира, след което го придружиха до колата. Тримата се качиха в черната лимузина и потеглиха. „Чайка“-та се носеше по тъмните нощните улици на Москва с тихо бръмчене. За разлика от VIP персоните, Василий мина през централния вход на бункера, самият вход бе в една безлична административна сграда с олющена фасада, намираща се в центъра, близо до Москва река. Единствения признак, че сградата е по-специална, бе наличието на засилена охрана, както и високата масивна ограда, която заграждаше територията на обекта и го отделяше от околните постройки. Яколев машинално погледна часовника си и забеляза, че пътят им е отнел половин час. Последваха три последователни проверки на удостоверенията за личност и партийните книжки, първата проверка бе на портала, където часовете много внимателно проверяваха документите и сравняваха всеки детайл, а стражевите кучета гледаха лошо всеки новопристигнал, втората бе на входа на сградата, където Василий и неговите придружители бяха на мушката на два автоматични картечни турели с кибернетична сравнителна система и третата бе при асансьора — пред стоманена врата, задвижвана от електромотори с дебелина от 1 метър висококачествена стомана. Спускането с асансьора отне 2 минути, след като излязоха от кабината, продължиха по полусферичен коридор, обшит с дебели метални листове, захванати към бетона с големи стоманени нитове. На равни разстояния от двете страни на дългия сто метра коридор имаше разположени служебни помещения, както и други коридори, които го пресичаха. От стаите се чуваха приглушени разговори и откъслечни думи, а по перпендикулярните коридори забързано се движеха офицери с различни униформи и рангове — имаше с униформи на ВВС, на свързочни войски, на НКВД и тук-там минаваше някой с тъмносиня униформа на техническия персонал, отговарящ за функционирането на бункера. Мярнаха се и няколко

хубавички сервитьорки от бюфета. Василий оплакна очи по тях, но със съжаление си напомни, че вече е женен мъж. Не че това пречеше на един истински мъж да разсъблече някоя жена с поглед или да пошляпа по дупето някоя палавница, но като един истински мужик всеки трябва да си знае мярката. Не вървеше, току-що минал под венчилото, да почне да кръшка. За всяко нещо си има време. Единият от безмълвните му придружители го потупа по рамото и като видя, че е привлякъл вниманието му, кимна с глава към края на коридора.

— Натам ли?

Последва второ кимване, след което двамата безмълвни типа в синхрон се обърнаха и тръгнаха към изхода.

— Е щом е натам, натам да е! — Яколев измина останалото разстояние, докато се оглеждаше любопитно, за първи път му се случваше да е в подземен бункер, и то толкова голям. Ако се съди по хората, които срещаше, убежището е относително голямо, за около 200 човека. Коридорът свърши и Василий се оказа в обширна зала, добре осветена от луминесцентно осветление, което придаваше мъртвешко сив, леко призрачен вид на предметите и хората. Залата имаше амфитеатрална форма, като в центъра бе разположен огромен 10 на 15 метра екран, във вид на Стъклена стена, разграфена с нарисувани очертанията на Западна Европа и европейската част на СССР. Видеопроекторите наслагваха образите на различните летища, военни бази и войски върху екрана. Отделно под всяко изображение имаше пояснителна информация във вид на изображения на малки самолети, танкове или войници, обозначаващи рода войски, както и числения състав. Войските на съветската армия бяха оцветени в червено — цветът на революцията, свободата и кръвта, а тези на капиталистите — в синьо — цветът на потисничеството, робството и несправедливостта. Амфитеатралната част на залата бе във формата на полукръг, с три стъпаловидни нива. На първото ниво, седнали зад бюра пред компютрите и свързаните с тях проектори, бяха оператор техниците, телефонистите и аналитиците с надзираващи тяхната работа комуникационни офицери — всичките с нисък ранг, основно лейтенанти, капитани и майори. На второто ниво бяха командващите войски — генералите с подчинените им полковници и подполковници. Всеки от тях отговаряше за определена армия или за отделните армейски дивизии и имаше определен сектор за развитие на

настъплението, отразен със стрелки върху огромния екран — карта. На третото ниво бе разположен висшият генералния щаб на съветската армия. Там бяха маршали от армията, флота и ВВС, сред които Яколев разпозна и двамата си началници, маршалите Степанов и Василевски, които спореха разпалено с другите си колеги. На долния ред мерна генерал Ванюхин, който водеше разговор с полковник Владимир Косюгин, стратег, отговарящ за развитието на ядрената научно изследователска програма на Съветите. Както изглежда, всички искаха да се подсигурят, или по-точно да си прикрият задника, в случай че другарят Сталин дойдеше по-рано от определения час за началото на операцията. По средата на третото ниво бе разположена ВИП ложата, леко издигната и издадена напред, тя бе украсена с позлатения герб на СССР. В нея централното място, все още празно, бе запазено за председателя Сталин, а на останалите места седяха и разговаряха хората, които управляваха Съветския съюз — елитът, в чиито ръце бе концентрирана цялата мощ на съветската власт, те определяха пътя за развитие и прогрес на страната. Тяхната дума определяше как да живее или умре всеки един от съветските граждани. В ъгъла най-отляво бе генерал Туполев, застаряващ любител на водката и верен син на Матушка Русия, той бе един от бившите фаворити на Сталин, докато по-младите, подли и напористи протежета не го изместиха от вътрешния кръг приближени. Вече бе минал пенсионна възраст, но благодарение на военния си талант, куража и способността си да действа бързо, смело и решително, още не го бяха изпратили в оставка, въпреки желанието на мнозина „доброжелатели“, особено сред младите връзкари и натегачи. Във войската още помнеха Туполев като истински патриот, като човек, който се грижи за своите войници, и стараейки се победата да не е на всяка цена, а с минимални загуби за войските. Едно рядко срещано качество за съветски генерал. Отдясно пред него седяха тримата най-приближени на Сталин. Така нареченият вътрешен кръг от доверени хора. Първият бе генерал Георги Куков, главен стратег и плановик на военните операции в генералния щаб на съветската армия, той осъществяваше надзора и контрола за тактическото изпълнение на особено важните специални операции. До него седеше командващият на вътрешни войски (войските на МВД министерство на вътрешните работи) полеви маршал Радик Граденко, шеф на ГРУ (главно разузнавателно управление) и новоизгряваща

военна звезда, и той бе допринесъл за множеството победи на съветската кауза в Китай и Източна Азия. Неговите войски осигуряваха охрана на всички секретни обекти на и извън територията на Съветския съюз. И на края леко преведена напред, оглеждаща залата, бе кучката Надя, естествено никой не смееше да нарече шефа на НКВД Надя Зеленков кучка право в очите, освен ако не беше отчаяно смел, много пиан или отегчен от живота самоубиец. И зад гърба ѝ малко се осмеляваха да я нарекат кучка, при условие че доносниците на НКВД бяха навсякъде. Доносник можеше да е всеки — младият студент в метрото, тежко гримираната лелка в магазина, работникът от заводска смяна, бабичката на пейката пред блока, офицерът, сержантът или войникът, човек никога не знаеше дали някоя неволно изпусната дума в разрез с партийната политика няма да му докара беда. Всеки нормален и що-годе принципен офицер ненавиждаше, мразеше или се страхуваше от Надя Зеленков. Безпощадна, хладнокръвна и пресметлива, тя напредваше през ранговете на секретните служби, съсипвайки всеки, който се осмелеше да ѝ се противопостави. Беше унищожила кариерата или по-лошо, живота на мнозина млади и перспективни офицери, само защото бяха имали нещастieto, лошият късмет или глупостта да се изпречат на пътя ѝ. Публична тайна бе и това, че напредъка ѝ в службата бе свързан със задоволяването на някои специфични нужди на председателя Сталин. Всеки, който си позволяваше да си отваря устата по този въпрос, обикновено изчезваше безследно, и след няколко такива случая разговорите на тази тема спряха. Всеки един от тримата лични фаворити на Сталин с удоволствие щеше да прегризе със зъби гърлото на другите двама. Василий се огледа, видя, че никой не му обръща внимание и се запъти към тоалетната. До началото на операцията имаше още няколко часа и можеше да си позволи да диша малко по-спокойно. Сега бе моментът да дръпне един фас „Беломор канал“. Застанал над клекалото, запали цигарата и я поднесе към устата си, а в следващия момент изруга от цялото дъно на необятната си руска душа. Беше налапал цигарата откъм запаления край, опари езика си, и докато псуваше под нос, обърна цигарата и дръпна с пълни гърди от никотиновия дим. Каквото и да говорят, цигарите успокояват. Напоследък в съветското общество бе подета кампания с пороците, твърдеше се, че цигарите са вредни, и човек трябва да се грижи за

здравето си, ако ли не, държавата ще се погрижи за здравето на човека. В Русия пушенето беше масово явление, стотици милиони пушеха, съответно и отглеждането на различните сортове тютюн бе в огромни количества.

— Да, ама не, ядец — и Василий показа кукиш на въображаемите доктори, така загрижени за здравето на съветския човек.

Просто Василий знаеше каква е цялата работа, баща му бе казал, че правителството е решило да увеличи валутните фондове за сметка на производството и потреблението на тютюн. Цялата кампания бе с цел да се намали потреблението изкуствено и тютюнът да се продаде зад граница чрез подставени фирми за така необходимата твърда валута. Военната машина на Съветите имаше нужда от суровини, от такива, които нямаше как да бъдат добити или произведени, това включваше алуминий за авиацията, каучук, необходим за гумите на БТР-ите, колите и камионите, хром, молибден и други метали, необходими за танковите брони и бронебойните снаряди, компютърни платки и технологии, необходими за кибернетиката, морфин, пеницилин и други антибиотици, необходими за полевите болници. А всичко това струваше пари, и то в западна валута. Докато подръпваше от цигарата, Василий се замисли. Случката с цигарата си показваше, че нервите му са се разшивали. Непрекъснатата работа до късно по изпипване на плана, който бе предложил, напрежението и безсънните нощи си оказваха влияние, наистина постигна толкова много, и то само за половин година — ето вече е генерал — лейтенант, а и скоро и баща (Маруся бе бременна от четири месеца и в момента падаха родителски вълнения дали бебето ще е момче или момиче и как ще се казва, и т.н.), Яколев старши бе доволен от сина си и се радваше, че ще има внуци. Но всичко това натоварваше Василий и той усещаше, че вече не издържа, скоро ще се пречупи.

— Да свършва по-скоро, мамка му, дръпна за последен път от фаса и го метна в кенефа, проследявайки с поглед как угарката пада в дупката, заслуша се дали ще чуе характерното цоп, но нищо не чу. Както изглежда, не само бункерът бе дълбоко под земята, но и кенефите. Тази мисъл се строи забавна на Василий, представяйки си как отпадъците от човешката жизнедеятелност пътуват към центъра за Земята, почти като в романа на Жул Верн, ама не съвсем. Обтегна

мундира си и с усмивка на уста, поразвеселен, излезе от тоалетната и се насочи към командната зала... Предстояха велики дела. Но с великите дела се наложи да поизчакат още два часа, до 5 часа оставаха броени минути и градусът на външение се повишаваше, нагнетявайки въздуха с напрежение. Председателят Сталин още не беше дошъл и никой не смееше и не бе готов да рискува главата си, за да започне началото на операцията и цялата война без него. Самият план се градеше на точно спазване на графика, едва ли не по минути, и всяко нарушаване можеше да доведе до срыв на добре смазаната и тренирана военна машина. Спазването на план-графика бе особено важен за авиацията, изненадата бе основният фактор, и затова самолетите трябваше да излетят в сутрешния сумрак, и, достигайки до летищата на Алианса точно когато слънцето изгрява от изток, заслепявайки вражеските пилоти, това бе немаловажно тактическо преимущество във въздушния бой. Но основната цел си оставаше да ударят летищата преди или по време на закуска, когато пилотите и персоналът още не са станали от сън или още не са разбудени напълно, докато човек е сънен, реакциите са забавни и дори тези детайли бяха отчетени в плана за атака. Яколев имаше място с табела с неговия ранг и име до генерал Ванюхин, на второ ниво, точно под местата, където бяха маршалите Степанов и Василевски. Соколов седеше от другата страна на Ванюхин и нервно почукваше с молив по бюрото. Последните два часа Яколев, а и другите офицери прекараха в разходки през 15–20 минути до тоалетната, където пушеха нервно по една, две цигари. След два часа цигареният дим вътре бе толкова гъст, че тоалетната заприлича на парна баня или на бойно поле, където използват БОВ (бойни отровни вещества), а това не бе далече от истината, имайки предвид различните вкусове и сортове цигари с вариращо качество и мирис. Само най-отчаяните смелчаци или нервак пушачи успяваха да оцелеят вътре повече от 5 мин. Яколев за пореден път погледна командирския часовник „Ракета“ на ръката си, след което и големия кръгъл стенен часовник, намиращ се над проекторния екран. Оставаха 5 минути до 5:00. Ако не спазват графика, цялата офанзива може да... Разговорите в залата внезапно секнаха и това откъсна Василий от мислите му, огледа се и видя, че всички са се обърнали и гледат някъде зад гърба му. Василий се обърна и за първи път в живота си видя Сталин на живо, и то толкова близо, на някакви си 10 метра от себе си. Граденко

и Куков станаха и направиха място на Сталин, за да стигне до своя масивен като царски трон стол. На едно от местата зад него, след като се огледа, седна непознат на Яколев човек, с бръсната глава, нещо често срещано в съветската армия, и странна късо подстригана брадичка във формата на катинар. Василий бе виждал такава брада само на кино в историческите филми за испанските донове. Най-странното в човека обаче бе, че е облечен с граждански костюм, и то от скъпите, прецени на око Василий. Никой друг в залата не беше облечен в граждански дрехи и неизвестният се отличаваше като бяла лястовица в ято от гарвани. Василий започна да се досеща кой може да е този човек, носеха се слухове за личен съветник на другаря Сталин, за сив кардинал в сянка, който не отговаряше пред никого и за нищо и се подчиняваше лично и само на Сталин. Нещо като негов личен емисар. Никой не знаеше откъде е и кой е, а и никой не смееше да задава такива въпроси. Човекът бе жив фантом виждаш го, а все едно не съществува, а и по-добре наистина да се правиш, че не го виждаш, за да не стане лошо. Василий отново премести погледа си на Сталин. Около председателя Сталин витаеше аура на сила и власт, той бе среден на ръст, едър, с късо постригана прошарена коса, имаше пищни мустаци и гъсти рунтави грузински вежди. Облечен бе в светлосин френч без отличителни знаци и панталон с червен кант. Докато оглеждаше залата със студените си сини очи, с лявата си ръка почукваше лулата в парапета на ложата, а с дясната леко засукваше мустака си. И карфица да паднеше, звукът щеше да е като от гръм, толкова тихо бе в залата.

— Добре, другари, време е да освободим народите на Западна Европа от техните потисници, независимо дали го желаят, или не. — Сталин седна в креслото си, намести се по-удобно, облягайки се на облегалките и се обърна към генералите си:

— Да започваме! — след което захапа лулата си и я запали, гледайки екрана с картата на Западна Европа.

Залата сякаш се събуди от дълбок сън, веднага започнаха да звучат заповеди и команди от офицери с всякакъв ранг и род войски, телефонистите започнаха да се свързват по радиостанциите и телефоните линии, звънейки по подразделенията и военните бази. Армейските части, флота и авиацията бяха вдигнати по тревога. Планшет операторите отбелязваха върху огромния екран готовността

на войските, числения състав, следвания маршрут и противостоящите войски на Алианса. Яколев се съвзе от вцепенението, което го бе обхванало, притокът на адреналин го караше да се чувства свеж и изпълнен с енергия, готов за действие така, сякаш умората и напрежението, натрупани през всичките тези месеци къртовски труд, изчезнаха. Докато наблюдаваше как стрелките с броячите върху картата се движат на запад, се чувстваше готов за трудови и военни подвизи. С две думи, морето му беше до колене. Войната започна, а дали е за добро или лошо, това само времето можеше да покаже.

Операция „Червена тревога“ започна!

АВИОБАЗА „МАЧУЛИЩИ“ КРАЙ МИНСК, ВОЕННО ЛЕТИЩЕ НА 23-ТИ СМЕСЕН ГВАРДЕЙСКИ
КРАСНОЗНАМЕНЕН АВИАЦИОНЕН ПОЛК. НА 800 КМ ОТ МОСКВА, 1950 Г.

Мерсеев цяла нощ се въртеше и не можеше да заспи. Затова допринасяше както натрупваната умора от ниско височинните тренировъчни полети, стрелбата по наземни и въздушни мишени, учебните занятия през изминалите дни, така и хъркането на неговия приятел младши сержант Дима Дубанов, който спеше на втория етаж на общата им „етажерка“, така наричаха двойните легла. Опитваше се да заспи, а сънят бягаше от очите му, не идваше и не идваше. Имаше някакво странно, тягостно чувство, което не му даваше мира и му пречеше да заспи. На вечерната проверка се чувстваше като труп и мислеше, че след отбоя ще легне и ще заспи веднага. Но вече няколко часа се въртеше в леглото и не можеше да си намери място. Дори прибягна до такива бабини методи като броенето на овце, но и това не помогна особено. Сънят просто не искаше да идва. Последните няколко месеца занятията бяха изключително интензивни, направо скъсваха гъза им от тренировки в прекия и преносния смисъл. По цял ден да зубриш или да правиш учебни полети на максималния радиус на действие на Як, не беше от най-приятните изживявания. Съветските авиоконструктори може и да правеха добри, дори отлични самолети, но грижата за комфорта на пилота бе на последно място. След няколко часа седене неподвижно в не особено удобната седалка на изстребителя задните части на човек ставаха на палачинка. Слизайки от самолета, човек се чувстваше все едно е яздил кон няколко часа. Наистина с дългите полети и дискомфорта се свикваше, нямаше нищо страшно, но усилените тренировки навеждаха на мисълта, че скоро ще се случи

нещо и това можеше да е само едно... война. Истеричното дрънченето на звънеца и ярките примигвания на червената лампа го изкараха от унеса, предхождащ съня.

— По дяволите, тъкмо заспивах — отбеляза мислено Сергей. От коридора се чуваше гласа на дневалния, който повтаряше като развален грамофон „Обявена е бойна тревога! Обявена е бойна тревога!“ — От началото на тревогата минаха 30 секунди...

Обявяването на тревогата бе посрещнато с порой от ругателства и псувни докато още сънените пилоти се опитваха да се облекат в полумрака на спалното помещение.

— Мамицата им! Това е третата тревога за тази седмица!

— Тия... нямат ли си друга работа!

— Не оставят човек да се наспи като хората, писна ми.

— Не им ли омръзна да ни тормозят, денем занятия, вечер тревога, това не е живот!

— Ако не им се спи на нашите сержанти и старшини, да играят шах или дама, и да ни оставят на мира.

— Стига сте се оплаквали, тъпаци, чу се недоволният глас на Конев откъм вратата — Не вие спите под звънеца и тъпата червена лампа. След всяка тревога пет минути нито виждам, нито чувам, привиждат ми се само червени кръгове и чувам само звън в ушите!

— Спокойно, Конев, ще ти дадем черни очила и бастунче на слепец, а и за слуха ти ще помогнем, слухово апаратче ще ти сложим, и до самолета ще те заведем и дори ще те качим! Само излиташ и пей сърце, нали така, другари, за какво са приятелите, ако не да помогнат! Както твърди мъдрата народна поговорка, приятел в нужник се познава. — След тези думи на Гришин цялото спално помещение избухна в смях.

— Майната ти, Гришин — озъби се Конев. — От теб помощ е като да чакаш писмо от оня свят!!

Докато псуваха под носа си и си подмятаха шеги, пилотите проверяваха за последно летателното си оборудване и снаряжение. При тревога трябваше до 5 минути да са се строили пред спалния корпус, напълно екипирани и готови за полет. Мерсеев закъсняваше, и излизайки от спалното се затича по коридора към изхода, но пътят бе преграден от дневалния, който пренасочваше потока от пилоти към

лекторската зала. Тя бе пълна до пръсване с народ, и докато Сергей си търсеше място да седне, забеляза, че до всеки от изходите и ъглите на залата има войници в пълно бойно снаряжение. Облечени в камуфлирани униформи с малинови петлици и сини фуражки с малинов кант, всичките бяха въоръжени с АК-47. Униформата им издаваше принадлежност към НКВД. Сергей намери свободно място пред трибуната на втория ред. Проправяйки си път, вдигна двама непознати пилоти с отличителни знаци на бомбардировъчната авиация. Седна зад чина, и докато се наместваше, обходи залата с поглед, търсейки своите другари от ескадрилата. Погледът му пак се плъзна по войниците от НКВД, наличието на които обикновено значеше лоши новини. Още бяха пресни спомените за чистките 1937–38 год. Мерсеев забеляза, че и другите пилоти гледат с опасение на войниците. Ако висшето партийно ръководство е решило да търси предатели в редовете на армията, мелницата на репресиите отново ще се завърти и тогава няма да има значение дали си летец, тоест елита на съветската армия, или прост кашик, един донос, една неволно изпусната дума и човек изчезва. Получава 9 мм кръвоизлив или отива на чист въздух сред природата в Сибир. При такава мисъл Мерсеев усети, че започва да се поти с една неприятна лепкава студена пот, като гледаше и колегите си насядали по скамейка, и те бяха започнали да осъзнават какво значи присъствието на въоръжените войници от НКВД на всеки изход. В пика на напрежението, когато пилотите започнаха да се вълнуват и тихият шепот започна да преминава в разговор на все по-висок тон, в залата влязоха и се насочиха към трибуната трима старши офицери. Сергей познаваше първите двама, това бяха командирът на полка подполковник Николай Воронов и политкомисарят Николай Островски, а виж третият бе непознат, носеше униформа на майор от НКВД. Бе висок, слаб, с жълтеникава кожа и голяма глава. Под фуражката през стъклата на очилата гледаха две студени змийски очи. Когато страният тип фокусираше поглед върху някого, усещането бе сякаш се прицелва през мушката на пистолет в момента преди да стреля. След като се настаниха на трибуната, първи взе думата подполковник Воронов, той гледаше своите хора и изпитваше гордост, това бяха неговите момчета, хората, които толкова упорито бе тренирал последните месеци, и които от този момент щеше да предвожда в бой:

— Накратко, другари, в 5:00 бе подаден сигнал „Червена тревога“. От този момент нататък ние се намираме в състояние на война със Западния блок.

В залата се разнесоха възгласи на изненада и учудване, до известна степен и на облекчение. По-добре на война, отколкото едноразовен билет за подземията на НКВД или някой лагер на ГУЛАГ. Наистина, войната е война, но е на принципа каквото сабя покаже — който оцелее, оцелее, който не, не...

— Спокойно, другари, да не си мислите, че тренирахме толкова дълго и упорито напразно. Както е казал великият руски полководец Суворов, повече пот в учението, по-малко кръв в боя. Сега давам думата на нашия полкови комисар Островски.

Островски се изправи запъхтян, на голото му теме лъщеше пот, личеше, че е развълнуван, нещо нехарактерно за него. Обикновено докато четеше политинформация, неговия монотонно равномерен глас действаше приспиващо на сгучаещите пилоти. И тези, които заспиваха, си изкарваха извънредни наряди в кухнята да чистят картофи.

— Ъхъм — прочисти гърло Островски — Другари! Родината, комунистическата партия и другарят Сталин ни гласуват огромно доверие! На вас, сталинските соколи, се пада честта да бъдете първите, които ще нанесат удар по леговището на западния империализъм! Ние трябва да сме единни и да покажем на западните капиталисти и експлоататори, че съветската армия, флот и авиация са несъкрушими, и че нищо няма да ни спре докато не постигнем пълна и безусловна победа! Ще донесем свободата на поробените европейски народи на върха на нашите щикове! — Островски тъкмо поемаше въздух, за да продължи с патриотичната тирада, когато чу лекото покашляне до себе си.

— Аааа, да, да... извинете, другарю. Другарят майор Бугаев от НКВД ще проведе оперативката и ще обясни каквото трябва да знаете.

Бугаев се изправи, кимна на двама от своите войници и те внесоха голяма, три на два метра дъска с прикрепени към нея фотографии.

— Здравейте, другари авиатори! Аз съм майор Бугаев и ще ви запозная с целта на вашата мисия. Всеки от вас, който чуе своето име, ще дойде при мен и ще се подпише в списъка, че е получил плика с

документи. Всеки един от вас има различна индивидуална задача, която ще разбере, след като отвори плика. Когато всички получат пликове, ще започнем с оперативката. Нямаме никакво време, затова ще помоля да бъдете експедитивни. Има ли въпроси? — отговори му мъртвешката тишина в залата.

— Добре да започваме, който си чуе фамилията и инициалите, да идва...

— Махнов, Громов, Борозов, Казаков, Варенцов, Чистяков..., Мерсеев.

— Аз! — Сергей отиде с бърза походка до трибуната, сложи подпис в списъка срещу своята фамилия и получи определения за него плик. Докато се връщаше на мястото си, скъса плика и още със сядането започна да разпростира върху чина документите, които намери вътре. Отгоре беше карта с обозначен маршрут на полета, височина, скорост, азимут, земни ориентири — стандартните неща, като всичко бе описано точно, едва ли не по минути. Под картата имаше скица на целта с няколко пояснения и написани цифри. Обектът на атака бе летище. Под скицата имаше няколко увеличени и номерирани аероснимки. По тях и скицата се ориентира, че основната му цел е диспечерската кула и самолетните стоянки пред нея, подобна стоянка имаше и на тяхното летище, там бяха паркирани дежурните изстребители. С пунктир бе обозначена зоната му на действие и в нея като второстепенни цели бяха определени два леки сглобяеми хангара, ако се съди по аероснимките, предназначени за текущ ремонт и презареждане. Близко до диспечерската кула, както треторазредна цел бе маркирана малка офис сграда. Полетът трябваше да се извърши на малка височина под 50 метра със следване извивките на терена, избягвайки по възможност населените места по пътя. Така, такаа, значи ще се опитаме да се промъкнем под радарния хоризонт на стационарните радари, отбеляза за себе си Мерсеев, идеята не е лоша, но когато приближим летището, насочващите радари на зенитната артилерия ще ни прихванат, и това няма да свърши добре. В долния ъгъл на схема се намираше легендата. В нея бе записано предполагаемото количество самолети по типове, количеството летци и обслужващ персонал, както и наличните средства за ПВО. Летището се намираше дълбоко в немския тил и затова се охраняваше само от една зенитна батарея с радарно насочване. Мерсеев знаеше

параметрите на зенитните установки за точкова отбрана „Бофорс“ — 40 мм. Четири цеви или сумарно 600 снаряда в минута. Не е кой знае колко, ако не е калибърът — едно попадение от 40 мм снаряд, и човек може да се пише пътник за оня свят. Бе слушал разказите на ветераните от Китайската и Източноазиатската война. И това, което разказваха, не бе никак обнадеждаващо — при пряко попадение на снаряд от такъв калибър, крилото обикновено се откъсваше или в него оставяше дупка с големината на футболна топка. Някой му бе разказвал и за случай, в който единично попадение във фюзелажа довежда до откъсване на цялата опашка на самолета. По-скоро зенитките трябваше да са приоритетна цел, може би някой от колегите щеше да се заеме с тях, Сергей искрено не му завиждаше. След като и последният пилот се подписа, получи плик със своите заповеди, Бугаев се изправи на подиума и започна брифинга.

— Другари, моля за вашето внимание! Всички получихте инструкциите и ще пристъпим към доуточняване на основните фази от плана. Вашата цел е военното летище край градчето Гарделеген в област Саксония близо до градовете Бранденбург и Волфсбург. Авиационната база охранява стратегическата автострада Берлин — Хановер, както и значителна част от Централна Германия. Там са базирани три ескадрили, една изстребителна — със „Спийд Мустанги“ и две бомбардировъчни — с четиримоторни „Манчестър Mk-10“ от 7-мо крило на стратегическата авиация. Изградени са и няколко вертолетни площадки за новите хеликоптери АН-64 „Апачи“, които доставят американските им съюзници. На разузнавателните фотоснимки се вижда, че две трети от самолетите са разположени на самолетните стоянки и са в готовност да излетят при тревога. За момента нямаме точни данни дали на летището има хеликоптери, това ще установите на място.

— Такаа. Атаката ще се състои от пет вълни. В първата и втората ще бъдат само изстребители с най-опитните пилоти — това са съответно 13-та и 17-та изстребителни ескадрили, тяхната цел ще е да приковат към летището вражеската авиация и да възпрепятстват излитането на вражеските дежурни звена. Третата вълна ще бъде смесена — 20-та изстребителна ескадрила, ескортираща 8-ма тежко бомбардировъчна ескадрила. Четвъртата и петата вълна ще са съответно от 9-та и 12-та бомбардировъчни ескадрили, ескортирани от

презаредилите се на летищата за подскок изстребители от 13-та и 17-та ескадрила. Ударите ще се извършват във времеви интервал от 20 до 30 минути, това ще позволи да се осъществи непрекъснато въздействие върху целта. След унищожаването на целта изстребителите ще бъдат пренасочени към завладяване на локално въздушно превъзходство в района на действие. При липса на въздушен противник и пълно господство във въздуха, изстребителите заедно с бомбардировачите ще бъдат пренасочени към действие по наземни цели в интерес на сухопътните ни части. Полетът ще се извърши на свръхмалка височина — под радарния хоризонт с избягване на крупните населени пунктове при спазване на пълно радиомълчание. След като презаредите на пограничните летища, маршрутът ви ще мине на север от Берлин през малолюдна местност. Това се отнася за първите две вълни, съответно за 13-та и 17-та ескадрила. Третата, четвъртата и петата вълна ще извършват полет на средна височина между 3000 и 4000 метра надморска височина. Изстребителите ще съсредоточат цялото си внимание върху незащитените и леко бронирани цели като самолети, машини, личния състав и обслужващ персонал. Целите на бомбардировачите ще са хангарите, летателните писти, складовете с ГСМ, както и цялата останала инфраструктура. От съществено значение е графикът — излитането, полетът, пребиваването в района на целта, всичко е разчетено по време и отбелязано на картите. На всеки изстребител ще има по два подкрилни резервоара. С тях радиусът на действие на Як-овете става двойно по-голям. Самите подвесни резервоари имат двойна функция — на края на всеки, зад стабилизаторите има монтиран ударен взривател. След откачване на резервоара от самолета той се превръща в ефективна запалителна бомба. Използвайте ги за постигане на поставените ви задачи. Сами знаете, другари, как се взривяват и горят бензиновите пари, а какво остава за чистия високооктанов бензин. Първо за хранване на двигателя ще използвате горивото от резервоарите и каквото остане ще използвате като бомба. Вътрешните горивни запаси на Як-овете са достатъчни, както за въздушен бой, така и за да се приберете обратно на летищата. Както сте забелязали, на картите ви има отбелязани летища за подскок, това са летища с малки размери, непозволяващи приемането на голям брой самолети на тях. Те служат само за кацане, попълване на боеприпасите и зареждане с гориво. След това излитате,

във въздуха ще бъдете пренасочвани към нови бойни задачи. След завършването на бойните полети за деня ще се върнете в постоянните си авиобазы. В общи линии е това, другари сталински соколи, някакви въпроси? — запита Бугаев с тон, от който се подразбираше, че не трябва да има никакви въпроси. Пилотите бяха забили поглед в предоставените им документи и дори някой да имаше въпроси, не смееше да го зададе. Никой не искаше да се забърква, а не дай си боже, да обиди или засегне човек от НКВД. Сергей разбра, че никой няма да се престаши, а въпроса не търпеше отлагане.

— Аз имам въпрос, другарю майор? — вдигна ръка Сергей.

— Представете се, другарю!

— Младши лейтенант Сергей Мерсеев.

— И какво не Ви е ясно, другарю Мерсеев — с плътюдна усмивка попита Бугаев. — Ще ви го разясня, стига да е по силите ми, моля заповядайте.

— Амиии, ъкххъм — изкашля се от смущение Мерсеев — На картата има обозначена зенитна батарея... четири 40 мм „Бофорса“, не трябва ли унищожението им да е една от първите ни задачи, ако не ги ударим, може да имаме чувствителни загуби...

— Хммм, въпросът Ви не е толкова безсмислен, колкото очаквах, за оръдията, както и за радара на базата вече са взети съответните мерки. — каза Бугаев, гледайки часовника си. Това, което ще ви кажа, вече не е тайна, хранването на цялата база се осигурява от гражданската електроснабдителна мрежа. В базата няма монтирани собствени електрогенератори. И много скоро нашите смели диверсанти саботьори ще оставят капиталистическите свине на тъмно, и то в прекия смисъл на думата. Това задоволява ли любопитството Ви, другарю младши лейтенант?

— Аха, тоест да, другарю майор!

— Добре, нямаме време за губене, да си сверим часовниците сега е 5 и 27, в 6:00 13-та ескадрила трябва да е стартирала.

— Може ли да кажа две думи на момчетата си, другарю майор? — погледна въпросително подполковник Воронов.

— Добре, но да е бързо, пилотите трябва да са на летището до 10 минути.

— Другари! — започна Воронов — През последните няколко месеца ние упорито тренирахме, без да жалим своя труд и пот, и сега

настъпи моментът на истината. Нека покажем на света какво наистина могат сталинските соколи! Напред, другари, очакват ни славни победи!

В залата се разнесоха ентузиазирани викове на одобрение. Воронов, Бугаев и Островски излязоха през страничния изход и се насочиха към служебния автомобил, който ги чакаше в двора. Ентузиазираният Мерсеев заедно с другите пилоти се скупчи на изхода на залата, при което се оформи задръстване, защото всеки искаше да излезе по-бързо. Сергей напусна сградата и след като се огледа, се насочи към чакащите в двора автобуси. На ключови позиции из двора и около сградата бяха разположени войници от войските на НКВД. Автобусите бяха същите като училищните автобуси, които се използваха, за да събират учениците от домовете им. Ако не беше трицветният военен камуфлаж и специалните затъмнени фарове, човек можеше да реши, че някое училище отива на екскурзия или пикник сред природата. Всеки автобус имаше на предното си стъкло голям картон с номер на ескадрилата, за която бе предназначен. След като всички летци, включително и Мерсеев, заеха места, петте автобуса с пилотите потеглиха от местата си. В началото и края на колоната се престоиха два ескортиращи, тъмнозелени, на неравномерни черни петна, мотоциклета с каляски ПМЗ-А-752, всеки от тях бе въоръжен с лека картечница, и освен шофьора, транспортираше и два войника с автомати. В ариергарда на колоната бе единият от моторите, следван от щабния джип ГАЗ-69 (по народному „газик“) с тримата висши офицери, петте автобуса с летците и охраняващия ги верижан БТР-154 с взвод войници, а края завършваше с втория разузнавателен мотор. Светомаскировъчните фарове на машините осветяваха със слаба синкава светлина пътя и заобикалящия го пейзаж, хвърляйки причудливи сенки. Още не се бе развиделило и цареше сумрак, настъпващ винаги в моментите преди изгрева на слънцето от изток. Пътят до летището им отне пет минути. След пристигането охраната от ескорта се отдели и всеки от автобусите се насочи към съответната изтребителна или бомбардировъчна стоянка. Мерсеев веднага след слизането от автобуса се насочи към стоянката на своя изтребител. Машината му с бордови номер 023 проблясваше под светлината на прожекторите, осветяващи летището. Пред самолета го посрещна неговия воентех Анатоли Кравчук, ветеран от две кампании в Източна Азия. Сергей бе късметлия самолетът му да бъде обслужван от толкова

опитен техник. Под неговите златни ръце авиационните двигатели пееха, а повредите се отстраняваха сякаш с магическа пръчка. Нерядко другите по-млади и зелени техници се обръщаха за помощ и съвети към него. Кравчук застана мирно и козирува с достойнство.

— Другарю младши лейтенант, самолетът е готов за изпълнението на боен полет, зареден е с гориво и картечниците имат пълен боекомплект. Подкачени са и два подкрилни резервоара всеки с по 300 литра гориво.

— Свободно, другарю воентех първи ранг! Кажи, Толя — премина към неформален тон Сергей — Как е моята птичка.

— Всичко е тип-топ, другарю лейтенант.

— А проблема с маслото, последния път доста неприятно омасляваше челното стъкло, летях почти на сляпо и едвам се приземих.

— Проблемът е отстранен, другарю лейтенант, смених масления филтър и уплътненията. Две се бяха скъсали. Освен това регулирах и двигателя. 1900 к.с. не са шега работа, но вече мърка като коте.

Мерсеев обиколи самолета, и извършвайки външна проверка, прокара ръка по фюзелажа и крилете като потупваше корпуса тук-там. Наведе се под крилото и провери дали са добре прикачени горивните резервоари.

— Анатоли, тези резервоари не са ли учебните бомби, които докараха миналия месец?!

— Те са другарю лейтенант, както изглежда, или са решили да използват наличните празни корпуси на учебните бомби за резервоари, или още от самото начало са имали двойно предназначение.

— Интересно, интересно... На брифинга ни казаха, че може да ги използваме и като запалителни бомби...

— Така е, зад стабилизаторите има гнездо с вграден взривател, като го видях в началото като ги доставяха доста ме учуди защо са сложили взривател на учебна бомба, но сега вече ми е ясно.

— А боекомплектът?

— С него всичко е на шест, по хиляда патрона за всяка от четирите 12.7 мм картечници и всичките са специални муниции. Осколчни, бронебойни, запалителни, комбинирани и нито един стандартен патрон.

— Охо! Интендантите сигурно не са били във възторг. Направо как са им се отделили от сърцето, всеки спец патрон струва двойно, дори тройно повече от стандартния, а и са в малки количества по складовете.

— Заповед, и то спусната отгоре.

— Да, така е, прав си. Има още десет минути до старта, помогни ми да си сложа парашута.

— Слушам!

Мерсеев закопча ремъците на парашута около раменете и пояса си, след което се качи на крилото на своя изстребител. Оттам се откриваше гледка към цялото летище. Около пистата и хангарите бяха разположени наскоро приетите на въоръжение ракетни установки „земя — въздух“ С-57. Насочвани от радар, ъгловатите правоъгълни контейнери съдържаха по шест ракети с радио командно насочване „Стрела 3“. Те се въртяха бавно около оста си, търсейки евентуална въздушна заплаха. Летищните прожектори осветяваха десетките, готвещи се за полет, самолети. Някои от изстребителите и бомбардировачите вече подгряваха двигателите си и от реактивните ауспуси биеха огненочервени пламъци, докато техниците извършваха последни проверки. В далечния край на летището на няколко транспортни самолета техническият персонал монтираше бомбодържатели. При благоприятно развитие на обстоятелствата и те щяха да бъдат задействани в бомбардировките над врага. Гледката бе наистина впечатляваща и Мерсеев се чувстваше като участник в историята, която се създаваше пред очите му. Провери за последен път дали парашутът е добре прикачен, след което прехвърли единия, а след това и другия крак през борда и седна в пилотското кресло. Намести се възможно най-добре и заключи обезопасяващите колани. Раздвижи щурвала, така наречената дръжка на метла, проверявайки елероните, както и педалите на кормилото за посока. Всички контроли работеха плавно. След това провери уредите в кабината, показанията на горивомера, изкуствения хоризонт, механичния брояч на боеприпаси, монтиран вдясно от мерника. Всичко бе изправно. Коженият авиаторски шлем, който носеше на главата си, имаше вградени слушалки и ларингофон, но за да може да говори с колегите си от ескадрилата, трябваше да го свърже чрез кабел с бордовата радиостанция РСИ-7. Миг по-късно го направи, включвайки приемо-

предавателя, и тъкмо навреме. Командирът на ескадрилата лейтенант Косюгин извършваше проверка на личния състав.

— Денисов.

— Аз!

— Серов.

— Аз!

— Лунин.

— Аз!

— Павличенко.

— Аз.

— ...

— ...

— ...

— ...

— Мерсеев.

— Аз.

— Добре, всички са налице, няма заспали или отсъстващи по неуважителни причини. — В слушалките на Сергей се разнесе леко нервният смях на колегите от ескадрилата.

— Добре — започна Косюгин — сега ще ви разделя по звена в зависимост от това, колко близо един до друг са зоните ви на действие. Мерсеев слушаше внимателно командира и се зарадва като разбра, че е разпределен заедно с приятеля си Дима Дубанов и сержант Лунин. И двамата бяха точни другари, хора, на които можеше да се разчита да дадат едно рамо в труден момент.

— А сега ме слушайте, момчета, разбрахте състава на тройките — кой с кого ще лети. От вас се иска да си свършите работата възможно най-добре и да останете живи. Прикривайте се един друг, и ако видите, че някой ваш другар е в тежко положение, направете всичко възможно и невъзможно, за да го измъкнете. Войната ще бъде продължителна и всеки трябва да знае, че винаги може да получи помощ от своите колеги изстребители. Сега направо към задачата — след като излетим, ще спазваме пълно радиомълчание през 3-те часа полет. Това се отнася най-вече за теб, Тупалов, знам, че обичаш да разправяш вицове, басни и истории от живота, но сега ще си държиш езика зад зъбите!

— Тъй вярно, другарю лейтенант!

— Докато не влезем в района на целта, не искам да чувам ни звук, ни стон. Аз давам заповедите, а вие се подчинявате. След като почнем атаката, всеки атакува своята цел, който свърши по-бързо, помага на останалите. Разбрано!?

— Тъй вярно, другарю лейтенант! — в един глас отговори ескадрилата.

— Добре, палете моторите, след шест минути излитаме!

Мерсеев вдигна пръст и го завъртя във въздуха, давайки знак на Кравчук да пали двигателя. Кравчук кимна, че е разбрал и затегли двуколесната количка с резервоара за сгъстен въздух към самолета. Прикачи шланга към съответното отверстие в двигателя, и докато подаваше въздух, вдигна десния си палец, давайки сигнал, че двигателят може да се стартира. Сергей наблюдаваше как витлото започна да се върти с все по-голяма скорост и като прецени, че е достигнало необходимия брой обороти, придърпа ръчката на газта към себе си, подавайки гориво и едновременно с това натисна с палец и задържа бутона на стартера. Двигателят се закашля няколко пъти, преминавайки от слабо боботене във все по-висок вой. Мерсеев неколkokратно придърпа назад и напред дръжката на газта, за да провери дали двигателят работи нормално. Оборотите бяха в норма, а автоматичното витло бе придало ъгъла на атака на лопатките — 0 градуса. Мерсеев пробва за последен път двигателя, придръпвайки ръчката на газта докрай и ВК-109Ф зарева на пълната мощност на своите 1900 к.с. Доволен, Сергей понижи скоростта на въртене на лопатките до 600–700 оборота в минута. Даде знак с длан на своя техник да разкачи въздухопровода и да маха количката и стоперите, фиксиращи колелата на Як-а, и плъзна напред по жлебовете капака, затваряйки кабината. В небето, описвайки огнена следа, проблеснаха три последователни сигнални ракети — червена за привличане на вниманието, жълта за готовност и зелена за старт. Цялата ескадрила последователно рулира от стоянките на главната полетна писта, строявайки се във формация от четири тройни звена. Първи бе самолетът на командира на ескадрилата лейтенант Косюгин, а последен, с номер 023, този на Мерсеев. Сергей наблюдаваше как Як-а на командира се засилва по полосата. В началото бавно, а след това все по-бързо, докато плавно не се отдели от земята. Миг по-късно го последваха и самолетите на другите двама от първата тройка. За по-

малко от пет минути цялата ескадрила бе във въздуха. На крилата на самолетите бяха нанесени полоси от фосфоресцираща боя и това позволяваше да спазват дистанция в строя. Набраха височина от 1000 метра — за момента летяха над украинска територия и нямаше от какво да се опасяват. Полетът минаваше в пълна тишина и това угнетяваше и опъваше нервите на Сергей. Когато по карта пресякоха бившата граница с Полша, командирът поклати крила и започна да снижава цялата ескадрила до 100 метра над земята. Все още бе тъмно и се изискваше повишено внимание, за да се запази ориентировка и да не се врежат в земята. Цялата група летеше по прибори, сравнявайки, доколкото е възможно, земните ориентир с предоставените им карти. Летяха основно над горски масиви, пресичайки от време на време някоя голяма или малка река. Встрани от пътя им проблясваха като точки светлинките на малките селца и градчета, а там, където имаше множество светлини, се намираха големите градове. Съзнанието на Сергей се бе изключило и той действаше на автопилот, това бе първата в живота му бойна мисия и не знаеше дали изобщо ще оцелее. От това, което бе слушали от ветераните, всичко бе опит, но и голяма доза късмет. Ако не ти върви, колкото и добър да си, все ще си труп. Стомахът му се сви на топка от притеснение, но дългите тренировки си казваха думата — всичките операции по пилотирането бяха доведени до автоматизъм. След два часа полет достигнаха до определеното им летище за подскок, при приближаването им се включи осветлението на пистата, като всички светлини бяха насочени строго на изток — в противоположна посока на полско-германската граница. След като самолетите на ескадрилата кацнаха, последователно до всеки Як спря петтонен камион цистерна ЗиС-9. Зареждането с гориво отне няколко минути и самолетите отново бяха във въздуха. Пресичайки река Одер, се снижиха още повече — само на 50 метра. Вляво по курса се виждаха светлините на нощен Берлин, а до целта им оставаше около час, както бе по график. Слънцето започна да изгрява зад гърбовете им, оцветявайки хоризонта в оранжево. Това позволяваше да се ориентират по-точно, а и намаляваше напрежението от полета. Когато до целта оставаха пет минути, лейтенант Косюгин наруши радиомълчанието.

— До всички — издигаме се на 1000 метра. Разделяме се и всеки да се насочи към своята цел. При първия заход от пикиране хвърляме

резервоарите с гориво, в следващите използвайте картечниците. Който унищожи целите си, помага на другите. Трябва да патрулираме района до идването на втората вълна след половин час. Разбрано?

— Тъй вярно!

— Изпълнявайте!

Ефрейтор Густав Бергер скучаеше на своя пост номер 4. Самата стражева вишка се намираше зад двуметрова електрифицирана телена ограда, която заграждаше цялата база. Вишката охраняваше източния периметър и осигуряваше добър обзор на подстъпите към база „Рихтхофен“ от тази страна. Това, което запълваше мислите на Густав докато скучаеше и бодърстваше през гадната трета смяна, бе неговата метхен Шарлота. Само мисълта за нея го сгрываше в тази студена нощ, такава хубава едрогърда баварка с румени бузки не се срещаше под път и над път... Нещо привлече вниманието му, докато гледаше изгрева. Няколко черни точки се приближаваха от изток. Това го озадачи, не знаеше да има тренировъчни нощни полети, а и беше събота — почивен ден. Докато се опитваше да предпази с длан очите си от режещата светлина на изгряващото слънце, вдигна бинокъла, който висеше на шията му. В началото бинокълът не бе фокусиран и не можеше да определи дори какъв е типът на самолетите — изстребители или бомбардировачи. Густав успя да се справи с фокусирането на лещите и разгледа леко неясните силуети. В първия момент реши, че това са „Спийд Мустанги“, но колкото повече се приближаваха, толкова повече различия забелязваше. Общият силует приличаше, но формата на крилата и корпуса бе различна.

— Ако не са наши, тогава чии са. — Трябваше му няколко секунди, за да осмисли истината, след което започна неистово да натиска бутона за тревога, съвсем забравил, че от няколко часа базата няма ток. Осъзнавайки, че нищо не прави, Густав започна да крещи с пресипнал глас.

— Ала... ала... аларм, аларм. — Но вече беше късно — съветските Як-ове се виждаха вече с невъоръжено око. А и те вече набираха височина, за да нападнат.

Мерсеев забеляза своите цели. Диспечерската кула и стоянката пред нея, малко по-встрани бяха и двата хангара, а зад кулата вдясно — и административната сграда. През трите часа полет бе съставил план как да процедира. Прелитайки над летището, той избра за първа

цел двата хангара, намали оборотите на двигателя и рязко придърпа шурвала към себе си, вдигайки носа на самолета нагоре в небето, натисна с левия си крак педала на вертикалното кормило, карайки Як-а да се обърне по гръб, преминавайки в пикиране под ъгъл от 75 до 80 градуса, при което автоматично задкрилките се спуснаха, играейки ролята на въздушна спирачка. Набелязаните хангари бързо започнаха да нарастват в неговия колиматорно-механичен прицел ПБП-2М. Прицелът автоматично обработи данните от положението на самолета, височината и скоростта и даде прицелно решение. Мерсеев държеше в кръстчето на мерника двата хангара, докато на височина от 500 метра, не се освободи от двата резервоара, превърнали се в запалителни бомби. Придърпа ръчката към себе си, и докато излизаше от пикирането на височина от 350 метра, даде ляв крен на Як-а, за да наблюдава попаденията. Резервоарите се врязаха в хангарите и към небето се метна стълб от жълто-червен пламък и дим. Двата хангара бяха обхванати от огъня, който бушуваше по стените им. Заедно с него и другите пилоти бяха хвърлили запалителните бомби и навсякъде избухваха експлозии. Попадението бе за шестица — прецени Мерсеев със задоволство — това, че ни скъсаха задниците от тренировки, все пак имаше смисъл. Изравни самолета и започна остър вираж към диспечерската кула. Мерсеев забеляза, че пред нея бяха паркирани четири „Спийд Мустанга“, около които се суетяха хора. На единия от самолетите се завъртя витлото, изхвърляйки облаци дим от ауспусите си, миг по-късно го последваха останалите три изстребителя. Сергей осъзна, че ако четворката се издигнеше във въздуха, ги очакваха големи неприятности. Леко подработи с педалите за кормилото на вертикалния стабилизатор и насочи носа на самолета към стоянката. Стрелковата решетка на колиматорния прицел се премести от диспечерската кула върху най-близкия изстребител и премина от пикиране с променлив профил в бърснеш полет. Мерсеев пое дъх и натисна спусъка. През главата му мина мисълта, че досега никога не бе стрелял по живи хора, а само по мишени. Як-а се затресе от отката на четирите тежки картечници УБТ-12.7 мм. Като омагьосан той наблюдаваше как трасиращите куршуми оставяха жълти димни следи, устремявайки се надолу към земята. Първите разриви от експлодиращите фугасни и бронебойно трасиращи куршуми вдигнаха фонтани бетонен прах пред стоянката на самолетите. Сергей незабавно

коригира мерника си и следващите куршуми попаднаха право в целта. Първите жертви бяха двама техника от обслужващия персонал на базата, които зареждаха „Спийд Мустанга“ с боеприпаси и гориво. Техните тела буквално изчезнаха в облак кървава мъгла. Миг по-късно гладката обшивка на самолета бе осеяна с дупки и кратери. Бронебойните куршуми пробиха бронята на кабината, убивайки пилота. Попадащите в плоскостите на крилата експлозивни куршуми направиха горивните резервоари на решето. В картечните ленти на Як-а спец боеприпасите се редуваха — бронебойни, експлозивни, осколъчно фугасни, запалителни. Изстребителят на стоянката пламна като факла, когато следващата серия от запалителни куршуми попадна в течащия като река от пробитите резервоари авиационен керосин. Две секунди по-късно експлозия разкъса самолета на парчета, обсипвайки с отломки метал останалите на стоянката машини и хора. Сергей продължи да полива с картечен огън и останалите три „Спийд Мустанга“, после рязко набра височина и наклони леко изстребителя, за да види какво е станало долу. Остана доволен от свършената работа. Два от изстребителите горяха, а третият изпускаше мазен черен дим. Време бе да се заеме с основната цел — диспечерската кула. Набра 1000 метра, и когато тягата на двигателя започна да пада, се обърна по гръб и с рязък полуоборот пикира към кулата. Даде къс прицелен откос, който попадна встрани, внесе съответните корекции и даде три дълги откоса, пронизвайки кулата от основата до остъкления балкон, където бяха диспечерите и ръководителите на полетите. Конструкцията на кулата бе лека, от дърво и тухли и не осигуряваше никаква защита срещу 12.7 мм куршуми. Прелитайки над нея, Мерсеев остави след себе си разбита техника, трупове и тежко ранени.

— Две от три, добър резултат за 5 минути работа — мислено се похвали Мерсеев — Остава ми само третата цел и задачата ще бъде изпълнена. — След това ще провери дали някой от другарите му има нужда от помощ. Издигна се на 500 метра и с плавен вираж се насочи към административната сграда. Намали скоростта и реши да хвърли едно око на това как се справят останалите от ескадрилата, а и да добие представа за цялостната картина. Цялата база бе обхваната от огън и дим, а ту тук, ту там, към земята се устремяваше някой Як в поредната щурмовка. По земята бягаха и се суетяха стотици хора, а на летателната полоса горяха десетки самолети. Единствено

железобетоните бомбоустойчиви хангари изглеждаха незасегнати в целия този хаос и разрушение. Приближавайки към третата си цел, Мерсеев забеляза как от паркинга пред сградата потегля на висока скорост малък автобус, боядисан в защитен мастиленозелен цвят. Сергей бе споходен от дежа вю — преди няколко часа и той пътуваше в подобен автобус, така че не бе трудно да се досети кои бяха пътниците вътре. Мерсеев бе пред избор — да атакува сградата, което вече бе безсмислено, пилотите вече не бяха в нея, или да завие след автобуса. В съветската армия основния принцип бе — правиш каквото ти се заповяда, без да му мислиш много, много. Поради тази причина и инициативността не бе на почит, особено ако идваше от някой изпълнител. При това човек лесно можеше да се прости с главата си за неизпълнение на пряка заповед. Сергей бе изправен пред дилемата да постъпи както опитът и логиката му диктуват, или да следва сляпо заповедите. И в двата случая можеше да го отнесе, и затова реши да направи компромис, пикира към сградата и пусна два къси откоса, след което направи остър десен вираж и на бръснещ полет последва след автобуса. Предчувствието не го бе излъгало, автобусът почти бе достигнал железобетонните хангари, а там несъмнено имаше здрави и готови за бой самолети. Изчака автобуса да попадне в кръга на мерника на съответните деления, отговарящи за дистанция 100 метра, и натисна спуська. Трясъкът на картечниците се чуваше отчетливо през воя на двигателя. Трасетата на куршумите се понесоха след автобуса, догонвайки го, те се кръстосаха върху него. Автобусът залякатуши по пътя, след което рязко зави вляво, удари се с предните колела в канавката и се преобърна. Мерсеев прелетя ниско над него направи бърз вираж и отново изстреля дълъг откос. Стотиците куршуми пробиха радиатора и срязаха купето. Мерсеев огледа преобърнатата машина докато прелиташе над нея, двигателят бе обхванат от облак пара, а откъм задните колела, където се намираше резервоара, пълзеше и се извиваше пламъкът на огъня.

Сергей изпита известно угризение, в неговите представи въздушните боеве бяха нещо като рицарски дуели от средновековието. Но това беше романтика, а романтиката нямаше място на война. Грубата реалност бе — убиваш или биваш убит, и ако сега не бе убил тези пилоти, те щяха да се качат на своите самолети и да се опитат да убият него и неговите другари. Пропъди тези мисли и увеличи

оборотите на двигателя, набирайки височина. Всичките цели са унищожени, сега е моментът да се поогледа. Атаката за момента вървеше добре, повечето му другари още щурмуваха зададените им обекти, но няколко вече се бяха издигнали на 3000 метра и патрулираха района. Мерсеев огледа още веднъж района си за действие — на северозапад забеляза една стоянка с два невредими тежки бомбардировача „Манчестър Mk10“. Според картата те бяха в района на младши сержант Мишин, но съгласно инструкциите, който бе свършил със собствените цели, трябваше да помогне на другите. Обърна самолета и взе курс към бомбардировачите. Съмняваше се, че ще може да ги унищожи, тежките бомбардировачи се славеха със своето брониране и бойна живучест. Често пъти те успяваха да се доберат до летищата си тежко повредени, с един или дори с два неработещи двигатели. А Сергей имаше по-малко от 1/3 от боекомплекта си, ако се вярва на механичния брояч на боезапаса. Все пак трябваше да пробва, най-малкото да нанесе някакви повреди, непозволяващи да излетят. Реши, че ще е най-удачно да стреля по двигателите. С неработещи двигатели няма как да излетят. Намали скоростта, влизайки в плоско пикиране, и докато се прицелваше в първия бомбардировач, забеляза камиона цистерна, паркиран между двата самолета. Сергей реши, че самолетите са се зареждали с гориво, а когато е започнало нападението, шофьорът и екипажите са побягнали. Това си беше късмет — Сергей изстреля няколко къси откоса по цистерната и тя се взриви. Експлозията строши крилото на единия самолет и той се стовари странично на земята. Другият бе обхванат от горящите керосинови пари и миг по-късно трите тона бомби в търбуха му избухнаха. Ударната вълна застигна и подхвърли като перце самолета на Мерсеев, докато той се отдалечаваше с набиране на височина. Машината му се разтресе и преобърна. Секундите, в които Сергей се бореше да си възвърне контрола над самолета, му се сториха цяла вечност. Успя да изравни буквално над земята. На мястото, където бяха двата бомбардировача, имаше дълбок кратер. Неслучайно хората казват, че нещастиято никога не идва само — докато Мерсеев с длан триеше потта от челото си, пред него на някакви си триста метра експлодира един от Як-овете. В следващия момент събитията започнаха да се развиват с шеметна скорост. От земята, описвайки дъга нагоре се проточиха червеникавите опашки на

Едрокалибрените куршуми пронизаха тънката броня на купола на зенитката като консервена кутия, разбивайки електрониката и механиката, и превръщайки хората в кървава каша. От отворения люк изби стълб от черен дим, а четирите цеви на оръдието безсмислено се вдигнаха нагоре. От съседното зенитно оръдие видяха съдбата на техните другари артилеристи и веднага се насочиха към Мерсеев като приоритетна цел. Четирите цеви изплюха еднометрови пламъци, зенитните снаряди започнаха да експлодират в опасна близост около Як-а на Сергей. Три от Як-овете се възползваха от предоставената възможност и пикираха към зенитното оръдие, и, стреляйки без прекъсване, го унищожиха. Вече беше късно да помогнат на Мерсеев. Първият снаряд улучи крилото и експлодира, оставяйки дупка с размерите на баскетболна топка, а вторият се взриви малко над опашното оперение, обсипвайки го с осколки, и повреждайки стабилизаторите и кормилата за височина и управление. Последният, трети снаряд избухна вътре в задната част на фюзелажа, разруши три от петте лонжерона, четири шпангоути и повече от половината стрингери, но не засегна тягите и възетата за управление. Сергей извади късмет — двигателят не беше поразен, а по-голямата част от осколките не достигнаха кабината, само пет удариха по 10 мм бронеплоча зад гърба му, а 2 от тях я пробиха, но заседнаха в бронираната седалка. Дупката в крилото нарушаваше аеродинамиката. Самолетът се опитваше да се преобърне през крило и Сергей непрекъснато трябваше да противодейства чрез органите за управление. Но и кормилата не действаха добре, а зад гърба му непрекъснато се чуваше скърцане и трещене, засилващи се при всяка негова маневра. Това допълнително му действаше на нервите и почти не обръщаше внимание на виковете в шлемофона. Всеки с проблемите си. При първа възможност щеше да скочи с парашут, но за негово съжаление още летеше твърде ниско — едва на 50 метра. Докато се опитваше да набере височина, шумовете зад гърба му се засилваха. Пробва да се свърже с командира на ескадрилата.

— Тук 23! Тук 23, чувате ли ме, 1? Приемам! — повтори Сергей няколко пъти, докато получи отговор от лейтенант Косюгин.

— Казвай, 23-ти, по-бързо!

— Удариха ме тежко, напускам боя. Самолетът е тежко повреден и с мъка го управлявам. Мисля да се катапултирам.

— Пробвай да долетиш до границата, да скочиш над нашите войски. В момента швабите са озверели и са доста зле настроени и ако те пипнат може да ти теглят куршума, без да се замислят. И още нещо, 23-ти! Късмет!

— Благодаря за съвета. Край на връзката.

Мерсеев насочи Як-а си на изток към полско-германската граница, оставяйки зад себе си сражаващите се другари. Връщаше се по същия маршрут, по който бе дошъл, набирайки височина метър по метър, като се ослушваше за звуците, чуващи се зад бронираната плоча. Отне му над два пъти повече време, за да достигне границата. В района на река Одер вече набрал височина от 800 метра, забеляза понтонните мостове, които бе изградила съветската армия. Вдигайки прахоляк, по тях се движеше непрекъснат поток от танкове БТР-и, цистерни с гориво и камиони с пехота. Две от охраняващите южния мост ракетни установки Земя-Въздух С-57 се завъртяха към него, но не стреляха. Бяха приели сигнал от опознавателното устройство „Свой-чужд“, монтирано на Як-а. Вече бе над своя територия и можеше да скочи с парашут, но се опасяваше, че самолетът е прекалено неустойчив и може го закачи, докато скача. Това гарантираше ампутация на някой крайник или мигновена смърт, ако го удареха опасните стабилизатори. Самолетът все още се подчиняваше на командите, макар и трудно. Затова Сергей реши да пробва да се добре до летището за подскок и да направи опит да кацне, в краен случай щеше да скача. Излезе в района на летището и се свърза с наземния контрол, описвайки в какво положение е. Към момента летището не бе натоварено и имаше само няколко самолета, които презареждаха. Затова му дадоха централната полоса за кацане. Сергей изравни самолета и започна нискоскоростен заход към летището. Скоростта бе близо до тази на срыв, но не знаеше колко тежки са повредите и просто не искаше да рискува да натовари конструкцията на Як-а. Докато планираше, се молеше на Господ, ако наистина съществуваше, шасито да е здраво. В една атеистична държава като Съветския съюз молитвите не се насърчаваха и се гледаше с лошо око на тези, които посещаваха църкви. Публична тайна бе, че дори председателят Сталин някога е бил семинарист. За последен път отправи молитва и завъртя ключа за спускане на шасито. Самолетът потрепна и се чу свистенето на пневматиката, спускаща шасито. Последва лек удар и фиксаторите

законтриха шасито в спуснато положение. Няколко десетки метра по-късно Як-а опря в земята първо предните две колела, а след това и задното опашно колело. Сергей рулира с включен мотор встрани от пистата към стоянките, прикрити с маскировъчна мрежа. Докато изключваше двигателя на Як-а си, притичаха няколко техника с пожарогасители и носилка за ранени. Един едър техник се качи на крилото и зачука по капака на кабината.

— Добре ли сте, другарю младши лейтенант?

— Да, защо, какво не е наред, проблем ли има?

Техникът го изгледа странно и се отдръпна докато Мерсеев отваряше кабината. Сергей разкопча ремъците за безопасност, изправи се и прекрачи през борда на самолета. Един поглед му беше достатъчен, за да разбере какво бе имал предвид механикът. И усети как се изпотява, а по гърба му минават тръпки, и се разтрепери чувствайки предателска слабост. Техникът видя Сергей да се олюлява и го подкрепи, хващайки го под мишниците. Сергей хвърли още един поглед към самолета, направо не можеше да повярва, че допреди няколко минути бе летял с него. В разкъсаната обшивка на фюзелажа зееше огромна дупка, през която можеше да се види земята. Опашката се крепеше на два лонжерона, останалите лонжерони, стригерите и шпангоутите бяха разрушени. Голяма част от кормилата на опашното оперение бяха отнесени от снаряда. Мерсеев осъзна, че се е разминал на косъм, ако знаеше в какво състояние е самолетът, щеше да скочи с парашута, дори с риск да загине.

— Благодаря за загрижеността, братя! — с благодарност се обърна към техниците. — Но съм добре, нищо ми няма. Дори драскотина нямам.

— Другарю командир, както изглежда сте се родили в рубашка. Трябва да го отпразнуваме! — Старшият от техниците откачи от пояса си една манерка и я подаде на Сергей.

— Пийте, да е на здраве и късмет!

— Благодаря, старшина! — Мерсеев отпи солидна глътка от манерката и разределеният с вода технически спирт опари гърлото и вътрешностите му. Манерката обиколи и другите техници, които удариха по една глътка за негово здраве, след което се заеха с работа.

— Сам виждате, другарю младши лейтенант, вашата птичка е тежко пострадала, пробойната в крилото лесно можем да я оправим —

изрязваме краищата и лепваме един пластир. Същото важи и за обшивката на фюзелажа. Но ремонтът на рамката на конструкцията вече представлява проблем, там трябва да се заваряват хром молибденови тръби, да се подменят ребра, а ние тук нямаме такива условия. Нито имаме резервни части, нито необходимите инструменти. Единственото, което можем, е да закърпваме пробойните и да отстраняваме леките повреди.

— И какво, значи съм прикован към земята?

— За съжаление е така — кимна с глава техникът, може да се опитаме да позакърпим самолета, но това няма да е възможно в близките няколко дни. Скоро ще започнат да се връщат от мисии самолетите и целият персонал ще бъде задействан в презареждането им и извършването на леки ремонти.

— Ееех! — махна с ръка Сергей.

— Спокойно, другарю командир, скоро, до един-два дени ще привлечем и тиловото осигуряване и ще развърнем ПАРМ (Полеви авиационно ремонтни работилници). Твоята машина ще е първата, имаш думата ми.

— Благодаря Ви, другарю стартех! — прочувствено каза Сергей и стисна ръката на техника. — А къде мога да намеря командващия офицер? Трябва да докладвам, а знаеш ли как върви атаката, успяхме ли да ударим здраво капиталистите?

— Имам един селски, заедно израснахме в Саратовска губерния. Той е телефонист в щаба и каза, че мачкаме империалистите по целия фронт от Северно море до Черно море. Изненадата е била пълна и направо не знаят откъде им е дошло. Но и ние имаме леки загуби, Бог да прости момчетата. А що се отнася до шефа — виждаш ли високата бреза? Под нея е землянката, където е щабът на полковник Науменко, той е отговорният командир на полевото летище.

— Благодаря, другарю стартех, доскоро!

— До скоро!

Мерсеев хвърли прощален поглед на Як-а докато техниците го избутваха настрана, за да не пречи, и тръгна към щаба. Не можеше да се отрече, че новините бяха добри, ако навсякъде атаката е протекла успешно, скоро нямаше да видят вражески самолети във въздуха. Искаше му се отново да лети с другарите си от ескадрилата, не знаеше какво става с приятеля му Дима Дубнов, а и сержант Лунин. Дали бяха

още живи, на кого беше Як-а, който се взриви във въздуха и другия, който падаше на изток. Тези въпроси го измъчваха. Всяка ескадрила в съветските ВВС бе като едно голямо семейство и бяха свикнали да разчитат един на друг, всяка загуба бе болезнена. Мина покрай замаскираните стоянки и не можеше да не се възхити колко щателно е скрито всичко от чуждо око. Ако го нямаше отбелязано на картата, докато прелиташе отгоре, никога нямаше да разбере, че това е летище, а не просто поляна в гората. Бензиностанциите и камионите с боеприпаси бяха замаскирани и скрити в гората. Входът на землянката се намираше под брезата, показва документите си на часовия и влезе вътре. Самата землянка бе обширно помещение обковано с дъски и осветено от мощна електрическа крушка, на една маса седеше телефонист с няколко телефона пред него, а до него — радиотелеграфист с радиостанция. На стената срещу входа бе окачена голяма карта с нанесени обозначения и знаменца, които двама планшетисти преместваха по картата, получавайки нови данни. Седналият Полковник Науменко използваше за стол сандък от 105 мм танкови снаряди, а до него на масата имаше истински самовар, който пуфтеше, изхвърляйки пара. Науменко отпиваше чай от плоска малка чинийка и разглеждаше картата. Сергей направи три големи строеви крачки и бодро рапортува:

— Другарю полковник, младши лейтенант Мерсеев постъпва на Ваше разположение! Разрешете да доложа!

Науменко го изгледа от главата до петите.

— Свободно, лейтенант, не се намираме на строевия плац, а на фронта, това не е парад, а война... — И мина към по-свойски тон — Разказвай, как беше там?

— В началото беше добре, другарю полковник. Буквално разнесохме летището на парчета, повечето от целите бяха унищожени без никаква съпротива, оставаха само здравите бетонни съоръжения. И тогава швабите се опомниха и ни дадоха един под опашката. Четири зенитни оръдия „Бофорс“ ни удариха здраво, един Як от моята ескадрила се взриви във въздуха, друг полетя на изток, влачейки черна димна следа и тогава удариха и мене. Извадих късмет, че изобщо се добрах до Вашето летище. Като видях в какво състояние е самолетът, се хванах за главата — силовата конструкция се държеше на два лонжерона и черна магия.

— Така, така, късметлия си, лейтенант — Науменко забарабани с пръсти по масата. — Виж сега, лейтенант, в момента няма никаква работа за тебе... Когато почнат да се връщат самолетите, може да помагаш при презареждането им, естествено ако искаш и не те е срам да си изцапаш ръчичките с малко черна работа. Извинявай, но друго няма какво да ти възложат. Нямаме свободни самолети. За другите работи имам пълен щат от персонал. Едва ли искаш да белиш картофи в кухнята.

— Не, другарю полковник — отговори леко посърналия Мерсеев. — Не искам да беля картофи, и не ме е срам да помогна на техниците.

— Добре тогава, бегом на стоянката! Ааа да, между другото на стоянката има развърнат бюфет, за пилотите има леки закуски, колкото да се подкрепи човек. Сандвичи, компот, чай и вино, не повече от 50 грама за успокоение на нервите. Отиди, хапни и после се яви в разположение на стартеха.

— Слушам! — Сергей се изпъна и козирува, траквайки с токове, след което направи кръгом и излезе през вратата.

Чу зад гърба си размения глас на Науменко. — Какво петле, е-ех, и аз бях натегач на млади години.

Мерсеев бързо намери столовата, скрита под дърветата, водеше го неговия нос, и както по време на курсантските години, носът се оказва точен като компас. Имаше кратко пререкание с готвача за това колко сандвича може да излапа, но накрая се разбраха. Взе три сандвича и канче с 50 милилитра младо молдавско вино и се настани удобно в шарената сянка на един стар бор. Облегна гръб на ствола на бора и се зае с унищожаването на сандвичите, като не забравяше да посръбва от канчето с вино. В момента бе напълно доволен от живота, направо, както казваха индусите, пълна нирвана. Сергей се унесе в сладка дрямка. Нарастващото бръмчене на самолетен мотор го извади от унеса, разтри с пръсти очите си и погледна ръчния си часовник. Бе спал едва 15 минути, а му се струваше, че едва е затворил очи, умората и напрежението си казваха думата. Сергей фокусира сънен поглед върху източника на шума, далечната точка бързо се превърна в самотен Як. Имаше нещо странно в полета на Як-а, той ту се издигаше, ту се спускаше, криволичейки наляво-надясно. Самолетът направи опит да заходи, криволичейки, но в последния момент пилотът се отказа и

заходи за втори опит. Сергей и другите хора на летището с тревога гледаха самолета. На пръв поглед не личеше да има бойни повреди, моторът работеше нормално, без да се задъхва; по обшивката на корпуса и крилата не се виждаха дупки... Як-а заходи за втори опит, пилотът се опитваше да овладее машината, която нестабилно поклащаше корпуса. Колесникът се спусна и самолетът с висока скорост опря пистата. Чу се стържене и самолета описа няколко подскока, така наречените козли, преди да опре на трите колела. Пилотът изключи двигателя, но машината продължи да се движи с висока скорост по летателната полоса. Оставаше още малко до края на пистата и самолетът щеше да се вреже в боровата гора. Пилотът в отчаяние натисна спирачките докрай и Як-ът като спънат кон навиря опашка във въздуха. Сергей затаи дъх, знаеше, че да се натискат барабанните спирачки на Як-а рязко и докрай е скъпоструваща грешка. В такива случаи Як-овете имаха тенденция да се преобръщат, смачквайки кабината на пилота. Опашката на самолета висеше във въздуха няколко секунди, след което с глухо тупване пак падна на опашното си колело. Към самолета се втурнаха техници и хора от обслужващия персонал, една линейка с виеща сирена се понесе към мястото. Сергей също се затича и бе един от първите достигнали самолета. Качи се на крилото и помогна на други двама техника да отворят кабината. Лицето на пилота бе мъртвешки бледо, а той висеше отпуснат на ремъците със затворени очи. Докато отваряха кабината той отвори очи и прошепна:

— Братя, помогнете!

— Спокойно братле, сега ще те извадим — каза единия от техниците, докато отвързваше ремъците — Ще те закараме до полевата болница и след някой и друг ден ще си като нов. — Мерсеев премълча какво мислеше по въпроса, но може и наистина непознатият пилот да отърве кожата. Помогна да го извадят и видя, че е прострелян в двата крака. Пилотските ботуши бяха пълни с кръв, както и цялата кабина. Раните бяха сериозни, но не и опасни за живота, ако не бе загубил толкова кръв. Положиха го на носилка и лекарите веднага се заеха с него, закачиха банка с кръв и на място разрязаха панталоните, обработиха раните и го бинтоваха. Санитарите качиха носилката в линейката, а от тълпата се чу:

— Късмет, братле!

Сергей помогна на техниците да избутат самолета до най-близкия капонир с маскировъчна мрежа. Стартехът му кимна за благодарност и се разпореда да прегледат самолета и да го почистят от кръвта. Когато се съсиреше, кръвта бе трудна за почистване. Мерсеев се помота около техниците докато оглеждаха самолета за повреди. Откриха девет отверстия от куршуми в пода на кабината близо до водния радиатор. Сергей определи на око, че са от пехотен калибър от 5.56 мм — стандартен за автоматите М-16 или леките пехотни картечници, използвани от войските на Алианса. Освен деветте пробойни, Як-ът нямаше други повреди и бе изправен, техниците бързо почистиха кабината ползвайки парцали и кофи с топла вода, след което занитиха и пробойните. Сергей се помота още малко с тях, след което се върна под бора, където бе дремнал преди това. Мислеше си, че пилотът не е извадил късмет, една педя по-надолу и откосът щеше да попадне в радиатора или бронираната седалка. Пилотът щеше да е невредим. Да се свали самолет с леко пехотно оръжие, особено с калибър 5.56 мм, не е лесна задача. От друга страна ако бяха улучили радиатора, моторът ще се заклини и самолетът ще е обречен. А на ниска височина, без възможност да скочиш с парашут, това си е сигурна смърт. Така че късметът, реши за себе си Сергей, е въпрос на гледна точка — ако пилотът оживее и се оправи значи е късметлия, ако ли не — значи е изтеглил късата клечка. Докато разсъждаваше за нещата от живота, ухапал сочна тревна сламка, при него дотича задъхан ефрейтор от щаба.

— Другарю младши лейтенант, другарят полковник Ви вика незабавно.

— Добре, ефрейтор, идвам. — Сергей се изправи, изтупа от тревичките, които бяха полепнали по униформата и се запъти към щаба. Влезе, козирува и преди да рапортува, бе прекъснат...

— Свободно, младши лейтенант, стига официалности. Както видя, на летището кацна един Як, пилотът е ранен и ще поостане в болницата, но машината е проверена и е в изправност. Техниците попълниха боекомплекта и заредиха с гориво. Допълнително подкачиха и два горивни резервоара. Имаме самолет, а нямаме пилот. Искаш ли да пилотираш самолета? Аз не съм ти пряк началник и не мога да ти заповядам, така че ти си решаваеш.

— Иска ли питане, искам, другарю полковник.

— Добре тогава, не се и съмнявах, че си истински сталински сокол! — усмихвайки се под мустак, каза Науменко. — Ето какво, скоро над нашето летище ще мине петата вълна — бомбардировъчната, тя ще помете недоубитите империалисти, които започнаха да надигат глава. Но на бомбардировачите им трябва допълнителен изстребителен ескорт, полетът ще е дълъг, така че моят съвет е да пуснеш една вода, преди да излетиш. От тук — като стрела направо в кабината на самолета, пускаш радиото на канал 5 и чакаш инструкции. Когато нашите наближат, ще получиш разрешение за старт. Ясно?

— Да, другарю полковник, разрешете да изпълня!

— Давай — кимна с глава Науменко — а и още нещо, късмет, момче!

Сергей отдаде чест, излезе от изхода на землянката и се затича към стоянката на самолета. Послуша съвета на полковника и пусна една вода зад самолета. Обходи новата си машина с бордови номер 07, провери дали резервоарите са добре закрепени, погледна елероните и кормилата, след което се качи в кабината. Техниците му помогнаха с предпазните ремъци и освободиха стоперите на колелата. Закачиха към двигателя въздухопровода за балоните със сгъстен въздух и зачакаха сигнал за старт. Не се наложи да чакат дълго — в небето се чу мощно бучене и на 7000 метра над главата му започнаха да прелитат звено след звено, ескадрила след ескадрила, изстребители и тежките двумоторни бомбардировачи ДВБ-102. Между тях като малки смъртоносни оси кръжаха охраняващите ги Як-ове. Сергей преброи една изстребителна ескадрила и три бомбардировъчни и получи по радиото разрешение за излитане. След това даде знак на техниците да стартират двигателя. Вдигна необходимите обороти и започна да рулира към основната писта. Изравни самолета, задържайки го със спирачките, след което даде пълна газ и след къс разбег се откъсна от земята. Бомбардировачите вече бяха отминали и той трябваше да набере височина и същевременно да ги догони. На височина от 5000 метра побърза да си сложи кислородната маска. Над 5000 метра човек започваше да изпитва кислороден глад, което водеше до изпадане в безсъзнание с произтичащите от това трагични последствия. Настигна формацията след единадесет минути. Превключи радиостанцията на честотата, която му бяха дали диспечерите от летището, и пробва да се

свърже с командира на формацията, докато слушаше бърборенето на пилотите.

— Тук седмица, тук седмица, чух, че имате нужда от помощ, момчета. — В ефира се разнесе смях и някой от пилотите подигравателно подметна.

— Другари, извадихме късмет, изпратили са ни истински орел, и вече няма от какво да се страхуваме.

— Даааааа, така е, вече се чувствам по-спокоен. — добави някакъв непознат зевзек.

— Бе, то ще е добре да е орел, да не се окаже обаче, че някое проскубано врабче, че тогава...

— Тихо, съвсем сте се разпасали, бетер пияни казаци! Ще трябва да ви постегна май...

— Но, другарю командир, ние... — се чуха смутени гласове.

— Казах, тихо! — Командирът изчака хората си да замлъкнат и се обърна към Сергей.

— Значи, теб изпратиха в помощ, е няма що, голямо подкрепление — един самолет. Както и да е, не се обиждай на момчетата, малко са изнервени. Аз отговарям за ескорта, позивната ми е „Сова 1“, командирът на бомбардировачите е „Чайка“ 1. А ти ще си седмица. — След кратък размисъл добави — Ето какво, седмица, ескадрилата е разделена на двойки, които патрулират близо до фланговете и фронта на формацията. Ако те пристроя към някого, само ще му се пречкаш, без да се засягаш, но е така. Все пак мисля, че имам подходяща работа и за теб, ще се изкачиш с още 2000 метра, тоест на 9000 метра, и оттам ще водиш наблюдение. Ако забележиш вражески самолети, ще предупредиш. Ясно?

— Ясно, изкачвам се до 9000 метра и наблюдавам за вражески самолети.

— Отлично, действай!

Мерсеев се отдели от формацията и започна да набира височина. Под него се носеха масивните силуети на бомбардировачите. Създадени в опитното конструкторско бюро на Мясищев, далечинните височинни бомбардировачи ДВБ-102 си бяха спечелили славата на здрави и надеждни, макар и остаряващи бомбардировачи. Двата редови двигателя с водно охлаждане М-120 ФТК развиваха максимална мощност от по 2100 конски сили. Това позволяваше на

бомбардировача да развива скорост от 630 км/ч на голяма височина — една доста добра скорост за машина от този клас. Бомбардировачът бе високо автоматизиран и имаше екипаж от трима души — един пилот, бомбардир — стрелец и радист — стрелец, като последният отговаря за три 20 мм дистанционно управляеми турели със сдвоени оръдия ШВАК. Разположението на турелите бе от горе и отдолу във фюзелажа и един — в края на опашката. Бомбардир — стрелецът отговаряше за един турел в носа на самолета. Сергей и друг път бе ескортирал бомбардировачи от родния си 23 изстребително бомбардировъчен полк. Но сега не бе нито водещ, нито воден в двойка или звено. Щеше да е вълк единак. Изравни Як-а точно на 9000 метра и започна да оглежда небето около и под себе си. Далече долу под него над земята плуваха разкъсани облаци. Ако се съди по картата, вече бяха минали границата и заобикаляха Берлин от юг. Навлизаха дълбоко в територията на Германия. Формацията летеше със скорост от едва 480 км/ч, най-изгодната икономична скорост за бомбардировачите ДВБ-102, това от своя страна ограничаваше маневрите на ескортиращите изстребители. Един час по-късно Мерсеев определи, че се намират в района на Франкфурт на Майн. Както изглежда, целта се намираше в града или неговите околности. Можеше да е военна база или заводи за тежкото машиностроене. Когато излетя, а и по време на полета, никой не си бе направил труда да го информира, а и той и не попита каква е целта на мисията. За Сергей нямаше особено значение, важното бе да свършат работа и да се прибират по-скоро. Поне за момента, изглеждаше, че нещата вървяха добре за Съветите, не срещаха никакъв отпор в небето и самолетите, които бе забелязвал до момента, бяха връщащи се или отиващи на мисия съветски. Този факт можеше само да радва и бе доказателство, че небето над Западна Европа принадлежеше на Съветския съюз. Сергей улови в периферното си зрение някакво движение и това привлече погледа му. Наклони самолета на лявото крило, за да види по-добре какво става под него. На няколко километра отзад и вляво от формацията пет точки, светещи с яркожълт пламък се издигаха почти отвесно в небето. Сергей знаеше, че такава светлина и пламък може да е са само от работещи реактивни двигатели. Значи все пак нашите врагове, недоубитите империалисти, решиха да се появят на сцената и да премерят сили с нас за господството в небето. Е, сега

ще стане интересно — помисли си Сергей. Включи радиото на предаване и се свърза с водача на изстребителите.

— Тук седмица, пет фрица на 8 часа, изкачват се бързо на форсаж, до няколко минути ще са над вас. Разбрахте ли ме, водач?

— Да, седми, виж какво може да направиш по въпроса, а аз ще изпратя подкрепления.

— Слушам, „Сова 1“.

— Чухте го, момчета, имаме си компания — се разнесе в слушалките гласа на „Сова 1“:

— Саша, Николай! Вие и вашите водени отсичате вражеските изстребители. В никакъв случай не трябва да се доберат до бомбардировачите. Знаете девиза ни „Сам загиваш, но другаря си спасяваш“. Останалите — продължаваме да прикриваме бомбардировачите.

— Разбрано, другарю командир.

Сергей определено не бе на седмото небе от щастие, той първи щеше да влезе в бой и при това съотношението от 5 към 1 не бе в негова полза. Забеляза как от фронта на формацията се отделя една четворка изстребители и се насочи към вражеските машини, но докато стигнеха, Сергей щеше да трябва да се оправя сам. Насочи носа на самолета към врага и започна да пикира. Щеше да се възползва от това, че се намира над тях и докато пикира, неговата скорост ще се увеличава, докато при тях е обратното, докато набират височина, скоростта им е относително ниска. Сергей мислено си създаде план за действие и оставаше да го приведе в действие. Приближавайки вражеските машини, с изненада установи, че само 2 от петте самолета са познатите му „Спийд Мустанги“. Останалите три бяха Фоке-Волф-193 „Цербер“ или Дяволските хрътки, както бяха известни сред летците. Бе виждал само на скици и примерни рисунки как изглежда Фоке-Волфа, това бе четиримоторен многофункционален изстребител — бомбардировач и щурмовак. Този тип самолети на запад се отнасяха към класа на разрушителите. Машината имаше две общи двигателни гондоли с два по два двигателя, свързани в обща силова установка и четири въздушни винта — два теглещи и два тласкащи. Двигателите бяха английски Мерлин 50 М с мощност от 1585 к.с., произведени от „Ролс Ройс“ със сумарна мощност от над 6000 к.с. Самолетът развиваше скорост от 700 км/ч с бутални двигатели, а при включен

реактивен двигател — почти 800 км/ч. Кабината на екипажа, резервоарите и част от корпуса бяха тежко бронирани и спокойно издържаха обстрела на 7.62 мм куршуми. В носа бяха монтирани четири 20 мм оръдия Хиспано-Сюиза ХС 404, и четири 7.7 мм картечници МГ-144. В крилата имаше още шест тежки картечници Браунинг 12.7 мм. Зад пилотската кабина, която бе с бронирани стъкла, се намираше въоръжения със сдвоени картечници МГ-144 турел на бордовия стрелец — бомбардир. В средната част на фюзелажа се намираше бомбеният отсек, там в зависимост от мисията, която изпълняваше самолетът, може да се окачват до 3 тона бомби, резервоари с гориво или подвесна гондола с допълнително въоръжение от две 30 мм оръдия МК 108, две ХС 404 и две 12.7 мм Браунинг — всичките с голям боезапас. Сергей не се съмняваше, че дяволските хрътки са модифицирани като изстребител — прихващащи с пълен комплект тежко въоръжение. В двукилния вертикален стабилизатор бе монтиран реактивният двигател Walter HWK 109, даващ допълнителен прираст в скорост от 100 км/ч. Трите „Цербера“ бяха, както добра, така и лоша новина. Добра за пилотите на Як-овете, които бяха значително по-маневрени от Фоке-Волфите и просто не трябваше да се изпречват пред носа на тежките четиримоторни изстребители, където бе концентрирано цялото тежко въоръжение. Фокерите имаха и две леки картечници в турела, който защитава опашката, но тук превъзходството бе на страната на Як-а, който имаше четири тежки 12.7 мм картечници в крилата. Лошата новина бе за пилотите на бомбардировачите — ако „Церберите“ се доберяха до тях, щеше да настане касапница. Съветските ДВБ-103 бяха добре въоръжени за своя клас и размер бомбардировачи, имаха 3 турела с по две 20 мм оръдия, които защитаваха задната полусфера строго назад, но ако Фоке-Волфите се промъкнеха от горната или долната плоскост, срещу една кула с две 20 мм оръдия щяха да се противопоставят 20 оръдия и картечници. Един залп от всичките цеви и съветският бомбардировач бе пътник. Сергей реши да избере за цел единия от „Спийд Мустангите“, те бяха по-опасните противници за Як-овете. „Мустангите“ бяха по-леки и набираха височина по-бързо, затова и се отделиха от Фоке-Волфите. Мерсеев избра водения за мишена. Ако удареше първо водача, имаше шанс водения да го обстреля или дори да му се лепне на опашката и да го свали. Затова по-добре да не рискува,

първо водения и после водача. Криейки се в слънчевите лъчи, пикира на водения и от дистанция 150 метра натисна спусъка на картечниците. Самолетът завибрира познато, докато картечниците изригваха смъртоносния метал, първите куршуми минаха под опашката на вражеския самолет и Сергей придърпа леко ръчката на управление към себе си, повдигайки носа на самолета нагоре. Като в забавен каданс наблюдаваше как четирите, пламтящи с жълтеникав отблясък, трасета се концентрираха в една точка и описаха пътечка от задния вертикален стабилизатор по дължината на фюзелажа, пилотската кабина, мотора, до кока на витлото. Задържа мерника си така и миг по-късно „Спийд Мустанга“ експлодира, изпълвайки небето с деформирани парчета горящ алуминий. Не можеше да се отрече, че водачът на двойката бе добър пилот с отлични реакции — докато парчетата от самолета на водения все още се сипеха от небето, водачът вече действаше. Сергей премина от пикиране в почти отвесна свещ и усети как пред очите му се спуска пелена от претоварването и всеки момент ще изгуби съзнание. На 1500 метра по-високо се освети и премина в хоризонтален полет и започна да търси с очи вражеските самолети. През това време пилотът на „Спийд Мустанга“ не губеше време, прекратил бе резкия набор на височина, премина в каскада от фигури на висшия пилотаж — през четвърт тоно гръбен полет, полутонно, хоризонтален полет и набор на височина по спирала, старайки се да запази висока скорост за маневриране, същевременно набираше височина и гонеше Мерсеев. Докато наблюдаваше как Мустангът се приближава, маневрирайки към него, Сергей разбра, че е попаднал на костелив орех, вражеският пилот бе наистина добър. Далече под него трите Фоке-Волфа и четирите Як-а се вплетоха в смъртоносна схватка, разменяйки картечен и оръдеен огън, и изпълвайки небесната синева с преплитащи се пламтящи червени и жълти трасьори. Мерсеев прецени, че скоро Мустанга ще е на неговата височина и тогава ще загуби преимущество. Оставаше да се надява, че вражеския пилот мисли стереотипно — че по-високо е по-добре. Сергей обърна Як-а през крило и пикира, вражеския пилот веднага насочи носа на самолета към Мерсеев готов да открие огън в момента, в който Сергей влезе в обсега на осемте 12.7 мм Браунинга. Сергей пикираше до последна възможност и когато Мустангът откри огън, той се отклони от огнените трасета и веднага премина в хоризонтален полет,

последван от десен боен завой. Противникът бе изненадан, той очакваше те да се разминат и Мерсеев пак да набере височина, запазвайки все пак някакво предимство за нова атака с пикиране. Когато Сергей започна да маневрира по хоризонтала, вражеският пилот реши, че вече е спечелил схватката, не искаше да води бой по хоризонтала, където Як-а бе с предимство, и затова премина в свещ, набирайки височина за атака. Конструкцията на Як-а трещеше от натоварването, а на Сергей му се струваше, че това са неговите кости, единственото, което виждаше, бяха тъмночервените петна, които бавно почнаха да се проявяват, докато претоварването от маневрата намаляваше. Врагът бе подценил маневреността на Як-а, за което щеше да си плати. Сергей се намираше встрани и под набиращия височина Мустанг в неговата мъртва зона, където пилотът не можеше да види Як-а. По време на бойния завой Сергей бе загубил част от скоростта, но тя все още бе достатъчно висока, и форсирайки двигателя, изправи самолета си в свещ, лепвайки се за опашката на вражеския самолет. Дистанцията започна да се скъсява, но това ставаше все по-бавно и в един момент Як-ът започна да изостава — тогава Сергей откри огън. Дистанцията бе повече от 200 метра, и за да компенсира голямото разстояние, Сергей изстреля дълъг откос от няколко патрона. Наблюдаваше как повечето от куршумите минават край изстребителя на врага, но останалите го удряха по плоскостите на крилата, фюзелажа и опашката, където бе реактивният двигател. За няколко момента Мерсеев се притесни, че стрелбата няма ефект, докато постоянното светене на реактивния двигател не угасна, а отстрани на опашката на Мустанга започна да бие червен пламък. „Спийд Мустанга“ се обърна по гръб, и изпускайки маслено черен дим, влезе в свредел, устремен към земята. Капакът на кабината се отдели и миг по-късно пилотът катапултира. Сергей наблюдаваше как белият купол на парашута на пилота се отваря и той се спуска бавно към земята. Не изпитваше омраза към съюзническия пилот; и двамата изпълняваха дълга си, и все пак Сергей бе щастлив, че е победил и оцелял. Форсира двигателя на Як-а и се насочи към схватката, която се разиграваше встрани и по-долу от него.

Тежките Дяволски хрътки изпълняваха S — образни маневри по хоризонтала, прикривайки се един друг, като от време на време включваха ракетния двигател за повече ускорение, с което

допълнително затрудняваха прицелния огън на Як-овете. Сергей се включи в мелето, когато един от пилотите на Як-овете има неблагоприятното да изскочи пред Фоке-Волфа, за което и заплати, превръщайки се в огнено кълбо. Вторият Як имаше лошият късмет да се доближи прекалено близко до задния картечен турел на един от „Церберите“ и бе пронизан от сдвоената картечница. Изпускайки бяла пара от радиатора и бензинов шлейф от пробитите резервоари, Як-ът с пикиране излезе от боя и се насочи на изток към границата. Мерсеев прецени, че шансовете на пилота не са особено големи — керосинът изтичаше, а с пробит радиатор моторът скоро щеше да се заклини и блокира. Останалите незасегнати два Як-а се нахвърлиха на изоставащия Волф като озверели вълкодави. Съветските пилоти обстрелваха двукилното оперение на опашката и разположения там реактивен двигател. Дяволската хрътка се озъбваше с ответен огън от стрелящата непрестанно сдвоената картечница МГ-144 на бордовия стрелец. Сергей реши, че е най-добре да помогне на другарите си и да действат като глутница, поваляйки и разкъсвайки жертвите си една по една, нападайки първо най-слабата. С предимството си от височина пикира над обречения Волф и пусна дълъг картечен ред по турела на стрелеца и пак започна да набира височина за нова атака. Турелът на изстребител — бомбардировача престана да води огън и сдвоената картечница вирна дула към небето — ясен признак, че стрелецът е или убит, или тежко ранен. Двамата Як-а стремително се приближиха и на дистанция от 50 метра започнаха да разстрелват моторните гондоли на Фоке-Волфа. Вражеският пилот опитваше да маневрира, но беше ясно, че е обречен — първо от едната, а след това и от другата гондола започна да излиза гъст черен пушек, прерастващ в пламък, обхванал двигателите и крилото, където бяха разположени горивните резервоари. Самолетът килна нос, и обхванат от пламъци, се устреми по стръмна дъга към земята. Пилотът не успя да катапултира. Останалите два Фоке-Волф 193 видяха, че с нищо не могат да помогнат на другаря си, и докато трите Як-а се занимаваха с повредения им колега, включиха ракетните си мотори и на пълен форсаж се устремиха към съветските бомбардировачи. Сергей забеляза, че „Церберите“ на пълна скорост се носят към бомбардировачите, но беше далече и единственото, което успя да направи, бе да изпрати предупреждение.

— Тук седмица, до всички „Сови“ и „Чайки“, два бандита на 9 часа! Приближават се бързо! — От тук нататък нищо не зависеше от него, можеше само да наблюдава.

Командирът на „Совите“ изпрати 4 изстребителя да пресрещнат двата „Цербера“, а този на „Чайките“ нареди всички бомбардировачи да стегнат строя и да се сгъстят максимално. Бомбардировачите се приближиха плътно един до друг на дистанция от 20–30 метра, позволяваща всеки бомбардировач да прикрива себе си, както и съседните. Пилотите на Дяволските хрътки също не бяха вчерашни, и затова вместо да атакуват центъра на формацията, където ще бъдат подложени на кръстосан обстрел, те атакуваха левия фланг, избирайки за цел двата крайни ДВБ-102. „Церберите“ атакуваха отляво и от долу, на което всеки бомбардировач можеше да противопостави само с по един дистанционно управляем турел с две 20 мм оръдия ШВАК срещу 8 оръдия и 12 картечници. Едно подавящо ТАЯ ДУМА В БГ... НЕЩО КАТО СМАЗВАЩО? превъзходство. Двата Фоке-Волфа — 193 откриха огън едновременно, а от концентрирания огън крилото на левия бомбардировач се прекърши на две и машината полетя към земята, описвайки спирали. Другата машина просто пламна като факла и рязко пропадна надолу, оставяйки черен димен шлейф в ясното небе. Най-близкият бомбардировач до двете унищожени машини, както и съседните на него, откриха бесен автоматичен огън по двете Дяволски хрътки. По-отдалечените бомбардировачи също откриха заградителен огън. Най-близкия до формацията „Цербер“, този, който се намираше отдясно, попадна под кръстосания обстрел на седем ДВБ-102, като някои стреляха с горния и долния турел — почти 20 оръдия. Снарядите започнаха да пробиват и експлодират по дясното крило и фюзелажа на прихващача. Някои от снарядите рикошираха в бронята на самолета, но тя не можеше да отрази всички попадения. Дясната спарка двигатели пламна, но това не разколеба съюзническия пилот, още няколко секунди и в мерника му щеше да попадне още един съветски бомбардировач. Но тук късметът му изневери — един бронебоен 20 мм снаряд проби челното стъкло и пръсна главата му като презряла диня, оцветявайки стъклото на кабината кървавочервен цвят. Фоке-Волфа изгуби управление и полетя към земята, въртейки се около оста си. Четирите Як-а от ескорта успяха да се реваншират за закъснението си. Машините се устремиха във фронтална атака срещу последния

„Цербер“. Небето се изпълни с трасетата на стотици и хиляди снаряди и куршуми. Единият от Як-овете попадна под огъня на Дяволската хрътка и пламна като молец на свещ. Другите три самолета разстреляха от близо Фоке Волфа, който димейки започна да пада към земята. Битката бе продължила десетина минути, но Сергей се чувстваше като изцеден лимон. Командирът на ескорта заповяда Як-овете да се върнат по местата си и Мерсеев отново започна да набира височина до указаните по-рано 9 000 метра. Резултатът от боя не вдъхваше особен оптимизъм — бяха свалили 5 вражески самолета, но и бяха загубили пет свои. Наистина Съветите можеха да си позволят два, дори три пъти по-големи загуби, но въпросът бе докога... Групата повече не срещна вражески самолети, но над целта, когато бомбардировачите легнаха на боен курс, попадна под гъст зенитен огън. Докато хвърляха бомбите си, бомбардировачите не можеха да маневрират и това ги превръщаше в лесни мишени за зенитните оръдия, които изпълниха небето със снарядите. Сергей с тъга наблюдаваше как още 3 ДВБ-102 започнаха да падат към земята, оставяйки димна следа, а няколко други започнаха да димят. Но и съветските бомбардировачи отвърнаха, стоварвайки десетки тонове високо експлозивни и запалителни фосфорни бомби върху фабриките и заводите на химическия концерн ИГ „Фарбен“, който произвеждаше синтетичен бензин, синтетична гума, полимери и други материали, необходими за електронната и военна промишленост, леката и тежката индустрия на Алианса. Това, което не знаеше Мерсеев и никой от екипажите на бомбардировачите и изстребителите не подозираше, бе, че химическият гигант ИГ „Фарбен“ е основният разработчик и производител на нервно парализиращи газове „Табун Х“ и „Зарин Н“ в Западна Европа. Затова и Сталин бе посочил Франкфурт на Майн като една от основните цели в началото на войната. Диктаторът не обичаше Съветите да имат конкуренция в сферата на химическите оръжия. Сергей се радваше, че лети високо над основната формация и до него долитат само отделни снаряди, докато това, което се случваше под него можеше да се опише само като ад под небето и на земята. Експлозиите покриха като огнени гъби големи части от територията на заводите и охраняващата ги военна база. Докато се отдалечаваха от града, зенитният огън започна да намалява. Огромен облак от сивкаво черен дим се издигаше към небето, там, където бе Франкфурт на Майн. По-

нататъшният полет мина без произшествия, маршрутът за връщане минаваше далеч от големи градове със силно ПВО и не загубиха повече нито един самолет. След два часа Мерсеев кацна на познатия му аеродрум и след презареждане и попълване на боекомплекта се готвеше за нов полет. През този паметен ден извърши още два полета. Все щурмовки по наземни цели в помощ на наземните войски. По време на първия полет успя да изненада една разузнавателна част от три джипа „Рейнджър“, които пресичаха малък селски мост. След дългия картечен откос и трите машини останаха горящи на пътя или в канавката. При втория полет заедно с други Як-ове щурмува една пехотна моторизирана дивизия. Разстреля два камиона и известно количество пехота и тук за първи път се запозна отблизо с ПЗРК „Червено око“. От пехотата, която бе залегнала край пътя, се издигнаха пет ракети оставящи след себе си димна следа, и миг по-късно един Як се взриви, а друг, оставяйки димен шлейф след себе си, се вряза в земята. Загубите щяха да са още по-големи, ако разчетите на ПЗРК бяха по-опитни и не бързаха толкова да изстрелят ракетите, преди те да са прихванали целите си стабилно. Но и съветските пилоти не останаха длъжни, мястото, откъдето бяха изстреляни ракетите, буквално бе изравнено със земята. Сергей дотолкова се увлече по щурмуването, че се снижи до 20-тина метра, при което всички пехотинци откриха огън по него от автомати и картечници. За късмет, Мерсеев се отърва с 30-тина дупки от куршуми и голяма доза уплаха. Когато се върна на летището, вече се стъмваше. От неговата част, за да го прибере, бе долетял един транспортен самолет ПС-7. Със самолета долетя и неговия стартех Кравчук, който бе радостен, че неговият командир е жив и здрав, дори без драскотина. Кравчук бе взел за помощ и други двама техника. Те огледаха Як-а 023, който чакаше ремонт и съставиха списък за резервни части и инструменти. Свалиха лентите на фотокамерите от стария и новия Як на Мерсеев. Четиримата се качиха на чакащия ги ПС-7 и полетяха към родното летище „Мачулищи“. Сергей бе радостен, че се връща отново, авиационната база се бе превърнала в негов дом за последните 2 години. На летището го чакаше един джип ГАЗ-69, който го откара директно към служебния корпус. Влезе в залата и видя, че почти цялата е пълна със старши офицери и пилоти, бяха сложени маси, застлани с бели покривки и отрупани с богат избор от мезета, както и

гарафи с изстудена водка. Всички летци бяха избръснати и с парадни униформи, само Мерсеев бе с раздърпана полева униформа, рошава коса и следи от засъхнала пот по челото. Сергей се почувства неудобно и не на място в тази тържествена обстановка. Докато търсеше с поглед къде да седне, забеляза, че му махат от една от масите. Когато се приближи, видя Дима и Лунин. И тримата се зарадваха да се видят живи и здрави, но тържествената обстановка не предразполагаше да се прегръщат и радват. За това имаше време по-късно. Дима му прошепна, докато го потупваше по рамото:

— Серьожа, само тебе те чакахме, дори не знаехме, че си жив... След като те удариха и тръгна на изток мислехме, че сме те загубили. Едва преди няколко часа разбрахме, че си жив и подполковник Воронов нареди да не почваме без теб.

Подполковник Воронов се изкашля, привличайки вниманието в притихналата зала.

— Другари, тази вечер сме се събрали да отпразнуваме една велика победа, която несъмнено ще влезе в анализите на историята на нашата славна Червена армия и Военновъздушни сили. Също така ще отдадем почит на нашите паднали другари, които с цената на живота си допринесоха за днешната славна победа. За Победата и за нашите паднали другари!!! Ура!

Всички се изправиха на крака и в залата се разнесе възгласа:

— Урааааааа! Урааааааа! — въздухът затрептя от мощния рев на десетки гърла.

След първия тост последваха и други. Умората напрежението, изпитата водка, както и преживените опасности през деня си казваха думата и Сергей усети как започва да възприема заобикалящата го реалност като отделни проблясъци. Приятелите и колегите му задаваха въпроси, а той отговаряше. Пиеха, смееха се и просто се радваха, че са оцелели в първия ден на войната. По някое време Сергей се усети, че се въргаля на пода на залата, а неговите подпийнали другари се олюляваха, прегърнати и пееха химна на съветските авиатори. При следващия проблясък на съзнание, усети, че го носят. С усилие на волята отвори очи и видя как над него минава входната врата на залата с часовника, чиито стрелки сочеха 2 часа през нощта. На двамата келнери от обслужващия персонал на базата, които го носеха, неведнъж им се беше налагало да отнасят кютук пияните си началници

и старши офицери до леглата им и знаеха процедурата като по ноти. Бяха едри момчета и си разбираха от работата, влязоха в спалния корпус на казармата и с добре заучено движение го метнаха на първото свободно легло. Имаха още доста работа, докато разчистят залата от мъртвопияните пилоти и офицери, и ако искаха да подремнат тази нощ, трябваше да побързат със сортирането на личния състав. В момента, в който Мерсеев падна на леглото, заспа мъртвешки сън. Ставането сутринта бе съпроводено с доста неприятни усещания, многократно засилени от непрекъснатите крясъци и рев на старши сержантите, които вдигаха пилотите за закуска и сутрешна проверка. Дори тези пилоти с най-тежък махмурлук скокваха като козички, когато сержантите им изкрещяваха в ухото. Нестройната тълпа от пилоти се понесе към столовата, подтикваана и насочвана от неуморно крещящите сержанти. Сергей с мъка се завлече до масата, на която закусваше със своите другари. Един поглед му беше достатъчен, за да види, че и те не са в по-добро състояние. Всички ги цепеше главата от изпитата водка и имаха тъмни кръгове под очите от умората и преживяванията предния ден. Поне не можеше да се отрече, че началството беше предвидливо, до чинията на всеки пилот имаше по две таблетки аспирин, а в центъра на масата имаше голяма кана със зелен сок. Келнерите сновяха между масите готови да досипят още зелен сок, там, където свършваше. След закуска ги закараха с автобуси до летището, където докторът на ескадрилата направи преглед на всеки пилот за годност да бъде допуснат до полет. След двата аспирина и зеления сок Мерсеев се чувстваше учудващо бодър и бе допуснат до полети. Повече не срещна нито един вражески самолет във въздуха, и денят мина в постоянни щурмовки на фронтовата линия и близкия тил на врага. Сергей нанасяше удари по отстъпващите съюзнически части и вражеските подкрепления, които бързаха към фронта. Общо взето ескадрилата влезе в монотонния ритъм на бойните действия. На другия ден по-късно вечерта лентите от фото картечниците на Якове вече бяха промити и се прожектираха в киносалона на офицерския клуб. Една от лентите бе тази от яка на Мерсеев. Той единствен от цялата 13-та изстребителна ескадрила бе участвал във въздушен бой и излязъл победител с две потвърдени и една групова победа. Колегите му със затаен дъх следяха кинокадрите от въздушния бой, като от време на време тишината в залата се нарушаваше от някой

емоционален възглас или коментар на някой от пилотите. След прожекцията на входа на салона идваха и го поздравяваха дори пилоти и от другите ескадрили. На другия ден след сутрешната проверка построиха целия авиационен полк и пристъпиха към награждаване на отличилите се пилоти. Дългите редици от редовия състав, пилоти и офицери бяха в параден строй. Всички бяха застинали в стойка мирно с вирнати брадички и очи, направо изяждащи началството, строго, по устав. Знамената на 23-ти смесен гвардейски краснознаменен авиационен полк се веяха под напора на сутрешния вятър. Мерсеев, като всички останали, бе облечен в парадната си униформа. Ботушите, токата на колана и кокардата на фуражката бяха полирани до блясък, и когато извикаха неговото име, се изненада. Но дългите строеви подготовки с безпощадните сержанти си казаха думата. С рязка и отсечена стъпка започна да марширува към трибуната под ударния такт на барабаните. Когато стигна до трибуната, застана в поза мирно и отрапортува, козирувайки:

— Младши лейтенант Сергей Мерсеев се явява по Ваша заповед, другарю подполковник.

Подполковник Воронов се изкашля, прочиствайки гърлото си, и се наведе към микрофона и започна речта си. Над затихналия плац, усилен от високоговорителите, са разнесоха думите му:

— За проявена смелост и инициативност под вражеския огън при изпълнение на своя дълг към родината младши лейтенант Мерсеев се награждава с орден „Слава“ и почетна благодарствена грамота от командването. Също така повишава в чин лейтенант — И погледна изпитателно в очите Сергей.

— Честито, другарю лейтенант! Надявам се, че няма да ни разочароваш и в бъдеще.

Сергей се изпъна още повече, ядейки с очи Воронов.

— Служа на Съюза на съветските социалистически републики!

Подполковник Воронов отвори кутийката с ордена, извади го и го прикачи с лентата към мундира на Мерсеев. След което се ръкува със Сергей, наведе се напред и закри с длан микрофона.

— Още веднъж честито, лейтенант, и ще трябва да черпиш — няма да се отървеш от поливането на наградата — намигна Воронов.

— Тъй вярно, другарю подполковник!

— Свободно, лейтенант!

Когато отново зае своето място в строя, Сергей все още не можеше да осъзнае преживяното. Усещаше радостните погледи на неговите приятели и колеги, но улавяше тук-там и някой завистлив поглед. След края на церемонията персоналът и пилотите отново се заеха със своите работи според бойното предписание. Денят бе относително лек — Мерсеев извърши само два бойни полета по щурмуване на наземни цели... И този ден... бе преди цели три години.

КОМАНДАНТЕ ДИЕГО ДЕ ВЕГА

БАЗА НА АЛИАНСА „КОНКИСТАДОР КАБЕСА ДЕ ВАКА“, ИСПАНИЯ 1953 Г.

Диего де Вега вече бе взел решение за себе си, така му повеляваше дълга и мъжката чест. В неговия фамилен род никога не е имало страхливци и той нямаше да е първият опозорил семейната чест. Един път взето решение, а останалото бе лесно.

Артуро Силва никога не се бе съмнявал, че командирът му — де Вега е почтен и достоен за уважение човек. Но сега в погледа на Силва се четеше и нещо повече — готовността да последва командира си в огън и вода, дори в ада ако Бог така е отредил. Артуро бе ревностен католик и реши, че една бърза молитва може да помогне, преди да се срещне със Създателя. Щеше да се моли за себе си, за командира си и за всички офицери и войници, чийто земен път щеше да свърши днес. За руснаците нямаше да се моли — тези безбожници щяха да горят в ада начело с техния антихрист Сталин.

Де Вега се изправи и застана в поза, достойна за истински испански благородник, а на лицето му бе изписана мрачна решителност. Извърна глава и извика по име тактическия си офицер.

— Гомес!

— Да, команданте!

— Каква е ситуацията, примерна численост и състав на врага. Колко танкове, БТР-и, мотопехота и артилерия имат? Какви загуби сме им нанесли и какви загуби ние сме понесли? Искам оценка на ситуацията, и то веднага!

— Може да не е много точна... Още не са постъпили всички данни.

— Нищо, готов съм да се примиря с малки неточности, интересува ме цялостната картина.

— Добре, команданте... — Гомес се замисли за момент с кое да започне. Пое дъх и започна доклада си:

— Информацията постъпи от кмета на Билбао, от полицейския участък на Медина де Помар и от кметството на Виладиего... В началото всички мислехме, че е шега... Докато имахме връзка с Генералния щаб, оттам не постъпи нищо официално... Изпратените от нас наблюдатели потвърдиха за наличието на тежки механизирани части по пътя за Паленция. — Гомес взе от командния пулт един измачкан лист и започна да чете.

— По приблизителна оценка на нашите разузнавачи (преди да изчезнат от ефира) вражеските сили са минимум един моторизиран батальон с придадени към него танкови роти в най-оптимистичния случай...

— А в песимистичния?

— В песимистичния... — Гомес си прочисти гърлото с кашляне — В песимистичния — до един батальон тежки танкове и един полк мотопехота. — В залата настъпи гробна тишина за няколко секунди, докато всички осмисляха информацията и това, което произтичаше от нея. След като се опомниха от първоначалния шок, отвсякъде се разнесоха възкличания и бурни възгласи.

— Света Дева Марио! Ние сме пътници...

— Никога повече няма да видя Долорес и децата...

— Да му... майката, а тази вечер си бях чукнал среща с местната мадам и нейните...

— Ммммм, да, късно е за завещание, едва ли мога да намеря нотариус в близкия половин час — отбеляза някой песимистично.

— Май и киото тази вечер отпада. — промърмори някой със съжаление.

В момента всички, намиращи се в щаба, се опитваха да осмислят съобщената им информация. По това как кръвта се изтегли от побелелите им лица, можеше да се съди, че са осъзнали истинския размер на опасността. В щаба настъпи гробна тишина — и карфица да паднеше, щеше да се чуе. Де Вега също не се самозалъгваше, осъзнаваше колко минимален е шансът им при огромното числено превъзходство на Съветите. Неслучайно имаше поговорка „Внимавай какво си пожелаващ, защото може да се сбъдне“. Помисли си с горчивина, че мечтите му за битка се осъществяваха, но не по желания

от него начин. В тилова база, с некомпетентни офицери и без достатъчно войници. Отгоре на всичкото охранителните части, с които разполагаше, имаха нулев боен опит. Единственият лъч надежда бяха ветераните, които се докомплектуваха и снаряжаваха в депата на базата. Без тях нямаше да имат и минимален шанс да спрат руснаците. Гледаше унилите физиономии на щабните си офицери, трябваше да направи нещо, и то веднага, за да повдигне морала и да вдъхне надежда в хората си. Ако командните офицери мислеха, че положението е безнадеждно, какво оставаше за обикновените войници.

— Стегнете се! Какво сте се разкиснали като стари моми! — де Вега изгледа сурово всеки един от офицерите в залата. — Какъв пример ще дадете на войниците! Че всичко е безнадеждно, и че по-добре да вдигнат ръчички и да се оставят на милостта на болшевиките ли! Вие сте испански офицери! Вие имате гордост! Вие имате чест! — и удари с юмрук по масата. — И никога не го забравяйте! — Горещият испански нрав си каза думата и де Вега започна да се разхожда из командната залата, жестикулирайки разпалено. Някога Испания е господствала над половината свят, нашите прадеди са били конквистадори — те завладели двете Америки! Мислите ли, че им е било лесно, или че при първата трудност са се отказвали да продължат!? — Вега задъхано пое въздух — И тях ги е било страх да умрат! Но те са презирали смъртта и са плюели в лицето ѝ! — И в този момент драматично спря и огледа мъжете, преди да продължи — Ние трябва да докажем, че сме достойни наследници на предците си, и верни синове на Испания! След няколко секунда тишина залата буквално се взриви от възгласи:

— Вива Хиспаниааааааа... Вива Хиспаниаааа! Вивааааа, Командантее,... Вива деее Вегааааа!!!

Виковете продължиха няколко десетки секунди, докато страстите бушуваха. Вега се радваше, че бе успял да вдъхне надежда и да събуди борческия дух и куража в мъжете си. Изчака възгласите да позатихнат и отново се обърна към офицерите:

— Caballeros, успокойте се, имаме много работа за вършене, а времето е малко!

Всички разговори в залата спряха като по команда, всички се обърнаха към него. Усети, че авторитетът му е достигнал небивали висини, и че тези хора са готови да го последват и в ада, ако им

заповяда. Знаеше, че желязото се кове докато е горещо, затова без да се бави започна да дава заповеди:

— Артуро!

— Си, команданте! — изпъна се Силва.

— От тебе искам да отидеш в казармите и да отвориш оръжейната, вземи колкото хора прецениш, че ще ти трябват. Изгреби цялото оръжие, което се намира там и организирай раздаването му сред персонала на базата. Писари, готвачи, счетоводители, шофьори, тиловащи, работниците в рафинерията, фабриката и електроцентралите, всички! Те трябва да бъдат въоръжени. Абсолютно всеки трябва да има оръжие, за да се бие... Изпълнявай!

— Разбрано, Командире! — Силва отдаде чест и напусна залата.

— Останалите... Ти, Херейро, отиди в депата и виж какво става с фронтоваците — получили ли са техниката и боеприпасите. Трябва ли им още нещо от материално-техническото осигуряване. Постарай се да получат всичко, което искат. Надеждата ни е в тях. След това отиди във фабриката. Преди няколко дена на бюрото ми имаше доклад от директора на танковата фабрика. В него имаше данни за обема на производство, както и сроковете за ремонт и доокомплектоване на повредените машини. Виж какво количество танкове и други бронирани машини може да събереш. Всеки един танк или БТР може да наклони везната в наша полза.

— А откъде ще съберем екипажи за машините, Командире?

— Използвай заводския персонал, там има достатъчно компетентни хора! Обясни им какво е положението, или ще умрат като истински мъже с оръжие в ръката, или може да си свалят гащите и да се надупят, с надеждата руснаците да ги пощадят.

— Ъхъм, разбрано, командире! — изкашля се смутеният лейтенант Херейро.

— Гомес — махна с ръка де Вега.

— Да?

— От теб ще искам да съставиш в основни линии план за отбрана, може да не е най-добрият или най-изпитаният, важното е да свърши работа. Не ми харесва, че основната част от хората ни са заели позиции на централния вход на базата. Фланговете ни са оголени, изпрати там част от доброволческия батальон и от персонала, когато Силва ги въоръжи.

— Доброволческият батальон ли? — песимистично поклати глава Гомес — Та той изцяло е съставен от старци на последно доизживяване и млади сукалчета, които още не им растат и мустаци. Та те не са минали дори основно военно обучение, съмнявам се повечето да знаят от кой край се държи карабината. А и никой от обслужващия персонал или работниците не е държал оръжие през живота си. Като бойци стойността на цялата тази сбирщина е равна на нула.

— С това разполагаме, нямаме друг избор. — въздъхна Вега — Мислиш ли, че не го осъзнавам, но това е положението.

— Но те ще са като пушечно месо, и пет минути няма да издържат срещу руснаците. — опита се да възрази Гомес.

— Гомес, от тях няма да се иска много... Просто да насочат своите М-16 в посока на руснаците и да стрелят, останалото ще свършат професионалните войници. Въпросът е решен, свободен си!

— Слушам, команданте! — Гомес козирува и със забързана крачка се насочи към комуникационния терминал. Имаше доста неща за доуточняване и организиране.

— Господа, мисля, че всеки от нас има работа за вършене. Не ви задържам повече — обърна се към останалите де Вега.

— Си, команданте — в един глас отговориха офицерите и се пръснаха по работните си постове.

— Може би все пак имаха шанс. — помисли наум Вега, докато наблюдаваше как подчинените му си вършат работа. Нямаше нервност, нямаше припряност, само концентрация и готовност да изпълнят служебния си дълг до края. Макар и да им липсваше опит, хората му доказваха, че са истински професионалисти, готови да дадат живота си за Испания. Следващия половин час прекара пред командната конзола, вперил поглед в екрана, където получаваше рапорти и даваше нови заповеди. Камерите на видео наблюдателната системи бяха разположени по целия периметър на базата и де Вега можеше да наблюдава за изпълнението на заповедите си в реално време. Наблюдаваше движението на танковете и БТР-ите, докато войсковите части заемат определените им позиции. Много работа бе свършена, но и много още ги чакаше. Оставаше му да се надява, че са достатъчно подготвени, за да отбият следващата атака на руснаците.

КОМДИВ ПАВЕЛ СЕРЕГАТОВ

Серегатов свали бинокъла и изтри потта от челото си с ръкава на танковия комбинезон. Вдигна лявата си ръка и хвърли един поглед на командирския си часовник „Заря“. Оставаха още пет минути. Усещаше нервите си опънати като струни от пиано. И за това си имаше основателна причина. На брифинга на СТАВКА в Москва председателят Сталин пряко и напълно категорично бе изразил желанието си да притежава хроно технологията. Бе дал ясно да се разбере, че провалът не е опция. Трябваше да свали напрежението преди атаката и затова имаше един традиционен типично руски начин.

— Лъошааа, стига си се почесвал там, където не те сърби!

— Но, другарю командир...

— Стига си се обяснявал, дай по една глътка от твоята отрова!

— Това не е отрова, другарю комдив, а амброзия, достойна за самите богове! — възмути се старши сержант Мазурин.

— Брей, амброзия и то достойна за боговете, какви сложни думички знаеш, Лъоша. Като те погледне човек, ще си каже селска лукова глава, а ти си бил цял поет, бе. Да имам поет до себе си в танка и да не знам, тц, тц. Какъв немарлив командир съм. Само че знаеш ли, какво Лъоша, нашия любим механик — водач Михалич едва ли ще се съгласи с теб. И без това непрекъснато се оплаква, че танкът не може да спира, защото спирачките не държат. По неговите думи спирачната течност изчезва по някакъв необясним начин, буквално се изпарява във въздуха.

— Пфу — изплю се през борда на танка възмутеният Мазурин — Това не е спирачна течност, другарю комдив. А ценен разтвор с многостранно приложение, който съдържа полезни за човешкия организъм съставки. Извличането на ценните съставки става посредством специфичен и строго научен процес. Първо спирачната течност се филтрира през сухари ръжен хляб, премахвайки всякакви вредни примеси. Трофейният бял хляб не става за тази фина и деликатна работа. Друго си е нашият роден ръжен сухар. След това се добавят малко захар — за вдигане на градуса, както и плодове — за аромат. Най-добре стафиди — за придаване на мек и галещ небцето вкус. Оставяме така приготвеният еликсир да ферментира под нежните

лъчи на слънцето, в краен случай — до радиатора на танковия дизел, и воала, имаме напитката на боговете.

Серегатов се облегна върху лафета на тежката зенитна картечница КПВТ и изгледа удивено Мазурин.

— Льоша, учудваш ме, неслучайно хората казват, че тихите води са най-дълбоки.

— Всеки с талантите си, другарю командир, като малък, майка ми казваше „Учи езици, сине, за да сполучиш“, а аз — „Не, не искам“. И ето сега, когато влезем в някой западноевропейски град, не мога да прочета табелите на улиците, за да се ориентирам по карта, нито мога да прочета къде има магазини за кльопачка (храни) или пиячка (алкохол). Какво да се прави — орис!

— Хмммм, не подозирах Льоша, че си всестранно развит човек, и то с много таланти. Мислех, че имаш само два таланта, пиене и стреляне.

Мазурин разтвори ръце и се ухили до уши.

— Такъв съм си, мама добре ме е възпитала и изучила. Да давам ли пиячката, командире?

— Давай, но само по петдесет грама, за успокоение на нервите! Предстои ни сражение, в което трябва да победим, а за това са ни нужни трезви глави.

— Маршал Будьони твърди друго, командире, според него и казакът, и конят, трябва да са подпийнали, за да спорят в боя сеченето със саби.

— Будьони може и да е прав, но за разлика от него, ние сме с железни коне, които за съжаление нямат автопилот и не се водят сами.

Мазурин извади от пазвата си малка манерка с водка, отвинти капачката и я подаде на Серегатов.

— Заповядайте, другарю комдив, и внимавайте, силничка е проклетията, удря направо в петите. Серегатов взе манерката и отпи една голяма глътка, миг по-късно вече съжаляваше за което. Имаше усещането, че не пие водка, а авиационен керосин, някаква високотемпературна смес от термоядрено гориво. Павел се закашля и едва не изпусна манерката, докато загриженият за командира си или за манерката Мазурин го тупаше по гърба. Павел усети как по жилите му се разгаря течен огън, и очакваше всеки момент да се самозапали. След като мина първоначалният шок, се почувства приятно отпуснат и

същевременно съсредоточен, с точна и ясна мисъл. Припряно разкопча яката на танковия гащеризон, и когато успя да си поеме дъх, попита сержанта си:

— Господи, Льоша, пиеш това и още си жив?!

— Жив, здрав, прав и корав, другарю командир. И то в отлично здраве! — заяви развеселеният сержант, докато отпиваше с наслада от манерката. Павел с широко отворени очи наблюдаваше как Мазурин, доволно мляскайки, изпи половината манерка. След което разклати манерката и внимателно се заслуша. Усмихна се и заяви:

— Има за по още една, максимум две глътки. — след което опечален скри манерката в пазвата си. Серегатов удивено поклати глава.

— Сержант Мазурин, не преставате да ме удивлявате отново и отново. Пиеш тази отрова като вода. С такава глътка, Льоша, сам ще пресушиш ротните запаси от водка. Единствено танкът ни е по-жаден от теб!

— Е-ех, другарю командир... Не трябваше така да пием на гладно! Това си е грехота, трябваше да мезнем преди това. Водка и сельодка вървят ръка за ръка. — заяви ухиленият до уши Мазурин — Не дай си, Боже, ни удари снаряд и пламне танкът. Ще ни замине целия сух рацион, всички тези консерви сухари, а и трофейни френски сирена и италианските сардини... Най-добре е да ги оползотворим сега, да хапнем на две, на три, че човек никога не знае, сега си жив, утре — мъртъв! — завърши философски Мазурин.

— Пепел ти на езика, Льоша, намери какво да кажеш, и то преди боя — смърти го намръщеният Сергей — Ще си тъпчеш търбуха след боя, ако не дай си Боже нещо стане, тъкмо ще може да изскочиш от танка по-бързо, тумбакът няма да стърчи и да пречи, докато се измъкваш през танковия люк. Едно не мога да ти отрека, Льоша, винаги успяваш да ме развеселиш, дори в най-напрегнатите моменти.

— Ех, другарю комдив, ако знаех по-рано, че имам такива скрити таланти, да бях станал клоун в цирка, за утеха на съветския народ... — въздъхна Мазурин. — А вместо това станах танкист. — Преди Серегатов да успее да възрази, Мазурин го спря с жест, лицето му изведнъж стана сериозно, и докато притискаше танковия шлемофон към ухото, докладва:

— Ракетчиците са готови, другарю командир. Координатите на целите са въведени и има готовност за стрелба при команда. Полковник Соколов ни информира, че щурмовата ни група самолети ще се появи всеки момент. Серегатов вдигна очи към небето и забеляза множество бързо увеличаващи се черни точки, които се приближаваха от север, след което погледна часовника си.

— Учудващо, но днес другарите от фронтовата авиация са подранили. Това е нещо нетипично за тях, обикновено закъсняват. Направо съм приятно изненадан, Льоша.

— А и редовно стоварват бомбите си не върху когото трябва, другарю комдив. Искрено се надявам този път да ни се разминат техните 250 килограмови подаръци.

— Нищо чудно, Льоша! Тия летящи задници, със завидна последователност вече на няколко пъти се опитаха да ни вкарат в гроба. За враговете, не знам, но по своите винаги бият точно. И после винаги следват оправдания: „Слънцето ме заслепи, имаше мъгла...“ или любимия ми „То бомбата е виновна — не пада където трябва“. То на кривата ракета космосът ѝ е виновен.

— Е знаете какво се казва, другарю командир — няма по-точен огън от приятелския огън.

— Стига сме си чесали езиците, време е. Дано този път тия летящите кретени се отбомбят точно. Обяви едноминутна готовност!

— Слушам!

Мазурин се спусна през люка на купола в танка и започна да дава разпореждания по радиостанцията. Зад гърба им в близката горичка няколкостотин танка и БТР-и почти едновременно запалиха двигателите си. Над гората се разнесе воят на стартиращите дизелови двигатели. Механик — водителите на бронирани машини започнаха да загряват двигателите, докато останалите членове на екипажите трескаво дозареждаха с боеприпаси и гориво или проверяваха веригите. Всеки снаряд, всеки патрон, всеки литър гориво имаше значение в настоящия бой. Шофьорите на горивните цистерни и камиони с боеприпаси се стараеха да разтоварят колкото се може по-бързо и да се махнат от бойното поле. За разлика от танковете и БТР-ите, камионите нямаша никаква броня, един куршум или парче от мина бяха достатъчни, за да взривят цистерните с гориво, след което щеше да настъпи истински ад под небето. И танкистите осъзнаваха, че едно

попадение в спрелите до танковете бензиновози е достатъчно да отидат всички на оня свят. Единствено мото пехотинците бяха спокойни, дръпваха за последно от цигарите с махорка, преди да изхвърлят фасовете през отворените люкове на БТР-ите. Някои от тях имаха и по-ползотворни занимания, като да задоволят естествените си потребности. Нямаше място за стеснение и войниците пускаха по една вода върху веригите на танковете и БТР-ите. Разнесоха се командите на офицерите и войниците започнаха да заемат местата си в определените им бронирани машини. Трясъкът от стотиците затварящи се метални люкове за момент заглуши бумтенето на танковите двигатели. Екипажите заемаха местата си съгласно бойното разписание. Войниците за последно правеха проверка на снаряжението и оръжията си. Всеки от тях знаеше, че животът му зависи от изправното действие на верните АК-47. Мощните дизелови двигатели ревяха на повишени обороти, докато танковете и БТР-ите излизаха от горичката и оформяха строя на ударната формация. На острието на атаката бяха 200-тонните Мамути — те бяха тарана на танковия клин. Фланговете бяха прикрити от по-леките танкове Т-49. В центъра, прикривайки се зад дебелата бронята на тежките танкове, заемаха позиции леко бронираните верижни БТР-154. Цялата бронетанкова армада наброяваше повече от 300 бронирани машини. Срещу цялата тази мощ базата на Алианса можеше да противопостави няколко десетки бункера и оръдейни куполи с прилежащите към тях траншеи и окопи, както и инженерни препятствия във вид на драконови зъби и телени заграждения с разположени на подстъпите към тях противопехотни и противотанкови минни полета. Вътрешният периметър на базата бе ограден от железобетонна ограда с дебелина два и височина четири метра. Самата ограда бе трудно преодолимо препятствие не само за пехотата, но и за съветските танкове. Серегатов за последно обходи с поглед местността пред себе си, която скоро щеше да се превърне в бойно поле. Небето беше синьо и въздухът бе кристалночист. Слънчевите лъчи галеха кожата, но Павел знаеше, че тази селска идилия скоро ще свърши, денят се очертаваше да е дълъг и преди слънцето да залезе, щеше да се пролее много кръв. Като всеки танкист и Серегатов беше суеверен, затова почука три пъти за късмет по бронята на Мамута, пое дълбоко дъх, наслаждавайки се на свежия, примесен с аромат на трева въздух, и се спусна в купола,

затваряйки командирския люк. Вкара щекера на шлемофона си в жака на танковото разговорно устройство ТПУ-5 и се включи към вътрешната мрежа.

— Льоша.

— Да?

— Кажи на ракетчиците да започват, и ме включи на общата честота, искам да кажа няколко думи на войниците!

— Разбрано.

Докато Мамутът, свистейки с турбината си, заемаше място в центъра на танковия клин, Серегатов обмисляше какво да каже на войниците си. Знаеше, че високият морал преди бой е нещо много ценно, и ако един командир искаше да побеждава, то той трябваше да умее да въодушевява подчинените си.

Не беше оратор и го знаеше, затова реши да говори от сърце и думите да идват душата му.

— Войници, братя, другари, настъпи моментът нашите империалистически врагове да видят истинската мощ на работническо-селската Червена армия! Напред, другари! Време е! За Родину, за Сталину!

Ефирът се изпълни с виковете на войниците и командирите, докато стотиците бронирани машини се откъсваха от местата си и постепенно увеличаваха скорост. Стабилизаторите на танковите оръдия позволяваха достатъчно уверено да се поразяват цели на дистанция само при по-ниски скорости, когато стабилизираната им от жироскоп механика успяваше да се справи с неравностите на терена. Танкистите знаеха за това ограничение на стабилизатора и затова механик — водачите се стараеха да карат равномерно с плавен ход при скорост, не по голяма от 10 — 15 км/ч, и когато видяха пред себе си по-равен участък земя винаги крещяха „пътечка“, предупреждавайки мерач операторите, че ще имат възможност за точна стрелба. Танковете и БТР-ите се спускаха по полегатия хълм, оставяйки дълбоки бразди в земята, мачкайки високо избуялата зелена трева. Имаше нещо сюрреалистично в картината на прекрасния слънчев ден, безоблачното синьо небе и мирния селски ландшафт, газен от стотиците стоманени кутийки, бавно пъплещи по него. Серегатов бавно завъртя на 360 градуса командирския купол. Това, което видя през танковия перископ

ТПКУ-5, го накара да се чувства горд с войниците си. Хората му бяха истински професионалисти, всяка машина бе на полагащото ѝ място във формацията, спазвайки определената дистанция. Танковите мерачи вече въртяха куполите наляво-надясно в търсене на евентуални цели, но дистанцията все още бе прекалено голяма за откриване на огън. Ефективна стрелба можеше да се открие на дистанция не по-голяма от километър, километър и половина от предните полеви укрепления на Алианса. Дойде ред и на замаскираните на хълма батареи с ракетните установки V-2. Те дадоха едновременно залп. И докато ракетите се устремиха в небето, тласкани от факела на реактивните си двигатели, екипажите вече тичаха към презареждащите машини. Небето над главата на Серегатов се изпълни с десетки огнени ивици. Ракети описаха дъги, оставяйки димен шлейф след себе си и започнаха да се взривяват над територията на базата. Една площ с размер от няколко квадратни километра бе озарена от светлината на експлодиращите бойни глави. През танковия перископ Серегатов виждаше как позициите на Алианса се покриха с оранжево-белите кълба на експлозиите. Тонове земя и пръст се вдигнаха във въздуха, а в района на базата избухнаха десетки пожари. Гореше всичко, което можеше и не можеше да гори — сгради, складове, товарни камиони и цистерни с гориво, силозите с Оорна руда. На ракетите им бе все едно каква цел поразяват, първоначално ракетно бомбеният удар трябваше да бъде нанесен само по позициите на ПВО, минимизирайки по този начин заплахата за съветската щурмова авиация. Но наличието на голямо количество механизирани и пехотни части наложи корекции в плана, и затова две трети от ракетите бяха изстреляни към прегрупиращите се в северозападната част на базата войски. Повечето бойни глави бяха преконфигурирани и поставени на неконтактен взривател, при което ракетите започнаха да експлодират във въздуха, обсипвайки територията на базата с десетки хиляди метални шрапнели. Металните осколки буквално направиха на решето голямата част от заварената на открито пехота, превръщайки във фаращ човешките тела и снаряжението. Повечето от оцелелите бяха ранени и пицяха от болка. Земята бе осеяна със стотици обезобразени трупове и ранени. Малцината деморализирани късметлии, които нямаха нито една драскотина по себе си, се втурнаха да бягат. С една-единствена цел, да се натикат колкото се може по-бързо по бункерите и окопите. Тънката

броя на съюзническите БТР М-113 и липсата на каквато и да е броня при въоръжените с тежки картечници 12.7 мм Браунинг джипове, също не ги бе спасила от металната буря. Десетина машини горяха с бензинов пламък, щедро мятаци талази черен дим в небето. Единствено танковете и три от четирите самоходки се отърваха само с насечени от осколки сандъци за ЗИП и пробити допълнителни резервоари, от които течеше масло и гориво. Корпусите на бронираните машини бяха издрани и някога гладката гланцирана камуфлажна боя висеше на парцали от тях. Но машините бяха напълно боеспособни и танковете побързаха да минат през западната порта и да заемат позиции в изкопаните за тях танкови капонири. Трите самоходки АМХ М-110 се развърнаха и побързаха да се скрият между сградите, в търсене на нова по-безопасна позиция. Другата част от ракетите с фугасна бойна глава бяха поразили няколко зенитни оръдейни установки, но Серегатов знаеше, че това нямаше да е достатъчно и другарите от Червенознаменните ВВС ги очакваха големи неприятности. За момента бяха отрязали подкрепленията към северозападния фланг на базата, но объркването едва ли щеше да трае дълго. И ако съюзническият командир не беше глупак, скоро щеше да се досети коя от двете атаки е основна и коя — отвличаща.

През оптичния визьор Павел наблюдаваше как базата и укрепленията около нея започнаха постепенно да се увеличават, ако се вярваше на танковия далекомер, разстоянието до най-близкия бункер бе 1752 метра. Нямаше смисъл да откриват стрелба, преди да влязат в обсег.

КОМАНДАНТЕ ДИЕГО ДЕ ВЕГА

БАЗА НА АЛИАНСА „КОНКИСТАДОР КАБЕСА ДЕ ВАКА“. ИСПАНИЯ 1953 Г.

Един от подчинените на де Вега докладва:

— Команданте, лейтенант Хуарес докладва, че руснаците започват нова фронтална атака. А подофицер Муньос твърди, че е забелязал някакво раздвижване на хълма Сан Себастиан. — извади го от унеса гласа на свързочника.

— Артуро докладва, че арсеналът е празен, раздали са всичкото оръжие на персонала и работниците. — докладва друг от свързочниците.

— Тъкмо навреме — въздъхна с облекчение де Вега. — Свържете ме с Артуро веднага!

— Си, команданте!

Докато чакаше да го свържат, де Вега обмисляше положението, а то не беше никак розово. Съветският командир не бе глупак, беше ги накарал да повярват, че основната атака ще е срещу централния вход на базата, карайки ги да оголят фланговете откъм боеспособни части. Трябваше да запуши образуващата се дупка, иначе Съветите щяха да минат в обход на основната отбранителна линия. Върху конзолата замига жълта лампичка, сигнализирайки за входящо повикване.

— Артуро, нямаме време, основната атака ще дойде откъм Сан Себастиан, останалите хълмове са с твърде остър скат, за да могат бронирани машини да се изкачват. А и по периметъра имаме достатъчно картечни бункери, минни полета и телени заграждения, за да превърнем всяка пехотна атака в чисто самоубийство. — Започна Вега преди събеседника му да е казал и една дума. — Вземи всички, които си въоръжил и са ти под ръка, и ги изпрати на левия фланг. Теб назначавам да отговаряш за отбраната на този участък. Ще говоря с Гомес да изпрати и част от резерва ни — германски гренадир и няколко танка и самоходки. Всяка отремонтирана машина от танковия завод ще бъде пренасочвана към теб. Трябва да удържиш фланга, иначе сме загубени!

Артуро мълча няколко секунди, след което каза:

— Си, команданте, разчитай на мен, ще изпълня дълга си или ще умра, изпълнявайки го! — и козирува.

Екранът на монитора угасна, отнасяйки със себе си изображението на Силва. Сърцето на Вега се сви в лошо предчувствие, имаше усещането, че вижда стария си приятел Артуро Силва за последен път. Бе направил каквото може, сега всичко бе в ръцете на неговите полеви командири и зависеше от техните лични качества, смелост и съобразителност. Съсредоточи вниманието си върху големия прозрачен екран в центъра на залата, който играеше роля на тактическа карта, с нанесени позиции на войските на Алианса и предполагаемото количество и численост на Съветите. Червени стрелки обозначаваха вектора на атака на руснаците, за момента те основно бяха насочени към централния вход, но ето още няколко стрелки се появиха по левия фланг. Информацията, която постъпваше от съюзническите

наблюдатели, непрекъснато се обновяваше. Първите експлозии започнаха да разтърсват земята и Вега усети вибрации като от земетресение, усещаха се дори през дебелия фундамент на командния център. Беше спокоен за главния вход на базата, но искаше да види със собствените си очи какво става по фланга. Взе командирския бинокъл с осемкратно увеличение и го вдигна към очите си. Фокусира образа и започна да разглежда врага. Беше по-лошо, отколкото се бе опасявал. Стотици бронирани машини се спускаха от хълма Сан Себастиан. Най-отпред различни силуетите на рота от свръхтежките танкове „Мамут“, следвани от руски Т-49 и БТР-154. Снаряди започнаха да експлодират сред настъпващите руснаци. — Новобранците откриха огън твърде рано! — помисли си раздраженият Вега. Знаеше, че дистанцията е твърде голяма, за да могат оръдията да пробият дебелия броня на съветските танкове. Първото, което усетиха младите и необстреляни войници от доброволческите бригади, бе треперенето на земята. Сгушени на дъното на окопите си, те с ужас наблюдаваха стоманената вълна от танкове. Гледката ги хвърли в шок, дори сержантите с мъка потиснаха пристъпите на паника. Много от войниците не бяха излезли от ступора, когато първите снаряди започнаха да падат. Съюзническите подкрепления бързаха да заемат позиции на левия фланг, когато поредицата от мощни експлозии отхвърли Вега от прозореца. От тавана се посипа мазилка, а част от екраните угаснаха. Техническата команда се втурна да оправя повредите, а Вега стана от пода, изтупа се и отново се приближи към прозореца. Стъклото се беше напукало, но бе издържало, спасявайки го от неприятни порезни рани. Картината, която се разкри пред очите му, не бе за човек със слаби нерви. Навсякъде между дълбоките кратери, издълбани от ракетите, се виждаха парчета от хора, тук-там някой стенеше или молеше за помощ. Оцелелите се разбягаха във всички посоки, като по-съобразителните вече тичаха към окопите и траншеите. Той се обърна към свързочниците и изкрещя:

— Веднага изпратете медицински екипи долу, и кажете на Гомес да прехвърли всички резерви на левия фланг.

Без да изчака потвърждение, отново обърна към прозореца и разиграващата се под него битка.

КОМДИВ ПАВЕЛ СЕРЕГАТОВ

Серегатов се отдели от командирския перископ и превключи ключа на радиостанцията в положение на общия радио канал.

— Тук, Чук едно, до всички Чукове, стрелба се открива само при моя заповед!

— Разбрано, Чук едно!

Павел реши за себе си, че ще даде заповед да открият огън на 1300 метра. Нямаше смисъл да хабят напразно боеприпаси, по-късно, когато подсигурят базата, щяха да им потрябват за отбиване на бъдещите контраатаки. Оставаха още 2 — 3 минути относително спокоен ход, преди да започне касапницата. Първи не издържаха нервите на съюзническите артилеристи, които откриха огън на пределна дистанция. В началото откриха огън отделни оръдейни куполи, но постепенно стрелбата ставаше все по-силна и премина в непрекъсната канонада. Снарядите започнаха често да падат сред съветските танкове, мятайки стълбове земя към небето. Огън по формацията на Съветите водеха както оръдейните куполи, така и окопаните танкове. На заровените в земята машини се виждаше само профила на купола, което ги правеше малки и трудни за поразяване цели. Стрелбата по руските машини бе по-скоро хаотична и безразборна, отколкото ефективна. На такава дистанция на бронебойните снаряди просто им липсваше достатъчна мощ, за да пробият дебелия броня на съветските тежки танкове. Серегатов слушаше барабаненето на осколки и камъните по бронята на танка. Чувстваше се спокоен зад дебелия еднометров броня от пластове уралска стомана и керамика. Създаден по заповед на другаря Сталин с една-единствена цел да въплъщава в себе си безпрецедентна мощ, целият танк бе последна дума на техниката, венецът на съветския гений и инженерно-техническа мисъл. Цялата машина бе уникална и без аналог. 200-тонно шаси, задвижвано от малогабаритен ядрен реактор с електрически турбини, подсигурен с дизелов генератор, секретната многослойна металокерамична броня комбинация К, масивен ъгловат купол с двойка 120 мм гладкоцевни високоскоростни оръдия Байонет със сдвоени към тях 7.62 мм картечници ДКМ, батарея от две пускови установки за ракети земя — въздух Стрела 3 с топлинно насочване от двете страни на купола, бордова изчислителна

кибернетична система с интегрирани функции по навигация, системно управление и авто ремонт, електронно оптични прицели с автоматична корекция... Никоя друга държава не притежаваше толкова съвършена машина за убиване. Това бе кошмарът на съюзническите командири, танкисти и пехота. Нищо не можеше да спре многотонната грамада, освен масов концентриран огън от всички налични огневи средства с надеждата да бъдат поразена по-леко бронираната странична и тилова броня. В челната проекция мамутите бяха практически непробиваеми, от което и се възползваха техните екипажи. Самите екипажи се подбираха внимателно — това бяха най-добрите офицери, мерачи, механик водачи... това бе елитът на съветските танкови войски. Бе въпрос на чест да си в екипажа на Мамут. Под командването на Серегатов бяха дванайсет Мамута, а това бе сила в нейната най-първична форма. През перископа ясно се виждаха пламъчетата на стрелящите по руснаците оръдия. Още малко — помисли си наум — двайсет секунди, и е време за нашето встъпление — усмихна се Павел. — Скоро на капиталистите ще им стане доста горещо, смъртоносно горещо. 15,14,13,12,11,... три, две, едно... Време е.

— Тук Чук едно, до всички Чукове, открийте огън!

И веднага усети рязкото потрепване на Мамута, когато Мазурин разрези и двете 120 мм оръдия. През съветските редици премина вълна от пламъци, докато танковите оръдия изригваха снарядите един след друг. Върху вражеските укрепления се стовари град от снаряди. Бледо жълтите разриви на експлодиращите снаряди покриха площ от няколко километра, осейвайки целия охраняем периметър с кратери и дупки. Боят все повече се нагорещяваше, танковите оръдия бяха влезли в ритъм и непрекъснатата стрелба и експлозии караха земята да трепери. Вибрациите се усещаха дори през бронята на танка. Дори тя не можеше да заглуши воя на профучаващите край него снаряди. Все по-често се чуваше „Дран... Дран“ от попадащите в бронята и рикоширащи с писък бронебойни снаряди. Попаденията в купола започваха да следват едно след друго и Павел имаше усещането, че се намира в църковна камбанария. Мощен взрив разтърси танка и Серегатов безпроблемно разпозна близкото попадение на 155 мм гаубичен снаряд. Нещата, както изглежда, загрубяха, в боя се включваше и самоходната артилерия на Алианса. Със съжаление си помисли, че вражеският командир бързо бе осъзнал коя от атаките е

основната и сега вече можеха да очакват дъжд от 155 мм фугасни снаряди. Самите гаубици имаха шперплатова броня. Един снаряд в тях ги превръщаше в погребални клади за техните екипажи, но по-неприятното бе, че самоходките стреляха от закрити позиции и техните мощни 155 мм оръдия изстрелваха снаряди, които лесно пробиваха тънката върхна броня на танковете. И затова танкистите откровено се бояха от самоходките, когато попаднеха под техния огън. Един такъв снаряд в купола или в моторното отделение, и си пътник за оня свят, това бе широко разпространеното мнение сред танкистите. Честотата на мощните взривове се засили и Серегатов с неудоволствие заключи, че огънят на цялата артилерия в базата се пренасочва към неговите ударни части. Павел реши, че е време да пристъпи към това, което е задължение на един танков командир, да командва и да дава целеуказания за всички забелязани от него вражески огневи точки. Бе доста трудно, дори невъзможно, да се различи каквото и да е на бойното поле, навсякъде имаше облаци прах от разрывите на снарядите, а димът от горящите машини допълнително затрудняваше визуалното наблюдение и идентификация на потенциалните цели. Сега изходът на сражението зависеше от способността на капитани, лейтенанти и сержанти, от техните умения и навици. Докато въртеше панорамния прицел, пред неговия поглед един Т-49 рязко спря на място и миг по-късно експлодира. Силата на взрива бе толкова мощна, че танковият купол отлетя на петдесет метра от останките на корпуса и се заби с оръдията надолу в меката испанска земя, оставяйки да стърчи като някаква извратена детска близалка. Пълзящият пред него Мамут получи няколко попадения в лявата част на корпуса, снарядите разпориха фалш бордовете, които прикриваха ходовата част и разбиха окачването, късайки веригата. Многогонната машина се завъртя на място, оставяйки след себе си бразда изорана земя. Екипажът на машината запази хладнокръвие и продължи боя, водейки оръдеен и картечен огън по вражеските ДОТ-ове (дълговременна отбранителна точка). Артилеристите на Алианса осъзнаха, че обстрела на тежко бронираните Мамути е безсмислен, и затова пренасочиха стрелбата си към по-леснодостъпни цели, оръдейни куполи и войници, въоръжени с противотанкови управляеми „Дракон“ ракети, съсредоточиха огъня върху съветските Т-49 и леко бронираните БТР-и. Тази промяна в тактиката незабавно оказа влияние и броя на жертвите сред Съветите

нарастваше скокообразно, но дори големите загуби не можеха да спрат стоманената лавина. Мамутът на Серегатов продължаваше да напредва към врага често разтърсван от сдвоените залпове на своите 120 мм оръдия.

Павел, наблюдавайки през панорамния прицел бойното поле, трудно можеше да различи нещо през пушека и дима, но вниманието му бе привлечено от непрекъснатите отблясъци на стрелба, идващи от едно издадено над терена хълмче. Охо, какво си имаме тук — помисли си той — картечен бункер.

— Льоша, цел на 11 часа, картечен бункер!

— Слушам, командире, цял картечен бункер. Плавно и с учудваща лекота тежачият 50 тона купол се завъртя, докато Мазурин търсеше целта. Воят на електромоторите и жироскоп — стабилизаторите заглушаваше почти всички останали звуци.

Мазурин напъха юмруците си под носовете на двамата зареждачи, и без да се отлепя от танковия мерник, изкрещя:

— Двойка! Фугасни! Темпо!

По принцип в танковете по време на бой бе доста шумно — изстрелите, взривовете, рева на двигателя, и това доста пъти бе пречка за комуникацията между членовете на екипажа, често и командите не се чуваха. Затова по-опитните мерачи — оператори предпочитаха да дублират — отдаваха команди, освен чрез ларингофона, монтиран в танковия шлемофон, така и с различни жестове според снаряда, който искат да бъде зареден в оръдията. Бог не бе дарил с много ум и разум зареждачите — ефрейтори Кирюхин и Синяков, но затова пък не бе ги оцетил откъм физическа сила. И двамата бяха едри сибирски момци, които трудно провираха широките си плещи през тесните люкове на танка. Бяха попаднали в танковите войски заради физическата си сила, необходима за зареждането на тежачите по 20 кила снаряди. Заредиха оръдията и отскочиха от затвора почти едновременно, крещейки:

— Готов! Готов!

Павел вкара силуета на бункера в мрежата на прицела и натисна бутона за въвеждане. От там поемаше бордовата електронно — кибернетична система, тя правеше изчисленията, определяйки дистанция и въвеждаше корекциите спрямо типа снаряд, който щеше да се използва. Обработените данни се подаваха директно на прицела на мерача. От мерача се искаше само да задържи прицела върху целта

и да натисне спусъка. Което Мазурин не закъсня да направи и двата 120 мм снаряда напуснаха цевта на оръдието. Миг по-късно на мястото на бункера изригнаха гейзери пръст и бетонни отломки.

— Пратихме негодниците на небето, на среща с Всевишния!

— Отличен изстрел, Льоша!

Павел отново започна да претърсва бойното поле пред себе си за нови цели. Но димът продължаваше да пречи. Докато Мамутът му минаваше между два горящи с ярък бензинов пламък БТР-а, подсъзнателно отбеляза, че рамките на машините не са спуснати. С горчивина си помисли, че никой от екипажите или пехотните отделения не се е спасил. Братски могили на още двајсетина младежа, простили се с живота си в железните утробы на пламтящите машини. Един от двата Т-49, които напредваха от лявата му страна, охранявайки го по фланга, получи попадение във веригата и спря, размотавайки разбитата гъсеница. Повторният изстрел на обстрелващия го оръдеен купол изби сноп искри от борта на танка, докато рикошираният снаряд отлетя встрани с писък. Вторият Т-49 се придвижи напред, прикривайки с дебелия си челна броня пострадалия си събрат и двата танка подложиха на масиран концентриран огън оръдейния купол. Докато танковете стреляха, вдиганите във въздуха земя и буци пръст започнаха да засипват купола, а той отвърщаше на огъня. Но силите бяха твърде неравни — четири 105 мм оръдия срещу едно 90 мм. Дори преди Павел да успее да се намеси, изходът от двубоя бе решен, и то за по-малко от половин минута. От попаденията куполът се разцепи като черупка на яйце и експлозията обсипа околността с парчета стомана и метални отломки. Боят ставаше все по-скоротечен и ожесточен. Загубите сред съветските войски бяха големи, но и по-голямата част от ДОТ-овете вече бяха разбити — само тук-там някой бункер или оръдеен купол продължаваше да отвърща на огъня, но и те замлъкваха, поразени един след друг. Танковете се стремяха да ликвидират остатъците от отбранителните съоръжения на базата, концентрирайки огъня на няколко машини върху една цел. Под прикритието на дима и объркването по време на боя, командващият съюзническата база успя незабележимо и без големи загуби да предислоцира всичките си пехотни резерви и в момента те заеха окопите и траншеите между полуразрушените укрепления. Внезапно появилият се следобеден бриз направи лоша услуга на руските танкисти. Подухващият вятър издуха

облаците прах и дим и значително подобри видимостта, както за руснаците, така и за въоръжените с ПТУР „Дракон“ съюзнически войници, които незабавно се възползваха от ситуацията и започнаха да изстрелват управляемите по кабел ракети. Към съветските редици се устремиха десетки противотанкови ракети от дистанция по-малка от километър. На ракетите им трябваша няколко секунди, за да поразят целите си. Една част от ракетите загубиха управление, когато кабелите им се късаха в отломките, разхвърляни по бойното поле, други просто пропуснаха, но повечето намериха своите цели. Дебелата челна броня на съветските Т-49 ги спасяваше от две или три попадения, но не и когато в танка попадаха по няколко ракети под различен ъгъл. При попадение бойните глави на ракетите създаваха кумулативна струя с огромно налягане и температура от 2500 до 3000 градуса, която буквално прогаряше бронята. След един-два удара структурната цялост на бронята се нарушаваше и последвалите попадения често бяха фатални. Кумулативната струя минаваше през бронята, двигателите, резервоари, боеприпаси и хора като нагорещен нож през масло. Масираната ракетна атака дойде като гръм от ясно небе за съветите екипажи. Оранжевите огнени кълба от експлодиращите машини осветиха хоризонта дори през облаците дим и прах. За по-малко от минута загубиха 7 танка и 12 БТР-а. Дори един от Мамутите се взриви след множество ракетни попадения. Всички намиращи се около него машини побързаха да се отдалечат, което отстрани изглеждаше като паническо бягство. Всички знаеха за неприятната особеност на ядрения реактор на Мамутите, който при експлозия изхвърляше в атмосферата облак радиация и всичко наоколо започваше да „свети“. Като начин да се споминеш, смъртта от радиационно облъчване попадеше в категорията на един от най-неприятните. Затова и съветската пехота не обичаше и по възможност избягваше да придружава в бой огромните стоманени чудовища. Серегатов преброи най-малко 5 попадения по бронята на неговия танк. Чувахе се характерното цвърчене като пържене на яйца, докато иглата на насочения заряд пробиваше през бронята. Този път съветските конструктори се бяха справили отлично и секретната броня „комбинация К“ на Мамутите издържаше спокойно до 10 попадения. Вафлата от слоеве стомана-керамика-стомана-керамика успяваше да

погълне и размие високотемпературната струя на противотанковите ракети.

— Мамка му! — успя единствено да изпсува Серегатов — докато потта се стичаше по слепоочията му. Усещането бе сякаш жената с косата е зад гърба му и просто чака подходящия момент.

— Тук Чук едно, до всички Чукове! Незабавно открийте огън по окопите и траншеите с осколъчно фугасни и шрапнелни снаряди! И маневрирайте, дявол да го вземе, увеличете скоростта, не им позволявайте да се прицелят!

В ефира се носеха крясъците и ругатните на изненаданите руски танкисти. Въпросът бе на живот и смърт, опираше се до чисто физическо оцеляване и екипажите на съветските танкове не чакаха втора покана. Тежащите по 50 тона Т-49 и 200-тонните Мамути започнаха да маневрират. Маневрите им приличаха по-скоро на бавен танц на хипопотами, отколкото на рязко и внезапно лавиране за избягване на вражеския огън. Но дори и така достатъчно усложниха живота на съюзническите артилеристи и разчетите на ПТУРС.

КОМАНДАНТЕ ДИЕГО ДЕ ВЕГА

БАЗА НА АЛИАНСА „КОНКИСТАДОР КАБЕЗА ДЕ ВАКА“. ИСПАНИЯ 1953 Г.

Руснаците започнаха да понасят загуби и бойното поле се изпълни с черен дим от горящите танкове. Видимостта ставаше все по-лоша и от това се възползваха стичащите се от цялата база резерви. Под прикритието на дима и праха, вдиган от експлозиите, съюзническите танкове и пехота незабелязано заемаха позиции. Повечето от войниците бяха ветерани от окупираните от съветската военна машина страни. Германци, италианци, белгийци, французи, гърци и т.н. Всички те имаха лични сметки за уреждане с руснаците, сметки, заплащани с кръв. Никой нямаше да иска пощада и да дава пощада, всички щяха да се бият докрай. Появи се лек ветрец, който отвя облаците дим и прах. Руснаците се оказаха много по-близо, отколкото всички очакваха. За миг съюзническите позиции се озариха от оръдейните изстрели и пусковете на стартиращите противотанкови ракети. Стотици ракети и снаряди се устремиха към съветските редици. Един след друг започнаха да се взривяват танковете и БТР-ите, а сред екипажите им настъпи смут и объркване. Никой не бе очаквал

толкова силна съпротива. Де Вега реши, че това е решителният момент и волята на врага за победа е пречупена, но радостта му беше кратка. Скоро вниманието му бе привлечено от бързо увеличаващите се черни точки в небето. Зад гърба му започне да вие сирената за авиационна тревога. Отстъпи от прозореца и прекоси залата, заставайки до рамото на офицера, който отговаряше за ПВО на базата.

— Фернандес, какво е положението? — попита де Вега

— Множество скоростни радарни контакти. Явно руснаците са докарали и щурмовата си авиация. — отговори изненаданият Фернандес, и неочаквано изкрещя — Някой да спре тъпата аларма!

— Спокойно, Рамон — обърна се с малкото му име де Вега. — Какво правят толкова далеч на юг?! Трябва да са на предела на радиуса си на действие. Колко са и от какъв тип?

— Двадесет, не... Тридесет за момента, но бройката продължава да се увеличава. Според скоростта бих казал, че са Як-ове.

— Як-ове казваш — де Вега задъвка със зъби ъгъла на устната си, докато обмисляше новата извънредна ситуация. — Каква опасност представляват?

Фернандес намръщи чело и се замисли, докато обмисляше отговора.

— Със своите 12.7 мм картечници Як-овете представляват сериозна опасност за хората. Неслучайно войниците им викат „Заличители на пехота“. Джиповете, камионите и всичката останала техника, която няма броня или е леко бронирана, също е в опасност.

— Войниците са в окопите, а танковете и БТР-ите са в капонирите, значи не могат да нанесат съществени вреди — отбеляза де Вега.

— Не Як-овете ме притесняват, зенитните батареи ще се справят с тях.

— А какво тогава? — попита Вега.

— Ако Як-овете могат да долетят дотук, това значи, че и МиГ-овете могат да направят същото. Може би дори и реактивни бомбардировачи Ту-16 „Язовец“ ще ни дойдат на гости.

— Мислиш ли? Руснаците нямат чак толкова много самолети, за да ги рискуват по този начин.

— Сам виждаш какво става, командире, това е пълномащабна атака над базата ни. Този път Съветите играят на сигурно и са се

постарали да осигурят пълна въздушна поддръжка. До някоя и друга минута ще са тук и ще разберем дали греша. Активирах противовъздушната отбрана, остава ни само да чакаме и да видим какво ще стане — примирено каза Фернандес и вдигна ръце от пулта — Командире, искрено се моля да греша...

— Аз също, Рамон, аз също... — произнесе тихо де Вега и се върна при панорамния прозорец.

КОМДИВ ПАВЕЛ СЕРЕГАТОВ

1953 Г., ГРАД ВАЛЯДОЛИД, ИСПАНИЯ. ТИЛОВА ОПЕРАТИВНА БАЗА НА АЛИАНСА. БИТКАТА!

Серегатов вече мислеше да се свърже с полковник Соколов и да го обсипе с поток от ругатни заради закъснението на въздушна поддръжка, когато три бързи сенки се плъзнаха над танка му. Първите звена Як-ове пристигнаха над бойното поле и от бръснеш полет започнаха да атакуват набеязаните цели. Камуфлираните на жълто-зелени ивици самолети приличаха на оси — бързи, малки, жилещи, също толкова смъртоносни. Як-овете непрекъснато стреляха със своите 127 мм картечници, обсипвайки окопите с куршуми. След щурмовката им оставаха стотици мъртви и ранени войници на Алианса. Прикритите в окопите съюзнически войници на свой ред бяха изненадани и шокирани от мощта на авиационния удар. Ветераните ракетометчици бяха първите, които се окопитиха и откриха огън със своите ПЗРК (преносим зенитноракетен комплекс). Въздухът се изпълни с огнените трасьори на куршумите и димните следи, оставяни от противовъздушните ракети „Ред Ай“. Със закъснение към мелето във въздуха се включиха и стационарните противовъздушните батареи на базата. Четирицевните зенитни оръдия откриха неистов огън, докато радарите им се опитваха да прихванат множеството скоростни и високо маневрени цели. Това че Як-овете маневрираха близко до земята, допълнително затрудняваше насочването на зенитките. Съветските пилоти бяха инструктирани да водят огън само по цели, върху които техните тежки картечници имаха най-голям ефект. Приоритетна цел бе пехотата, както и всички небронирани или леко бронирани машини. Няколко джипа на Алианса откриха огън в опит да прикрият своята пехота, с което привлякоха вниманието на съветските самолети към себе си. Концентрираният обстрел за брое

секунди направи на решето леко бронираните „Рейнджъри“. Взривените джипове пламтяха като погребални клади. Миг по-късно същата участ сполетя и две самоходки AMX M-110.

Намесата на авиацията позволи на руските танкисти да се регрупира и да продължат с атаката. Окопитили се след преживения шок и тежките загуби, съветските мерач оператори стовариха огъня на своите оръдия върху вражеските позиции. Едновременно тътен на стотици танкови оръдия се разнесе по бойното поле. Снарядите започнаха да преравяват вражеските позиции, превръщайки ги в маса от кафява пръст и земя. Яростта и страха помпаха адреналин в кръвта на зареждачите, позволявайки им да зареждат оръдията с небивал темп, докато мерачите изпращаха снаряд след снаряд по враг, биейки всякакви рекорди за скорострелност. Дългите цеви на 105 мм танкови оръдия „Рапира“ започнаха да се нагряват до червено от непрекъснатата стрелба, а светлозелената маскировъчна боя, с която бяха боядисани, започна да се люпи и пада. Съветските снаряди валяха като дъжд върху окопите и траншеите. Вражеските пехотинци се бяха окопали добре и в повечето случаи траншеите ги защитаваха от попаденията на фугасните снаряди. Не така стояха нещата с шрапнелените снаряди, които се взривяваха във въздуха над главите им, обсипвайки цялото пространство под себе си със смъртоносни метални осколки. Сякаш голяма коса мина през позициите на Алианса, оставяйки след себе си стотици трупове и крещящи за помощ ранени. Оцелелите вражеските автоматчици побързаха да се скрият в блиндажите и бункерите и единствено ракетните разчети оказваха съпротива за момента — непрекъснато презареждаха оръжията си, продължавайки да изстрелват ракета след ракета по настъпващите руснаци. Павел поправи шлема си докато наблюдаваше през перископа за бойното поле. Дебелата броня задържаше по-голямата част от вибрациите и звука, но когато земята под танка се тресеше, вибрациите достигаха през веригите и окачващата система и караха машината да вибрира. В такива моменти Павел си припомняше каква сила беше необходима, за да помръдне 200-тонния танк. От мислите му го откъсна гласа на Мазурин.

— Командире, удариха Гаврилов, единадесетката гори!

— Къде!

— Петдесет метра вляво от нас. — Серегатов завъртя командирския перископ и видя пред себе си горящия Мамут с бордови номер 11. С командира на танка капитан Василий Гаврилов бяха стари приятели още от младите си години в кадетския корпус. Заедно им бе минала службата и по различните военни гарнизони. Бяха добри приятели, дори нещо повече, те бяха братя по оръжие.

— Хайде, Вася, излизай! Излизай, дявол да го вземе!

Няколко обхванати от пламъци силуета изскочиха от горящия танк и започнаха да се въргалат по земята, опитвайки се да загасят горящите си комбинезони.

— Един, два, три — броеше на глас Павел, без да го осъзнава. Никой повече не излезе от горящата машина, никой не излезе и от командирския купол. Бе загубил най-добрия си приятел, усещаше как вътре в него го изгаря злобата и го души яростта, бе загубил доста добри мъже, войници, но Вася Гаврилов вече бе лична загуба. На война човек се научаваше да цени приятелството между бойните другари и всички те се възприемаха като братя като едно семейство, семейството на съветската Червена армия. Превключи на общата честота и с леден глас разпореда.

— Тук Чук едно, до всички Чукове. Натикайте копелетата в земята, без милост, без пленници! — Заповедта бе посрещната с одобрителни възгласи, загубите бяха прекалено тежки и отпорът прекалено силен, а това озлоби съветските войници. От този момент нататък нямаше да има милост, нито за предалите се, нито за ранените. Всички войници на Алианса бяха мъртви, просто още не го знаеха, и колкото повече се съпротивляваха, толкова повече руснаците се нахъсваха. Покритото с трупове бойно поле заприлича на скотобойна.

1953 Г. НА 5 МИН. ОТ БОЙНОТО ПОЛЕ

КАПИТАН МЕРСЕЕВ — ПОЗИВНА „ЯСТРЕБ 1“

— Тук Ястреб 1, до всички! Промяна в плана момчета ще се включим в купона по-рано. Всички да ме следват! Това се отнася и за вас, Чайка!

— Разбрано! — отговори Чайка — 1.

— Всички да минат на форсаж! След мен! В радиоефира се чуваха потвържденията на пилотите му. Мерсеев рязко придърпа

ръчката на газта към себе си, минавайки на максимум. Равномерното свистене на двигателя Р-29 — 300 премина във вой, докато турбината набираше обороти, засмуквайки все повече въздух, необходим за изгарянето на горивото. Ускорението размаза Мерсеев върху катапултиращата седалка. Стана му по-трудно да диша, но умната система за подаване на въздух увеличи подавания кислород в дихателната маска. Ако регулаторът откажеше, пилотът можеше просто да изгуби съзнание от липсата на кислород, а това обикновено водеше само до едно — смърт. Мерсеев знаеше какви са рисковете на професията, но и какво е да си летец, и то военен — това автоматически те включваше в елита на съветското общество. Като млад летец и Сергей обичаше да се перчи пред жените със своята небесносиня униформа. Но сега му бе останала единствено тежката кървава работа на летец изстребител.

Протегна се и превключи тристепенния ключ на максимална стреловидност на крилете. Крилото плавно се завъртя от 45 градуса на 72 градуса и МиГ-а започна да се ускорява още по-бързо, вдигайки адреналина на Сергей. Усещането си бе като да управляваш ракета. Мерсеев с основание се гордееше с МиГ-а си. Никоя друга страна в света, освен СССР, не бе успяла да създаде такъв самолет. Съчетанието на две нови технологии, турбореактивния двигател и изменяемата стреловидност на крилете, бе позволило на Съветите не само да изпреварят съюзниците в сферата на технологичния прогрес, но и да завоюват въздушно превъзходство над противника си. Сергей активира радара „Сапфир-2М — 3“, който до този момент държеше изключен, с цел да избегне засичане от вражеските скенери. На радара му трябваша няколко секунди, за да се активира и да даде картина на земната повърхност. Наближаваха базата и беше време да разпределят целите си. При условие че вражеското ПВО не беше неутрализирано, част от силите, с които разполагаше, трябваше да бъдат концентрирани върху зенитните батареи и насочващите радары. Не беше свикнал да се крие зад гърба на подчинените си и затова щеше да се заеме сам с решаването на проблема. Як-овете бяха въоръжени само с картечници и имаха прекалено слаба броня, затова не ставаха да излязат един на един срещу вражеските зенитки. Това не му оставяше особено голям избор за действие, трябваше да пренасочи едната от ескадрилите МиГ-ове. Изборът му падна върху трета ескадрила, където пилотите бяха

основно ветерани, които знаят как да се грижат за себе си. Свърза се по радиото и даде съответните нареждания, самолетите се прегрупираха, докато пилотите разговаряха и разпределяха целите помежду си. Колкото и да е странно най-голяма опасност за МиГ-овете представляваха вражеските войници, въоръжени с ПЗРК, а не зенитните оръдия. Пламъкът, излизащ от реактивното сопло на двигател на МиГ-а генерираше огромно количество топлина, която бе като магнит за топлинно насочваните ракети „Ред Ай“. По-бавните Як-ове бяха в по-добра позиция в този случай, буталните двигатели имаха слаба топлинна сигнатура, а ниската скорост, съчетана с висока маневреност, позволяваше на самолетите да избегнат захват или да се отклонят от изстрелваните по тях ракети. Но и МиГ-ът имаше своите плюсове — висока скорост, протектирани резервоари, дублаж на основните системи, бронирана кабина с дебело челно бронестъкло, както и вграден радарен заглушител. Носеното от МиГ-а ракетно въоръжение го превръщаше в напълно адекватен самолет за атакуване на добре защитени от ПВО цели като депа, бази, мостове и жп възли. В тактически план управляемите ракети позволяваха да се атакуват не само стационарни цели като бункери оръдейни кули укрепления и т.н., но и подвижни цели като моторизирани колони, влакове, дори отделни танкове или камиони. Всеки МиГ носеше по един допълнителен горивен резервоар ПТБ-800 на централния пилон под фюзелажа, четири ракети Х-23 „Гром“ на двата пилон под крилете и два под въздухозаборниците. Форсираните двигателите лакомо гълтаха керосина и Сергей с опасение наблюдаваше датчиците за гориво. Отлично осъзнаваше, че тази мисия си е чиста руска рулетка. Целият път бе разчетен минута по минута с много малък резерв от време, и това, че летяха на форсаж, можеше да ги остави без гориво по пътя назад.

НА ОСТРИЕТО НА АТАКАТА

ТАНКОВ КОМАНДИР ПАВЕЛ СЕРЕГАТОВ, 1953 Г., ВАЛЯДОЛИД, ИСПАНИЯ

Павел следеше с очи как намалява отметката на оставащите до врага метри. Според далекомера съветските части бяха на около 300 метра от предните окопи и Серегатов даде съответните нареждания. Танковете спряха на място, водейки прикриващ огън, докато една част

от БТР-ите започнаха да разтоварват съветските пионерни части, чиято задача бе да разминират минните заграждения, правейки проходи за танковете и пехотата. Тази маневра не остана незабелязана и вражеските пехотинци откриха убийствен автоматен и картечен огън. Водени от съветските офицери, войниците пълзешком напредваха, като проверяваха всеки метър от земята пред себе си за мини, използвайки за целта метални шишове. Там, където откриеха мина, или я обезвреждаха, или забиваха флагчета, за да обозначат опасността. Под непрекъснатия обстрел сапъорите успяха да разчистят няколко прохода за танковете и пехотата, обозначавайки краищата им с червени флагчета. След това небето се озари от букетите разноцветни сигнални ракети, даващи сигнал, че пътят е свободен. Първи през направените проходи минаха Т-49, които се развърнаха, подсигурявайки периметъра, докато Мамутите ги поддържаха от място с оръдеен и картечен огън. След като плацдармът бе осигурен, дойде ред и на Мамутите да преминат през минните заграждения, последвани от БТР-ите. Дойде ред и на преоборудваните в инженерни машини танкове Т-49, на които към предната броня и калниците бяха монтирани специални ножове за тел във вид на големи извити назад назъбени триони. Телените заграждения с широчина от няколко метра представляваха съществена преграда за пехотата, особено когато бяха подсигурени и с картечни бункери. Инженерните Т-49 се врязаха в плътните телени заграждения, разкъсвайки телта. Благодарение на дизайна си трионите не само разрязваха телта, но я отхвърляха настрана и след танка оставяха пътеки, разчистени от бодливата тел. Разположените зад телта танкови препятствия от типа драконови зъби не представляваха никаква пречка за масивните Мамути, които, без да забавят ход, просто минаха през тях, превръщайки железобетонните пирамиди в бетонен прах и парчета изкривена арматура. В това време съветската мотопехота се спеша през десантните рампи на своите БТР-и, и прикривайки се зад бронята на машините, тръгна в атака през разчистената бодлива тел. Танковете и БТР-ите откриха прикриващ огън, докато пехотинците напредваха с къси прибежки, стреляйки почти непрекъснато със своите АК-47. Цялата земя бе набраздена от дупки и ями от снарядите и предоставяше много възможности на добре обучените войници да се прикрият. Пехотинците се стараеха да прибягват от укритие до укритие. Но пролятата до момента кръв не бе

нищо в сравнение с това, което тепърва предстоеше. Настъпи време за най-кървавата част в сухопътния бой — прочистването на окопите и траншеите. Там често работата опираше до ръкопашен бой, в който безпощадният и свиреп побеждаваше. Съветската пехота се славеше със своята жестокост, използвайки всички възможни начини да умъртви противника си — от щик, приклад или сапърна лопатка, до душене с голи ръце. Затова и пехотата на Алианса се отбраняваше толкова ожесточено, само и само да не допусне руските войници в окопите. Вражеските автоматчици се отбраняваха отчаяно и съветските пехотинци даваха тежки жертви, докато се придвижваха бавно напред. Танковете и БТР-ите със своите 12.7 мм тежки картечници ДШКМ се опитваха да прикрият напредващите войници, но добре окопаните съюзнически бойци бяха трудна мишена в своите дълбоки окопи и траншеи. Танковете спряха артилерийския обстрел и използваха основно картечници, които бяха много по-ефективни срещу пехотата на близка дистанция, отколкото оръдията. Дори Мазурин основно стреляше със сдвоените към оръдията картечници, пускайки дълги непрекъснати откоси по вражеските траншеи, докато бавно ротираше купола на Мамута от ляво на дясно и обратно. Мамутът се разтърсваше от редки оръдейни изстрели само когато имаше достойни цели за поразяване със снаряд от типа на картечно гнездо или ракетен разчет. Серегатов усещаше, че нервите му почват да изневеряват. Целта се намираше толкова близо, на една ръка разстояние, отделяха го само няколко реда окопи и зад стената започваше базата. Но докато не зачистеха окопите, нямаше как да продължат. Брониранията машини бяха най-уязвими точно когато минаваха през окопите и траншеите. Тогава всеки малко по-умен и чевръст съюзнически войник можеше да вкара кумулативна ракета в слабо бронирания борт на танка или да метне противотанкова граната върху жалюзите на моторното отделение и винаги резултатът бе един и същ — танкът пламваше като кибритена кутия. Загубите до момента бяха тежки, а трябваше да му останат и войски, с които да защитава инсталацията, когато завземеше базата. Трябваше да осигури минимум време необходимо на транспортната авиация да парашутира подкрепленията от десантчиците на ВДВ (Въздушно Десантни Войски). Единствено тогава щеше да има поне достатъчно пехота. А за момента всеки танк бе на стойност на теглото си в злато. Трябваше да преломи ситуацията бързо, и затова реши да

вкарва в бой и част от резервите си. Съветските гранатометчици бяха въоръжени с едноцевен еднозаряден 40 мм противопехотен гранатомет ПГ-15 — ефективно оръжие на близки и средни дистанции. Самият гранатомет имаше вид на пушка с къса и дебела цев. Екипировката на гранатометчиците включваше специални жилетки патрондаши за транспортиране на голям брой 40 мм гранати, както и две сумки от страни за ръчни и противотанкови гранати. Като крайно средство имаха и по един пистолет ТТ-43 за лична защита. Обикновено гранатометчиците се използваха като качествено усиление към съветски пехотни единици. Войниците се разпръснаха, и използвайки бронята на БТР-и и танкове за защита, започнаха обстрел на вражеските позиции. Окопите се изпълниха с облачетата мръсно сиви разриви от експлодиращите гранати, а въздухът — със стоновете и проклятията на ранените и умиращите войници. Огънят, който се водеше по руската пехота, забележимо отслабна. Съветските войници незабавно се възползваха от ситуацията и втурнаха във вражеските окопи, смазвайки всякаква съпротива, разстрелвайки и убивайки всеки, който им се изпречеше на пътя. Гранатометчиците последваха пехотата и обсипваха с ръчни гранати все още съпротивляващите се бункери, както и даващите признаци за живот блиндажи. Пътят беше разчистен и Серегатов трябваше да издаде само една заповед.

— Напред!

Но преди това трябваше да разбере какво става на централния вход на базата. Свърза се по вътрешната връзка с бордовия радист Павел Французов и му нареди да го свърже с капитан Юрий Федоров — командващия офицер на ударните части „Сърп“.

— Сърп, Сърп 1, чуваш ли ме, Федоров? Какво е положението при вас? — През шума на битката и трясъка на статичните смущения се чуваше слабия и неясен глас на Федоров:

— Да, чувам Ви, Чук 1, но не много добре.

— Докладвай, как е?

— Загуби, тежки загуби. Тези шибаняци от разузнаването ни прекараха, мамка им. Казаха, че ще срещнем лек отпор, едва ли не ще е като разходка в парка. И за тяхната грешка моите хора заплащат с кръвта си!

— Спокойно, Сърп 1! Внимавай какво говориш... Особено в ефира — наум добави Павел. Не беше добра идея да се говори толкова

открито за грешките на разузнаването, НКВД не търпеше критики и не прощаваше. Павел се зачуди колко хора от екипажа му, а и подчинените му са агенти или информатори и снасят за всяко не политкоректно действие или дума, пишейки доноси срещу него.

— Дай точна оценка!

— Нещата са по-лоши, отколкото очаквахме. Срещу себе си трябваше да имам необстреляни новобранци или старчета от последния резерв. Да, ама не, тия копелета се бият като ветерани, предполагам, че са основно шваби, може би и англичани и франсета, но основно шваби. Нанасят чувствителни загуби на челните ми ешелони. Отбиха вече две атаки, организирам трета, но са добре окопани, трябва да ги изравяме от земята буквално един по един.

— Четвърта атака няма да има, чуваш ли ме, Сърп едно. Тази атака трябва да е последната, каквото и да ти струва, трябва да пробие през редиците им. Ще имаш осигурена въздушна поддръжка — полковник Соколов обеща тежките бомбардировачи да са тук всеки момент. Ще получиш цялата необходима поддръжка.

— Разбрано, Чук 1, започваме атаката веднага след бомбардировката.

— Край.

Серегатов се облегна назад в командирското кресло и въздъхна, нещата не вървяха така, както го бяха запланували, но нямаше време за вайкане и почивка, мобилизира се и започна да издава заповеди.

КОМАНДАНТЕ ДИЕГО ДЕ ВЕГА

БАЗА НА АЛИАНСА „КОНКИСТАДОР КАБЕСА ДЕ ВАКА“. ИСПАНИЯ 1953 Г.

От прозореца на командния център Диего наблюдаваше как се развива боят. Под него една батарея самоходни оръдия откри огън по руснаците. 155 мм снаряди с вой се отдалечаваха и малко по-късно се взривяваха сред вражеския строй. Руските Як-ове вече ясно се виждаха и с невъоръжено око. Радарите на зенитните установки прихванаха целите в режим на съпровождане и в момента, в който Як-овете влязоха в зоната на поражение, оръдията откриха огън. Трасьорите на зенитните снаряди изпълниха небето с разриви. В боя се включиха и войниците въоръжени с ПЗРК. Ракетите „Ред Ай“ започнаха да стартират от окопите в търсене на жертви. Един, а после още два Як-а

пламнаха и започнаха да падат към земята. Останалите самолети започнаха да маневрират и откриха огън срещу траншеите, засипвайки с куршуми всичко, което шаваше. Боят на земята и в небето все повече се разгаряше. Руснаците отново започнаха да настъпват, усилвайки натиска. Два Як-а самоубийствено навлизаха навътре в периметъра на базата. Единият попадна под кръстосания огън на две зенитни оръдия и снарядите разпориха машината от носа до кила. Горещата машина се стовари в двора на една от електроцентралите. Един руснак по-малко — помисли си автоматично де Вега, докато гледаше как самолета пада. Другият Як направи невероятна маневра, завивайки почти на място, и атакува командния център. Крилата на самолета се озариха от пламъците на картечниците. Де Вега успя да се метне на пода мигове преди куршумите да пръснат стъклото на хиляди парченца. Чу рева на витловия двигател, докато самолета минаваше над главата му. Следващото, което чу, бяха предсмъртните хрипове на умиращите, както и стоновете на ранените. Командната зала бе опустошена и въздухът бе изпълнен с дим, по-голямата част от пултовете и апаратурата бяха напълно унищожени, навсякъде имаше локви от кръв, а стените бяха набраздени от кратерите на куршумите. Оцелелият персонал се опитваше да помогне на ранените и да загаси няколко пожара, причинени от къси съединения. Де Вега стана и тъкмо се канеше да отиде да помогне, когато някой застана под краката му, наведе се и видя, че е Гомес. Бе все още жив, но тежко ранен и имаше нужда от помощ.

— Санитари! — изкрещя Вега с пресъхнало гърло, докато се опитваше да спре с ръце кръвта, течаща от гърдите на Гомес. — Тука има ранен! Санитарите дойдоха и де Вега се отстрани, с нищо повече не можеше да помогне на Гомес. Огледа полуразрушената зала и извика:

— Всички офицери да докладват!

— Рамон Фернандес на линия, команданте!

Никой друг не се обади.

— Какво е положението, Рамон?

— Един момент, сър, трябва да проверя дали пултът е изправен.

Слава на Дева Мария, работи!

— Прехвърли към него и външните камери да видим каква е наземната обстановка — каза Вега и се наведе над рамото на офицера.

Външните камери показваха как руските танкове газеха окопите и траншеите докато пехотата и сапъорите напредваха, прибягвайки от укритие до укритие. Положението изобщо не беше розово.

— Командире, бях прав... Това са МиГ-овете — почука с пръст по екрана Фернандес. — Всеки момент ще бъдат тук. А по-големите и по-бавни точки след тях са Ту-16. Скоро ще изравнят базата със земята.

— Базата да, но не и Хроносферата, Рамон.

— Искате да кажете, че всичко е заради Хроносферата?

— А заради какво друго, освен нея, тук няма нищо ценно. Е знам какво ще кажеш, че има рафинерия за оръ, складове, казарми, завод за танкове електроцентрали, както и изградена инфраструктура и т.н. Но това не са неща, заради които да се проведе толкова рискована операция, толкова далече от фронта. Единственото ценно нещо в цялата база е Хроносферата. Завладеят ли я руснаците, ще я разглобят винтче по винтче и ще я изучат. А имат ли достъп до хронотехнологията, Алиансът е обречен. В момента това е единственият коз, с който световната демокрация разполага.

— Тогава какво ни остава?!

— Да изпълним дълга си, нито повече, нито по-малко. — твърдо каза Вега. Свържи ме с главния инженер!

— Слушам!

Диего изчака да го свържат, заслушан в долитащия отвън звук на експлозиите.

— Главен инженер Пабло Гарсия Санчес на линия, сър!

— Санчес, започвай да загряваш Хроносферата, колко време ще ти трябва?

— Но това е неочаквано, не сме правили рутинните проверки на енергийните свързки. А и енергията произвеждана от ТЕЦ-овете трябва да бъде пренасочена към намотките. Стабилизиращите фазови генератори не са настроени, а и операторите не са въвели програмното обезпечение на главния компютър. Освен това...

— Попитах колко време ще ти трябва?! — кресна де Вега, осъзна, че за първи път си е изпуснал нервите пред подчинените си, но нямаше време за любезности.

— Минимум половин час, при условие че не се спазват протоколите за безопасност и пренасочим цялото електричество,

произвеждано от електроцентралите, към Хроносферата. — отговори стреснатият Санчес.

— Действай!

— Шефе, може би нямаме и този половин час — намеси се в разговора Рамон — МиГ-овете пристигнаха. Поредицата мощни взривове потвърди думите му. Де Вега видя как една ракета въздух-земя пропусна на косъм панорамния прозорец на командната зала и се взриви в близкия корпус на военната фабрика. Два силни взрива разтърсиха и самия команден център. Вега гледаше в монитора как руснаците смачкаха защитниците на левия фланг, наближиха защитната стена, готвейки се да проникнат на територията на базата. Нов силен взрив разтърси сградата, оглушавайки хората в командния център. От тавана се посипаха парчета бетон и ситен циментов прах, изпълвайки въздуха като мъгла. Някой зад него оглушително стенеше от болка.

ЦЕЛТА Е ПРИХВАНАТА В РАДАРНИЯ ПРИЦЕЛ

ДВЕ ХИЛЯДИ МЕТРА НАД ЗЕМЯТА

КАПИТАН МЕРСЕЕВ, ПОЗИВНА ЯСТРЕБ 1

Мерсеев наближаваше базата, прихвана с радара две от целите в долния ляв квадрант и зачака зумера за готовност да даде сигнал. Отляво и отдясно се престроиха водените му Савин и Грачов. Някои от челните МиГ-ове вече бяха влезли в обсега на своите ракети „Гром“ и започнаха да ги изстрелват. Самолетите от ескадрилата на Мерсеев се престроиха в ударна формация и радарите им започнаха да обсипват целите с радарни импулси. На седем километра от базата Сергей чу пищенето на зумера в ушите си и натисна спусъка. Двете насочвани по радарния лъч ракети Х-23 се откачиха от пилоните и се устремиха към далечната цел, оставяйки след себе си димен шлейф. Примера му последваха и другите пилоти и десетки ракети се устремиха към базата на Алианса. Единственото, което се искаше от пилотите, бе да задържат кръста на визьора върху избраната цел. Бордовият изчислителен комплекс се грижеше за останалото. Мерсеев продължаваше да удържа целта в центъра на радарния екран, когато около самолета му започнаха да се появяват все повече мръсносивите

облачета от експлодиращите зенитните снаряди. Всичко бе въпрос на нерви, ако пилотът се отклонеше от курса, ракетите губеха насочване и пропускаха целите си. МиГ-ът подскачаше от близките разриви, но Сергей не промени курса, пет секунди по-късно ракетите поразиха целта. Първата се вряза в стърчащата радарната чиния на оръдието и се взриви. Нагорещените осколки пронизаха тънката броня, превръщайки обслужващия разчет, както и всичко в радиус от 50 метра, в решето. Втората ракета попадна в основата на оръдието, проби бронята и сто килограмовата фугасна бойна глава експлодира в огнено кълбо. След като целта бе унищожена, Сергей веднага превключи радара към следващата най-близка батарея на ПВО. Небето се изпълни с ракети, насочени към и от земята. Самолетът на Савин получи пряко попадение и взрива за малко не засегна и МиГ-а на Мерсеев. Сергей включи радарния заглушител на максимум и направи противозенитен зигзаг, заложи ляв вираж и в момента, в който зумерът започна да пищи, изстреля и другите два „Гром“-а, две секунди по-късно вражеската зенитка се взриви. Една загубила целта си ракета „Ред Ай“ профуча от дясната страна на кабината му, Мерсеев имаше усещане, че ако бе протегнал ръка можеше да я докосне. Самолетите маневрираха между разрывите на снарядите и димните следи, оставяни от зенитните ракети. Боят бе стигнал до фаза на всеобщо объркване и никакви заповеди или команди не помагаша. Всеки се биеше самостоятелно сам за себе си. На някакви си 100 метра от него един Як се взриви и Сергей рязко придърпа лоста за управление към себе си. МиГ-а започна да се издига в небето като сребриста стрела. Той изравни за момент самолета на 3000 метра, преобърна се през крило и отново пикира, ракетите бяха свършили, но бе останало оръдието. В този момент Мерсеев се радваше, че пилотира новия ракетно оръдеен вариант Б на МиГ-27, а не А варианта, който имаше само ракетно въоръжение. След много оплаквания, молби, заплахи и псувни конструкторското бюро на Микоян бе успяло да натика едно шестцевно ротационно оръдие ГШ-6 — 23 във фюзелажа на самолета. Боекомплектът от 500 снаряда позволяваше да се направят доста поразии, както нееднократно се бе убеждавал Сергей. Това, което ставаше под него, приличаше на малък Содом и Гомор Трябваше непрекъснато да маневрира, за да избегне пламтящите откоси и хаотично взривяващите се снаряди, димът от горящите сгради и

разбити машини допълнително затрудняваше търсенето на нови цели. Накрая метален отблясък привлече вниманието му, колона от бронирани машини се насочваше към северния квадрант, там, където щеше да е основната атака на руснаците. Мерсеев хвана в колиматорния мерник последната машина в колоната и на дистанция от 800 метра откри стрелба. Изстреля дълъг откос и наблюдаваше как трасиращите снаряди не достигат целта и падат зад нея, веднага направи корекции в мерника и следващият откос разряза вражеския „Рейнджър“ на две. Повдигна носа на МиГ-а, без да маха показалеца от спусъка, прекара мерника на оръдието по цялата дължина на колоната, засипвайки я със стотици 23 мм снаряди. Още един джип избухна в пламъци, а един димящ БТР М-113 зави и се вряза в стената на близкото здание. Мерсеев отново придърпа към себе си лоста за управление, издигайки МиГ-а почти отвесно към небето, това беше грешка. Силен удар разтърси самолета, и преди Сергей да успее да реагира, кабината започна да се изпълва с дим и пламъци. Виждаше всичко като на забавен каданс, димът бавно изпълваше кабината, а пламъците лизнаха летателния му костюм, неочаквано времето отново се забърза и рефлексите си казаха думата. Ръцете му сами се протегнаха към червените скоби на катапулта, пиропатроните изстреляха капака на кабината и миг по-късно катапултиращото кресло излетя в синьото небе.

ЩУРМЪТ НА ОКОПИТЕ

ТАНКОВ КОМАНДИР ПАВЕЛ СЕРЕГАТОВ

1953 Г. ГРАД ВАЛЯДОЛИД ИСПАНИЯ

Небето над главата на Серегатов буквално гъмжеше от атакуващи МиГ-ове и Як-ове, навсякъде се виждаха черните облачета от взривяващите се зенитни снаряди. Тук-там някой от поразените самолети пламваше като факла и се устремяваше право надолу към земята. В това време наземната битка се разгаряше все повече. Мамутът на Павел тръгна постепенно, набирайки скорост по пътя към стената. Танкът мина покрай два разбити бункера, един оръдеен купол и димящ танк — неми и безжизнени свидетели на разгорялата се битка. Танковете и бронираните машини последователно се откъснаха от местата си и тръгнаха напред, предвождани от съветските сапъори и пехотинци. Сапъорите носеха на гърбовете си раници с подривни заряди, с които трябваше да минират и взривят бетонната стена, откривайки път към вътрешността на базата. Войниците приближаваха стената, когато едновременно откриха огън няколко замаскирани камо бункера. Бункерите косяха изненаданата пехота, стреляйки неспирно с картечници. Във въздуха се носеше непрекъснатото та-та-та-та-та. Оцелелите войници започнаха да отпълзват назад като здравите влачеха след себе си ранените. За разлика от стандартните бункери, тези имаха много нисък силует и отлична маскировка, което ги правеше много трудни за унищожение с повечето конвенционални оръжия. Преди Серегатов да успее да се намеси, някой от младшите командири прояви инициатива и към укрепленията се устремиха черните силуети на елитната съветската щурмова пехота — огнеметчиците. За тях се носеха какви ли не слухове — че са сираци, които държавата отглежда още от малки за войници, че са затворници от просторните сибирски лагери на ГУЛАГ, заменили раираната затворническа роба за черния огнеупорен костюм и тежка

бронежилетка, а кирката и лопатата — за тежащата 30 килограма раница на фугасните огнехвъргачки РОКС-10. Малцината, знаещи истината, предпочитаха да си мълчат. Щурмоваците професионално обградиха укрепленията и започнаха предпазливо да се приближават. Едно попадение на куршум или осколка в резервоара и човек се превръщаше в жива факла.

— Другарю командир, камо бункер право пред нас! — чу в слушалките си гласа на механик водача сержант Кирил Бабич.

— Прегази го!

— Слушам! Сега ще премажем като дървеници мръсните империалисти!

Многотонната машина се ускори, предната двойка вериги се качи върху покрива на бункера, стривайки бетона все едно бе направен от глина. Павел се радваше, че не чува виковете на хората докато 200-тонната грамада на Мамута ги смазваше и погребваше живи. В това време щурмоваците бяха успели да се прокраднат на стотина метра от бункерите и започнаха огнемязане. Огнените струи се кръстосаха върху бункерите и ефектът бе незабавен. Писъците и крясъците на изгарящите живи хора огласиха околността. Обхванати от пламъците, и несъобразяващи се с нищо, войниците се опитаха да напуснат горящите укрепления. Някои от съветските войници викаха:

— Не стреляйте! Не стреляйте! Нека копелетата горят!

За няколко минути всичко бе свършило и на мястото на бункерите се издигаха огромни клади. Оцелелите сапъори се организираха бързо и с помощта на пехотата започнаха да залагат експлозиви в основата на стената. В далечината откъм централния вход на базата се чуваха следващите една след друга експлозии на тежките авиобомби и усилваща се какофония на стрелбата. Оставаше само едно последно усилие и базата щеше да е тяхна.

— Взривявайте! — заповяда Серегатов. И поредица от мощни взривове пробяга по стената, превръщайки големи участъци от нея в купчина строителен боклук. Първи преминаха, мачкайки с вериги руините на стената, по-скоростните и маневрени Т-49, последвани от БТР-ите, пехотата и Мамутите. Механик водачът Бабич прекарваше Мамута между две запазили се парчета стена, когато мощната машина внезапно потрепна с целия си корпус и спря с невъобразимо стържение на метал в метал. Машината бе заседнала между двете парчета стена,

предната част от корпуса бе на територията на базата, а задната част, където бе двигателният отсек, бе във външния периметър. Дватама съюзнически гранатометчици изпъзяха от полуразрушеното укрите, в което се криеха. Те все още бяха объркани и дезориентирани от експлозията, която бе разрушила блиндажа, в който се укриваха. Кашляха и докато все още се свестяваха, поемайки си въздух с труд, чуха, а след това и видяха минаващия на някакви си 50 метра от тях Мамут с бордови номер 01. Машината имаше няколко дебелите антени на купола, което указваше, че е командирска машина. Гранатометчиците постъпиха така, както ги бяха учили сержант инструкторите, набивайки им в главата всеки божи ден — „Насочваш, прихващаш целта и стреляш“. Дватама войника почти едновременно стреляха със своите ПТУРС „Дракон“ и за по-малко от секунда двете ракети достигнаха целта, поразявайки фалшборда на задната лява гъсеница. Експлозиите разкъсаха бордовия екран на парчета и оставиха окачването и борта открити. Войниците презаредиха бързо и дадоха нов залп, този път ракетите попаднаха в окачването, разбивайки поддържащите ролки и веригата. Металните парчета се разлетяха като шрапнели, докато траковете се нагънаха и блокираха задните колела. Шасито на повредения танк заора земята и спря, накренило се наляво. Мамутът се превърна в огромна неподвижна цел. Рязкото спиране дойде като неприятна изненада за Павел, който силно си удари главата в танковия прицел. Помисли си, че е извадил късмет и ще се отърве с някоя и друга голяма цицина. Ако беше без танкошлема щеше да е със строшена главата или по-лошо — черепът му да пукне като черупка на яйце. Все още замаян, и виждащ звезди посреди бял ден, се опита да разбере какво става.

— Малишев, докладвай! Какво, дявол да го вземе, става!

Бордовият техник, без да откъсва поглед от инженерното табло и мигащите в червено предупредителни светлини на датчиците и скалите, се опитваше да надвие воя на сирените и рева на алармите, сигнализиращи за критични повреди:

— Удариха ни в левия борт! Още няколко попадения там и сме свършени — и с чувство за черен хумор, Малишев добави — ... демек ходещи, говорещи и светещи трупове, да поясня за тези, които не разбират.

— Престани с тези тъпи шеги! Какъв е проблемът!

— Там е охладителният контур на реактора, командире, мисля, че няма нужда да обяснявам какво ще стане ако топлообменникът гръмне и радиоактивната пара избие...

В това време Павел трескаво въртеше командирския перископ в опит да локализира опасността, а Мазурин въртеше купола, готов да открие огън по при всяко подозрително движение или открита опасност. Няколко минути трескаво очакване и търсене на опасността на границите на нервния срыв завършиха с... нищо. Май ни се размина — помисли си Серегатов, никой повече не ги атакуваше.

— Пфффффф, шефе, май отървахме кожата. По този случай и ще пийна — и Мазурин посегна да извади манерката от пазвата си. Серегатов протегна ръка и го хвана за рамото, спирайки го.

— Льоша, по средата на бой сме... Трябваш ми трезвен и със свежа глава. После ще прием и празнуваме, ако искаш след това може да изпиеш цяло ведро водка. — По дяволите, и аз ще изпия една кофа, но това после. Сега не е моментът.

— Разбрано, командире! — въздъхна Мазурин и пак се залепи за прицела, Павел отново започна да наблюдава за напредъка на своите войски, които навлизаха все по-навътре на територията на базата. Двамата ракетчици бяха презаредили, вдигнаха тръбите на ПТУРС-овете и спокойно се прицелваха в открития борд на Мамута, когато съдбата реши да се намеси във вид на притичващия наблизко съветски пехотинец. Войникът на мига оцени обстановката и изпразни целия пълнител на своя АК-47 в гърбовете на вражеските ракетометчици. Откосът прониза бруствера, приковавайки съюзническите войници към стените на окопа. Двата трупа бавно се плъзнаха надолу, оставяйки кървава следа по стената. Съветският войник скочи на дъното на траншеята презареди автомата си, погледна към входа на блиндажа. Откачи от колана си една граната Ф-1 и я метна в черния пролом, изчака да се взриви и нахлу вътре, vodeйки непрекъснатата стрелба. След като зачисти бункера, се затича да догони своите другари по отделение.

КОМАНДАНТЕ ДИЕГО ДЕ ВЕГА

БАЗА НА АЛИАНСА „КОНКИСТАДОР КАБЕСА ДЕ ВАКА“. ИСПАНИЯ 1953 Г.

Един оператор, който все още бе жив, не бе ранен или напуснал поста си, отчаяно махаше с ръце, за да привлече вниманието на де Вега. Диего се приближи, залитайки към него. Разпозна оператора, млад таниенте (лейтенант), наскоро бе получил назначение в базата и бе трансфериран от Мадрид. Бе един от системните оператори, които отговаряха за ПВО на базата. Де Вега се опита да си спомни как се казваше... Хуанито, не, не беше Хуанито. Хулио, да Хулио...

— Кажи, Хулио? — операторът обясняваше нещо, сочейки монитора на радара, но Диего не го чуваше. — По-силно не те чувам!

Младият таниенте пое дълбоко дъх и започна да крещи с всички сила:

— Команданте, вълната от атакуващи Як-ове и МиГ-ове отмина и те не представляват непосредствена опасност. Но се приближават тежки бомбардировачи Ту-16 „Язовец“. Искам разрешение да пренасоча всички оцелели ПВО батареи и оръдия към тях?!

— Разрешавам! Концентрирай огъня върху тези от бомбардировачи, които са се насочили към електроцентралите!!!

— Но така ще оставим останалата част от базата беззащитна, сеньор? — попита невярващо Хулио — Ще ни сравнят със земята!

Диего нямаше време за церемонене и куртоазия и затова заповяда сурово с повишен тон.

— Получи заповедите си, таниенте! Изпълнявай!

— Слушам, Команданте!!!

Ръцете на младия таниенте заиграха по компютърната конзола, въвеждайки командите в централния кибернетичен мозък на базата. Смени приоритетите, посочвайки за основна цел не малките изстребители, а масивните тежки бомбардировачи, които наближаваха.

Отвън сред горящите руини оцелелите зенитни оръдия престанаха да обстрелват бясно маневриращите Як-ове и МиГ-ове. Получили нови команди, радарите на зенитните установки прихванаха големите бавнодвижещи се цели и насочиха учетворените си оръдия към тях. Миг по-късно откриха концентриран огън, изпълвайки небето с черните облачета на разрывите. Няколко огнени трасета на зенитни снаряди се събраха върху корпуса на водещия Ту-16 и машината се превърна в огнено кълбо. Друг бомбардировач получи няколко попадения в крилото, и губейки гориво, започна бавно да пада. Но останалите неотклонно продължиха курса към базата. Самолетите

започнаха да отварят бомболюковете, готвейки се да се освободят смъртоносния товар, който бе в тръбусите им.

Командният център се олюля от нова поредица близки експлозии. Диего се хвана за ръба на конзолата, за да не падне. Усети как някой го хваща за рамото. Обърна се, беше Фернандес. Върху мръсното му опушено лице се четеше примирение и безнадеждност.

— Какво става, Рамон?

— Команданте, руснаците пробиха по целия периметър и притискат хората ни от две страни, скоро ще ги обхванат в клещи. Трябва да наредите изтегляне! Дайте шанс на хората ни! Ако не ми вярвате, сам вижте! — И той посочи с ръка към големия видеомонитор, разположен в центъра на залата. На него се виждаше как вълна след вълна руските танкове и пехота преминават дупките в бетонната отбранителна стена. В този момент Диего разбра, че всичко е свършило.

Младият таниенте грубо прекъсна разговора им:

— Команданте, бомбардировачите поразиха повечето от електроцентралите. — опитвайки се да прикрие страха в гласа си продължи — ПВО отбраната няма електричество и е извън строя. Само 17% от електростанциите все още работят, останалите са или тежко повредени, или унищожени. Енергията, която получаваме едва стига, за да може да функционира командният център. Нямаме достатъчно електричество, за да захранваме и поддържаме отбранителните системи на базата. — В гласа на младия таниенте се усещаше паника. — Какво да правим, команданте? Какво да правим!?

КАТАПУЛТИРАНЕ

В СЪЩОТО ВРЕМЕ

КАПИТАН МЕРСЕЕВ — ПОЗИВНА „ЯСТРЕБ 1“

Силният удар от разтварящия се парашут извади Сергей от вцепенението, което го бе обзело. Не усещаше болка, зеленият летателен костюм и пилотският шлем бяха обгорени от пламъците, но го бяха предпазили от изгаряния. Сега го предпазваха и от ниските температури на тази височина. Махна кислородната маска, която само му пречеше да диша, и вдигна визъора на шлема. Проследи с очи как неговият горящ МиГ с бордови номер 023 на опашката описва кратка дъга, оставяйки след себе си следа от черен дим, и започна да пада към земята. Самолетът се вряза в земята, избухвайки в ярко оранжево кълбо. Прелитащите наблизо снаряди бързо му напомниха, че небето не е безопасно и ако иска да оживее, трябва да направи нещо. Един димящ Як мина толкова близо, че можеше да види дори ококорените очи на пилота докато се разминаваха. Инстинктивно сви краката си, когато два МиГ профучаха под него. Пламтящите трасета на зенитните снаряди се кръстосаха върху единия от тях и той избухна. Другият МиГ успя да изстреля ракетите си и унищожи един танк и една самоходна установка, след което включи на форсаж и се понесе ниско над земята, все едно дяволът го гони. „Дяволът едва ли го гони, но смъртта, да“ помисли си Мерсеев, докато гледаше отдалечаващия се самолет. Мощното боботене на реактивни двигатели го накара да вдигне поглед към небето над него. На 5000 метра височина една ескадрила от тежките двумоторни бомбардировачи Ту-16 „Язовец“ захождаха за бомбометане. Машините се разделиха на звена и се насочиха към целите си.

— А ето ги и Чайките, не бързаха особено... — промърмори под нос Мерсеев. Можеше да си представи какво става в търбусите на бомбардировачите. Щурман бомбардирите заемаха работните си

места, прилепнали към бомбардировъчните мерници, даваха указания на пилотите, които насочваха самолетите според получените инструкции. Бордовите стрелци оглеждаха небето, по-скоро по навик, отколкото от опасение, все пак никой не бе виждал съюзнически самолет в небето над Европа повече от 3 години. След като цялата съюзна авиация бе унищожена по пистите в началото на войната, Алиансът се бе отказал от строителството на самолети, за които се изискваха летища с дълги бетонни полоси, които лесно се откриваха и унищожаваха от въздуха, и затова изцяло бе преориентирал авиационната промишленост към производството на ударни хеликоптери АН-64 „Апачи“. Командирът от Алианса, който командваше противовъздушната отбрана на базата, не беше глупак. Бързо прецени, че тежките бомбардировачи представляват много по-голяма опасност, отколкото леките щурмови Як и МиГ. Всички оцелели зенитни батареи бяха пренасочени към новата въздушна опасност. Десетки жълтеникави пунктири се насочиха от земята към двумоторните машини. Докато Сергей се люлееше на парашута си, снарядите летяха покрай него и не му оставаше нищо друго, освен да ругае като бесен, проклинайки всичко, и небето, и земята, Господа и дявола. Два от „Язовците“ пламнаха и започнаха да падат към земята, оставяйки след себе си белите точки на отворените парашути. Останалите машини просто стегнаха строя, запълвайки дупките, трети Ту-16 провлачи след себе си опашка от черен дим, но не промени курса си и продължи да напредва към точката на бомбометане. Въпреки яростния зенитен огън, бомбардировачите стигнаха базата. Всеки Ту-16 носеше по 9 тона бомби ОФАБ-250 и ОФАБ-500. Самолетите отвориха люковете и от бомбоотсеците се посипаха стотици бомби, покриващи цялата територия на базата. Мерсеев наблюдаваше как ярките сфери на взривовите поглъщат фабрики, рафинерии, административни сгради, електроцентрали, както и отбранителните позиции и съоръжения на базата. Зенитният огън изведнъж спря, след като разрушените електростанции спряха да подават електричество към насочващите радары и задвижваните от електромотори 40 мм „Бофорс“-и. Цялата база бе закрыта от огромен облак черен дим, изглеждаше сякаш всичко, което можеше, гореше. Волята за съпротива на Алианса бе погребана дълбоко под рушащите се укрепления и сгради на базата.

НЕПОДВИЖНА МИШЕНА

ТАНКОВ КОМАНДИР ПАВЕЛ СЕРЕГАТОВ

1953 Г. ГРАД ВАЛЯДОЛИД, ИСПАНИЯ

Поредицата от мощни експлозии разтърсиха масивния Мамут. Павел едва се удържа, да не падне от командирското място. Чу се шумът на падащи тела и някой под него ядно изруга. Вградените в шлемофона слушалки изпращаха и Павел чу гласа на бордовия инженер.

— Автоматичната бордова ремонтна система е включена, другарю командир — рапортува Малишев — аз ще отида да проверя какви са повредите по шасито, вече повиках ремонтчиците и скоро ще са тук.

— Давай! Ние ще те прикриваме.

Малишев отвори дънния люк, който се използваше за екстремна евакуация на екипажа и пропълзя под дъното на танка, оценявайки повредите, щеше да се отвори доста работа. В наушниците на Серегатов се разнесе гласа на Французов:

— Другарю майор, Сърп едно Ви търси. Пробили са!

— Отлично кажи му да продължават с натиска, скоро съюзническите части ще усетят какво е да се окажат между чука и сърпа. — Павел доволен потри ръце. — А те ще играят ролята на наковалня, на наковалня, по която ще се нанасят непрекъснати и безмилостни удари. Непрекъснатият поток от машини се изливаше в базата като стоманена лавина. Съветските танкове бяха следвани от групи пехота и верижни БТР. Първите Т-49 вече минаваха между димящите силози за Орр и горящата сграда на рафинерията, когато внезапно бяха контраатакувани от десетина танка и няколко БТР-а, излезли от широко отворените врати на халетата на военната фабрика. Съюзническите леки танкове Бристол „Булдог“ бързо се приближиха, и заемайки удобна флангова позиция, започнаха да обстрелват

открития фланг на съветската формация, разбивайки съветската броня със скорострелните си 75 мм оръдия. Средните танкове „Гепард“ ги подкрепиха с огън, докато БТР-ите косяха съветската пехота със своите картечници Браунинг. Съветските екипажи попаднаха под кръстосан огън и се оказаха в затруднено положение.

— Хлебников, къде гледаш?! — Серегатов злобно ругаеше опитващия да се оправдае командир на четвърта рота. — Веднага придвижи първи взвод на левия фланг! Отрежете ги, отрежете ги от центъра на колоната!

— Евтимий!... не ме интересува! Веднага придвижи хората си напред, подсигури десния фланг! На всяка цена! Разбираш ли, на всяка! — Павел наблюдаваше отстрани разгорелия се бой, неговият танк все още бе заседнал и не можеше да се помръдне от мястото си. Но това, че бе изостанал назад и леко встрани, го постави в удобна флангова позиция спрямо атакуващите съюзнически танкове. Серегатов започна да лови силуетите на вражеските машини в командирския прицел. Бордовият далекомер изчислител показва дистанция от 300 метра.

— Льоша, цел — танк на 13 часа.

— Виждам го! — Масивният купол на Мамута се завъртя, докато Мазурин центрираше кръстчето на мерника върху танка. Всички останали операции по прицелване и изчисляване се извършваха от бордовия компютър.

— Захванах го!

— Зареди бронебоен!

— Готови!

— Огън!

Десетметровите пламъци от дулата на оръдията вдигнаха облаци прах, издухвайки леките парчета бетон от разрушената стена. Сдвоеният залп разтърси танка и 120 мм оръдия „Байонет“ отскочиха назад, изхвърляйки при отката горещите месингови гилзи. Снарядите се ускориха в цевите на оръдията до скорост, почти равна на тази на звука. Две метални волфрамови стрели се устремиха към целта. След по-малко от секунда те улучиха целта си. Единият снаряд прониза двата борда на танка, като по пътя си уби механик водача, а вторият проникна през бронята в основата на купола, откъсна крака на командира на танка и попадна в боекомплекта. Командирът дори не

успя да почувства болката от липсата на крака си, когато танкът експлодира. Взривната вълна отхвърли купола му на 20 метра нагоре във въздуха.

— Отлично попадение, Льоша, само така. Нова цел — танк на 11 часа, сега излиза от заводския корпус.

— Мой е! — Мазурин видя как „Булдог“-а се спуска по товарната рампа, ускорявайки, за да се присъедини към битката.

Танкът отново се разтърси от залпа точно когато „Булдог“-а направи рязка маневра. Серегатов наблюдаваше как трасьорите на снарядите минават единият над моторното отделение, а другият пред купола на танка.

— Не улучи!

— Знам! Стой мирно, мамка ти...

Съюзническият танк маневрираше между дупките от снарядите и разбитите сгради, като стреляше непрекъснато по съветските машини. Мазурин внимателно следеше пътя на вражеската машина и го издебна на открит участък. Миг по-късно към небето се устреми стълб от пламък и метални фрагменти. Преди Павел да успее да поздрави своя мерач се чу „дранг“... вражески снаряд рикошира в бронята на купола.

— Откъде... и отново — „дранг“! Нов снаряд удари по бронята на руския танк.

— Стрелят по нас — изкрещя Мазурин — Някой вижда ли копелето?

Серегатов трескаво въртеше панорамата, докато Мазурин се визираше през танковия прицел, опитвайки се да определи откъде ги обстрелват. Ако продължаваше така, рано или късно някой снаряд щеше да пробие и без това отслабената и повредена броня. Колкото и да е странно, пръв успя да забележи врага механик водача Бабич.

— Виждам го — право пред нас е, другарю командир, скрил се е зад останките на товарните камиони!

Павел насочи панорамата в указаната посока и наистина различи прикрилия се зад скелетите на автомобилите съюзнически „Гепард“. От оръдието на „Гепарда“ изскочи пламък и миг по-късно бронята на Мамута закърня от поредното попадение.

— Това капиталистическо говедо, разби автоматичните стабилизатори! — Мазурин се бореше с ръчките за насочването на оръдията.

— Бронебойни, живо!

Двамата пълначи не чакаха второ подканване, знаеха, че от това зависи животът им.

— Готов! Готов! И Мамутът се разтърси от изстрелите. Снарядите се врязаха в останките на камионите, и губейки голяма част от скоростта си, безвредно рикошираха в челната броня на „Гепарда“.

— Льоша — изкрещя Павел — Трябва да го разкараме от укритието му, иначе ни е спукана работата!

— Два фугасни, бързо! — заповяда, без да се отлепя от прицела Мазурин. — И веднага след това два бронебойни високо експлозивни. — Мазурин внимателно настройваше мерника, без да бърза и обръща внимание на отново рикоширания снаряд. Прицели се в основата на това, което бе останало от товарните автомобили, и натисна спусъка. Сдвоеният взрив на фугасните снаряди буквално размята остатъците от камионите. „Гепард“-ът побърза да напусне разрушеното укритие. Но Мазурин очакваше този ход, двамата зареждащи вече бяха натикали снарядите в оръдията. Единственото, което оставаше, бе да се сложи кръста на мерника върху танка и да се натисне спусъка. Единият снаряд улучи веригата и я разкъса, а вторият попадна между последната двойка задни колела, разбивайки бензиновия двигател. Танкът пламна като запалка „Зипо“. Миг по-късно екипажът му започна да се „измъква“ навън, където гъмжеше от куршуми и шрапнели. Павел въздъхна с облекчение, избърса потта от челото си и отново се залепи за панорамата в търсене на нови цели, но такива не бяха останали. Руснаците бяха загубили три танка и пет БТР-а, но загубите на съюзниците бяха още по-големи — повече от 15 бронирани машини. Бяха разбили контраатаката на съюзниците. Докато наблюдаваше как танковете му продължават да минават през дупките, направени в стената, забеляза как един съюзнически минен комбайн за добив на орр се вмъкна между танкове и спокойно мина през стената. Никой от руснаците не го забеляза и преди Серегатов да успее се намеси комбайнът, необезпокояван от никого се скри между димящите силози за орр. Смело копеле! Или по-скоро, отчаяно — помисли си с уважение Павел. — Трябва да имаш железни топки или да си безкрайно нагъл, за да се решиш на това.

— Другарю майор! — повика го по вътрешната връзка Французов — Ракетчиците докладват, че са презаредили и са готови да

открит огън по Ваше усмотрение. Чакат само целеуказание.

— Най-после една добра новина. Предай им, че основните цели са танковия завод... кой знае още колко танкове може да има там — помисли си Павел — казармите и отстъпващите войски на Алианса. Сами да разпределят целите помежду си!

— Разбрано... Казаха, че до няколко минути ще произведат залп.

— Отлично.

Три минути по-късно оставящите димна диря ракети започнаха да падат на територията на базата. Върху корпусите на завода ракетите паднаха една след друга и дълга поредица от експлозии погълна огромните халета. Казарменият комплекс също получи няколко преки попадения и сградите започнаха да горят със задушлив черен дим. Хвърлените бомби от съветските тежки бомбардировачи буквално сравниха със земята добре укрепения централен участък на фронта, разчиствайки пътя на съветските механизирани части. Дезорганизираните и паникьосани съюзнически войници бягаха, оставяйки позициите си. Между горящите сгради на базата се лееше непрекъснат поток от танкове, камиони, войници, джипове, БТР-и и всички се бяха устремил към центъра на базата. Там, където знаеха, че е единственото им спасение — Хроносферата. Без никакво предупреждение от небето започнаха да падат като огнени комети ракети V-2. Част от бойните глави се взривяваха във въздуха, обсипвайки цялата околност с осколки, а тези с фугасен заряд се взривяваха, след като проникнеха дълбоко в земята, правейки огромни кратери. Съветската реактивна артилерия удари с цялата си мощ, но това се оказа недостатъчно. От съюзническата пехота бе останала едва половината, а голяма част от верижните БТР-и и леко бронирани джипове също бяха унищожени. Ракетите оставиха след себе си същинско опустошение, цялата околност заприлича на лунен пейзаж, набразден от кратери и изпълнен с останките на сградите и машините. Пътят за отстъпление се бе превърнал в път на смъртта, но тези, които оцеляха, продължаваха напред, атакувайки ожесточено — ако искаха да живеят трябваше да пробият през съветския заслон. Първи атакуваха съюзническите танкове „Гепард“ и „Булдог“, подкрепяни от М-113 и ракетна пехота. Оцелелите самоходни оръдия също се включиха в боя. Гаубиците обсипаха руските позиции със 155 мм високоексплозивни снаряди, докато ракетчиците изстрелваха

управляемите си ракети, поддържайки атаката на танковете и пехотата. Серегатов напрегнато наблюдаваше развитието на боя, за момента нещата се развиваха добре. Все повече руски бронирани машини и пехота минаваше през проходите, направени в стената, оставаше още малко и капанът щеше да се затвори и съюзниците да се окажат в пълно обкръжение.

— Льоша, вляво от командния център, виждаш ли бронетранспортъора с антените?

— Да?

— Прилича на командна машина, може би той координира атаката. Можеш ли да го удариш?

— Ще пробвам, но димът пречи.

— Ако го очистиш, почерпката е от мене. Знаеш, че си държа на обещанията.

— Договорихме се, командире!

Мазурин започна да върти ръчките за управление, докато напрегнато се взираше в мерника, мърморейки си под нос:

— Хитрец си ти, криеш се зад гърбовете на другите, а! Голям дявол се извъди, но нищоооо ще ти намеря цаката! — Пушекът пречеше за точното насочване на двете 120 мм оръдия Байонет, но накрая Мазурин успя да прихване целта и стреля, но не улучи. Трябваша му няколко залпа, докато накрая един от снарядите улучи и вражеският бронетранспортъор избухна в пламъци. В това време противниците продължаваха да напират и атаките следваха една след друга без признаци за отслабване. Съветите търпяха тежки загуби, ситуацията ставаше напечена и това разтревожи Серегатов не на шега.

— Тук Чук 1! Не им позволявайте да стигнат до Хроносферата! Повтарям, не им позволявайте да стигнат до Хроносферата! — Преди да даде още разпореждания, по общата радиочестота се чу тревожният вик:

— Внимание! Внимание! Въздух, хеликоптери от север! Съветският танков командир, който изпрати предупреждението, успя да изстреля един откос със зенитната си картечница миг преди ракетата „Hellfire“ (адски огън) да удари танка, отнасяйки купола и доблестния офицер. Командирът на базата бе хвърлил в боя последния си резерв, своя коз — осем боядисани в масленозелено ударни хеликоптери „Апачи“. Боят се водеше на територията на базата, и за да

могат да атакуват, хеликоптерите трябваше да се приближат — сградите им пречеа. Разделиха се — четири от машините предприеха фронтална атака, обсипвайки съветските сили с облак неуправляеми ракети, последван от пускове на противотанковите „Hellfire“. Бордовите стрелци обстрелваха съветската пехота и бронетранспортъори със своите 25 мм оръдия „Чейн Гън“, нанасяйки им тежки загуби. Втората четворка се раздели на две двойки — машините се прокраднаха и атакуваха от двете страни, опитвайки се да пресекат прииждащите руски подкрепления. Серегатов изригваше поток от псувни и проклетия, докато активираше системата за насочване на ракетните установки от двете страни на купола. Съветите нямаха толкова леки и компактни противовъздушни ракети „Ред Ай“ като тези, които използваше съюзническата пехота. Единственото въздушно прикритие на войските се осъществяваше от тежките ракети „Стрела 3“, монтирани на Мамутите. Екипажите на Т-49 и на БТР знаеха, че ако трябва да чакат помощ, са мъртви, затова всеки караше според известната народна поговорка „всяка коза за свой крак...“, разчитайки на собствените си сили. Хеликоптерите бяха в обсега на тежките картечници и танковите екипажи откриха бесен огън. Павел изчака светлинките, сигнализиращи за готовността на системата да светнат в зелено, хвана най-близкия „Апачи“ в мерника, и когато зумерът за захващане на целта започна да дрънчи, изстреля ракетите. Другите Мамути също се включиха и започнаха да изстрелват едновременно по две ракети. Въздухът се изпълни с ракети и огнени трасета на зенитните картечници. Павел проследи с поглед траекторията на двете ракети и бе възнаграден с гледката на избухващия в огнен облак хеликоптер. Върху друг се кръстосаха няколко пламтящи трасета на зенитните картечници, убивайки пилота. Хеликоптерът започна да се върти неуправляемо, губейки височина и когато перката на витлото закачи земята машината избухна в пламъци. Още един „Апачи“ получи пряко ракетно попадение в десния двигател, пламъкът обхвана първо единия, а после и другия двигател, и въпреки усилията и майсторството на пилота, горящата машина описа огнена дъга и се вряза в развалините на една от електроцентралите. Последователно, една след друга, още три машини се взривиха във въздуха, обсипвайки бойното поле с отломки. Последните две машини завиха, и опитвайки се да избягат, маневрираха ниско над земята,

преследвани от ракетите и зенитния огън. „Апачите“ унищожиха две десетки съветски бронирани машини и нарушиха строя на атакуващата формация. Това позволи на съюзническите танкове и пехота да се приближат плътно и боят се превърна в масово меле, където танковете се обстрелваха от десетки метри, а пехотата влезе в ръкопашен бой. Битката бе достигнала до този етап, когато никой не проявяваше никаква милост към врага.

— Французов, предай на Соколов да прати „Хайнд“-овете — нареди Серегатов, наблюдавайки развитието на боя, и добави: — Имаме нужда от всяка възможна помощ.

— Разбрано, другарю командир. Някакви други заповеди?

— Не, за момента е това. И побързай!

— Слушам!

Павел се зачуди колко време ще им трябва на вертолетите да долетят.

ВСЯКА КОЗА ЗА СВОЙ КРАК...

КАПИТАН МЕРСЕЕВ — ПОЗИВНА „ЯСТРЕБ 1“

Сергей въздъхна с облекчение, все пак щеше да е несправедливо ако някой снаряд му отнесеше задника, след като честно изпълни дълга си към партията, народа и другаря Сталин. Време беше да се погрижи за себе си. Придърпа ремъците на парашута и белия купол се сплеска от едната страна, отдалечавайки го от битката. Насочи се към близката гора, намираща се върху единия от хълмовете, заобикалящи базата. Когато до земята оставаха по-малко от сто метра осъзна, че приземяването в гора не е добра идея, но вече нямаше избор. Стисна крака, и шепнейки молитви към всевишния, прикри най-важната си част от тялото си, топките. По пътя към земята обра доста клони и горичката се огласи от викове, примесени с охкания и пъшкания... оххх... аххх... мамка му... аааааааа. Рязък тласък го спря и Сергей остана да виси на предпазните колани на пет метра от земята. Чудеше се какъв е шансът да си счупи краката ако разкопчае коланите и скочи, но шум от стъпки го накара да посегне към кобура с офицерския ТТ-43.

— Стой, не мърдай! Още едно движение, мръсно империалистическо куче, и ще те пратим на оня свят!

Мерсеев веднага вдигна ръце и бавно завъртя глава и изгледа двамата пребледнели тиловаци с омърляни униформи.

— Тъпаци, как смееете да заплашвате офицер от съветските ВВС! — свирепо им кресна Мерсеев.

— Но, но... ние, другарю командир... — смънкаха страхливо двамата войници, сваляйки дулата на автоматичните си винтовки СКС.

— Какво чакате! Помогнете ми да сляза, и ме заведете до щаба на полковник Соколов!

Двамата тиловаци се засуетиха, и с доста викане и подканяне, успяха да го свалят от дървото. Оставаше само да се добере до щаба на Соколов. Шумът от реактивни двигатели го накара да погледне към

небето. Над главата му, в посока североизток, поели курс към дома в групи или поединично прелитаха последните съветски самолети.

БЛИЗКА ВЪЗДУШНА ПОДДРЪЖКА

ТАНКОВ КОМАНДИР ПАВЕЛ СЕРЕГАТОВ

1953 Г. ГРАД ВАЛЯДОЛИД, ИСПАНИЯ

Политическото ръководството бе преценило, че инженерите и техниците, които придружаваха експедицията, са твърде ценни кадри, за да бъдат рискувани и транспортирани напред-назад с бронетранспортър. Затова на три от десантните кораби бяха монтирани вертолетни площадки — една за транспортния Як-24 и две за ескорта му от ударни Ми-24. Когато техниците бяха доставени до местоназначението си, бойните вертолети останаха паркирани на импровизираното фронтово летище само на няколко километра от фронта. Силуетите на двете петнисто камуфлажни десантно щурмови машини се появиха от дима, завихряйки с перки изпълнения с пушек въздух. Ми-24 приличаха на праисторически птеродактили или двойка лешояди, дебнещи своята плячка. Носейки се ниско над бойното поле, „Хайнд“-овете се намесиха в разгара на боя и използваха изненадата. Атакуваха на максимална скорост. Първи в действие бяха използвани противотанковите ракети „Скорпион“ и НУРС-овете, техни жертви станаха два съюзнически танка и един БТР. Сближавайки се с врага, стрелците преминаха към картечното въоръжение — четирицевните ротационни картечници ЯКБ — 12.7 мм. За много от пехотинците на Алианса последната гледка, която видяха в живота си, бе пламъкът, който излизаше от носа на съветските „Хайнд“-ове. При скорострелност от почти 5000 изстрела в минута големокалибрениите разривни куршуми просто превръщаха войниците в късове месо, летяха ръце, крака, глави. Обикновено получените тежки рани бяха несъвместими с живота. За по-малко от минута почти изцяло бе анихилиран един взвод пехота, след което двата Ми-24 се развърнаха за нов заход. Вражеските бойци се пръснаха в търсене на укрития, оставяйки танковете без пехотно прикритие. Никой не искаше да

остане на открито, и затова повечето се скриха полуразрушените сгради на казармата и командния център. При втората атака Ми-24 срещнаха ожесточен отпор. Няколко джипа и бронетранспортъора откриха огън, но снарядите и куршумите рикошираха от тежко бронираните корпуси на съветските вертолети. Ракетчиците, които успяха да се укрият в казармите, също изстреляха няколко ракети „Ред Ай“. Голямото количество горящи машини и сгради пречеха на ракетите да захванат целта и повечето просто пропуснаха. Но две все пак прихванаха топлинната сигнатура от двигателите на единия „Хайнд“, и оставяйки димна следа, се насочиха към него. Пилотът забеляза опасността в последния момент и се опита да избяга, правейки дълбок вираж, но ракетите просто не му оставиха шанс. Миг по-късно там, където бе вертолетът избухна ярко оранжево кълбо и от небето се посипаха останките на машината. Вторият Ми-24 бе по-голям късметлия и успя да избегне участието на събратя си. Предупреден, пилотът навреме активира заглушаващите устройства и започна да отстрелва топлинни капани докато машината се прикриваше зад това, което бе останало от сградите. Съветските войски подложиха на кръстосан огън съюзниците, докато затягаха клещите на обкръжението около тях. Останали без прикритието на ракетната пехотата, приклучени между руините, съюзническите танкове и бронираните машини станаха лесна плячка на съветската щурмова пехота — огнеметчиците и гранатометчиците. Мамутите и Т-49 с масиран огън на оръдията си разбиха и последната щогоде организирана атака, последния етап на битката си бе чиста проба клане. Оцелелите вражески бойци се бяха окопали в казармения комплекс, откъдето продължаваха да водят автоматичен и ракетен огън по руснаците. Докато руската пехотата се опитваше да се приближи достатъчно, за да щурмува, танковете, започнаха да се пристрелват по този последен бастион на съпротива в базата. Всички вече бяха забравили за оцелелия Ми-24, когато той отново се появи на сцената, пилота му бе ас и се славеше сред колегите си с това, че е хазартен тип. Озлобен за загубата на колегата си, с когото бяха близки приятели, той бе твърдо решен да си отмъсти. Машината за момент изчезна в димния облак на ракетния залп и секунди по-късно цялата фасада на казармата избухна в разривите на 57 мм НУРС-ове. Ракетите се взривяваха в стените и прозорците, като осколките буквално насякоха тези от

войници, които се криеха зад тях. Бордовият стрелец разстреля прозорците с дълги откоси на своята скорострелна картечница. Внезапната атака на машината и артилерийската поддръжка позволи на руските бойци да се приближат достатъчно и струите на огнеметите започнаха да заливат сградата с напалм. Обезумелите съюзнически войници изскачаха от горящата сграда в опит да се спасят, но веднага биваха разстрелвани от съветските автоматчици.

Серегатов издаде необходимите заповеди и съветските щурмоваци обезопасиха Хроносферата, блокирайки всички пътища към нея. Бе спечелил битката, но не изпитваше триумф, само чувство за вина заради тежките загуби сред войниците си, както и умора, смъртна умора. Отвори командирския люк и се подаде до кръста навън. Първото, което усети и буквално го удари в носа, бе миризмата. Победата имаше горчивия привкус на барутен нагар и кръв, зарадва се, че сутринта не бе закусвал. Въздухът бе пропит с отвратителната миризма на изгоряло човешко месо и нафта. Свали шлема си и избърса с него потта от челото си, но така само размаза черните барутни сажди по лицето си. Дори родната му майка нямаше да го познае, с това лице спокойно можеше да мине за негър, но не и за бял човек. Навсякъде, докъдето му стигаше погледа, се виждаха разхвърляните по бойното поле разбити корпуси на бойните машини и купища човешки трупове между тях. Гледката не бе от приятните. По-скоро беше мрачна, потискаща и донякъде сюрреалистична. Един руски Т-49 се бе сблъскал челно с един съюзнически бронетранспортьор М-113, двете машини стояха като паметник на противостоянието на Изтока и Запада. По-нататък стърчеше обгорялата опашка на един АН-64 „Апачи“. Най-близко до него бяха два съветски Т-49, единият изглеждаше цял и непокътнат със задрани люкове и вдигнати към небето оръдия. Само ако човек се вгледаше по-внимателно можеше да види коварните дупчици, оставени от кумулативните струи, пробили бронята и убили екипажа. Другата машина продължаваше да дими, а наполовина подадените от люковете тела на мъртви танкисти горяха. В далечината все още се чуваха единични изстрели и откоси, докато руснаците добиваха последните огнища на съпротива. Павел изпитваше някакво тревожно чувство и не можеше да разбере каква е причината. Във въздуха се носеше едва доловимо нискочестотно бръмчене, което все повече се усилваше. Огледа се в опита да открие

откъде идва звукът, усети как косъмчетата по кожата и главата му настръхват, наелектризирани от статичното електричество. Тогава забеляза, че нещо нередно става с Хроносферата, въздуха около нея трептеше и бе изпълнен със слабо синкаво сияние, което все повече се засилваше. Хората, които бе изпратил да я охраняват, изглеждаха като мравки на фона на гигантското съоръжение. С дължина от половин километър Хроносферата имаше вид на черен пресечен цилиндър, опасан по цялата дължина с енергийни кабели и тръби на охлаждащата система. Един техногенен кошмар, породен от болния мозък на някой инженер или зъл гений като Айнщайн. Имаше нещо зловещо в нея, сякаш със самото си съществуване предизвикваше физическите закони на природата. Серегатов изпитваше искрено отвращение и подсъзнателен страх от това чудо на инженерната мисъл. Не знаеше, че скоро страховете му ще се сбъднат.

КОМАНДАНТЕ ДИЕГО ДЕ ВЕГА

БАЗА НА АЛИАНСА „КОНКИСТАДОР КАБЕСА ДЕ ВАКА“. ИСПАНИЯ 1953 Г.

Де Вега не обръщаше внимание на треперещия таниенте. Знаеше, че той, както и всеки от персонала на базата, са обречени. Бе заповядал на всичките си резерви да атакуват, за да забавят предвижването на руските части. Сега хората му плащаха с живота си заради решението, което бе взел. Трудно решение, защото осъзнаваше, че лишава хората си и от последната надежда или шанс за спасение. Но просто нямаше друг избор, когато толкова много бе заложено на карта. Съдбата на западната демокрация и целия свят бяха в ръцете му. Това бе единствената правилна постъпка, ако искаше да спаси Испания, народа си, и народите на Европа от лудостта на червения терор! Той трябваше да пожертва себе си и подчинените му войници. Единственото, за което съжаляваше, бе, че никога повече няма да види жена си, както и как расте синът му. Обърна се към озъртащия се страхливо при всяка близка експлозия таниенте.

— Хулио, свържи ме с главния инженер Санчес!

— Си, команданте!

След десетина секунди на тактическия монитор се появи лицето на Санчес.

— Главен инженер Санчес, стартирайте процедура по активиране на Хроносферата!

— Не може, команданте! Нямаме достатъчно акумулирана енергия в главните кондензатори, ще се наруши баланса на полюсите в намотките на Фюрие!!!

— Имате издадена заповед! Изпълнете я, инженер Санчес!!!

— Да, но нооо...!!! Вие не разбирате! Тя ще се взриви! Никой, дори самия Айнщайн, не знае какво ще се случи! Може да се взриви само Хроносферата, само базата, или цялата Земя! Това е огромен риск! Ако си играем с време пространствения континуум, ще има играчка — плачка!

— Инженер Санчес! Отказвате да изпълните пряка заповед на командващия офицер? Това си плаче за трибунал! Във военнополови условия, на бойното поле, присъдата за предателство е само една — Разстрел!

— Си, команданте, ще изпълня заповедта. — въздъхна тежко Санчес — Ще активирам запасните генератори! Но нали знаете, че това са помощни енерго установки. Няма шанс и едно на хиляда да активират Хроносферата.

— Това ми е добре известно, господин главен инженер — и Диего добави по-меко: — Но нямаме друг избор... действайте, Санчес.

Побелелият Санчес обречено козирува, преди да изчезне от екрана на конзолата. Отвън се чу нова поредица от взривове, а през счупените прозорци вятърът донесе миришещия на барут и кордит въздух. В далечината се чуваше почти непрестанно „Урааааааааа... Урааааааа“ — бойният вик на щурмуващата съветска пехота.

— А сега, команданте?! — чу гласа на някого от двамата зад себе си де Вега.

— А сега, caballeros, ще чакаме. Съдбата ни е предрешена. — И без да каже повече дума, Диего пристъпи към панорамния прозорец на командния център, оставяйки двамата стъписани офицери зад гърба си. Застана до разбития прозорец и пред него се откри наистина апокалиптична картина. Земята бе покрита с кратери от ракетите и бомбите. Повечето сгради на базата бяха разрушени или горяха с ярки пламъци. Мастиленочерният дим се издигаше от огромните клади, покривайки половината небе. Навсякъде се чуваше непрекъснато оръжейно артилерийска канонада и писъците на умиращите. Беше

изпълнил това, което му повеляваше дългът, единственото, което му оставаше, бе да умре като истински испански благородник от рода де Вега. Обърна поглед към покритата с дебели тръбопроводи и енерго намотки структура на Хроносферата. От панорамния прозорец на командния център Диего де Вега видя как неравномерните пулсации на енергийното поле, което обхващаше Хроносферата, започват да нарастват все по-бързо. Въздухът трептеше от все по-засилващите се нискочестотни вибрации, прерастващи в непрекъснато бучене. Огромният черен цилиндър на Хроносферата излъчваше ярко непостоянно синьо сияние и все по-бързо избледняваше, губейки характерния син цвят, типичен при формирането на темпорално хроно поле. Прерастваше в болезнено ярка бяла светлина, която ставаше непоносимо заслепяваща. Диего вдигна ръка, за да предпази сълзящите си очи, но въпреки това нетърпима болка изгаряше ретината му, но той не откъсна погледа си от Хроносферата. Миг по-късно тя избухна.

Танков командир Павел Серегатов

1953 г. Град Валядолид, Испания

— Това не може да бъде, всички електростанции са унищожени — помисли смутеният Павел, докато невярващо наблюдаваше за случващото се. Не желаше да повярва, но усещането за опасност го накара да действа, и докато затваряше люка, успя да изкрещи в микрофона:

— Внимание, всички да се укрият. Търсете най-близкото убежище и се скрийте. Миг по-късно Хроносферата избухна. Сферично разпространяващата се ударна вълна отнесе повечето сгради и подмяташе танковете и бронираните машини като консервени кутийки. Топлината на синьото лъчение изпаряваше или стапяше всичко по пътя си, превръщайки земята в стъкло, а машините в полуразтопени късове метал. Фронтът на ударната вълна изкорени близките гори, силата му се запази дори на десетки километри от епицентъра. Звукът от взрива се разпространи на стотици километри, дори се чу в предградия и крайни квартали на столицата Мадрид. На мястото, където беше базата, остана кратер от овъглена черна земя...

кота Нула. Не се чуваха гласовете на птиците, дори вятърът бе утихнал, навсякъде цареше гробна тишина.

НЯКОЛКО ЧАСА ПО-КЪСНО.

БАЗА НА АЛИАНСА, КОТА НУЛА. ГРАД ВАЛЯДОЛИД, ИСПАНИЯ, 1953 Г.

Павел се намираше на границата между съзнанието и безсъзнанието. Червената пелена на болката замъгляваше всичко, единственото, което усещаше, бе болката, всеобхващащата и всепоглъщаща болка. Долавяше приглушения разговор, някой над него говореше.

— Чудно ми е как реакторът не е гръмнал?

Предната част на корпуса е насочена към епицентъра на взрива — се чу поучителен глас — тя е поела ударната вълна и топлинното излъчване. Челната броня на танка е най-дебела. Изобщо какво ви учат, вас снабдителите, освен да крадете и с гъзовете си, друго май не знаете.

— А за какъв дявол ни карат да претърсваме тия полустопени метални гробове. И така е ясно, че няма оцелели, сякаш разкопаваме братски могили или оскверняваме гробове. Освен шепа пепел, друго няма какво да намерим.

— Хе, хе, да не си суеверен, Чуйков? — чу се отново присмехулният глас.

— Не, по дяволите! Това, че съм от колхоза, не значи, че съм неук селянин! Партията казва, че няма Бог, значи няма Бог! — упорито каза Чуйков.

— Внимавай дядо Господ да не те чуе — подразни го другият глас.

— Майната ти!

— Леле колко сте докачливи, вие, тиловаците, сте доста разпасано племе — пак се подигра другият глас.

— Давай да свършваме по-бързо!

— Давай.

Стърженето на метал в метал предизвести отварянето на командирския люк.

— Я, този се е запазил. Прилича на препечените кексчета, които майка ми правеше, когато бях малък.

— Ти си безподобна свиня! — в гласа се усещаше ярост. — Имай малко уважение, всеки заслужава човешко погребение, дори сволоч като теб!

— А ти бе, голям герой се извъди! — подигравателно се изсмя Чуйков.

— Да, за разлика от теб тилов плъх, аз съм помирисал барут.

— И аз изпълнявам дълга си пред родината — възмути се Чуйков.

— О, даааа. Като лъскаш ботуши, лижеш задници и белиш картофи ли?!

Чуваше се учестеното дишане на двамата и нещата отиваха към изясняване на отношенията, кой е крив кой е прав, чрез един от най-древните и ефективни методи — юмруците.

Тогава неочаквано се намеси трети глас.

— Какво става тука, дяволите да ви вземат.

— Тъътъътъ, нищо, другарю сержант!

— Чуйков, размърдай дебелия си задник.

— Но сержант...

— Млъквай и действай, да не те размърдам аз! Провери и другите люкове!

— Слушам!

Дочу се тропане, докато някой се преместваше по корпуса на танка.

— Дима, давай да свършваме по-бързо, скоро се изтегляме и вие с тоя задник сте последните.

— Да, сержант!

— Я изчегъртай нагара да видим бордовия номер. Разнесе се равномерно стържене и след няколко минути Дима докладва:

— 001.

— Къде блеете бе, тъпаци, това е тактическият номер на командирския танк! Проверете всички! Проверете дали някой от тях още диша!

Следващото, което усети Серегатов, бе чуждото докосване и светът му избухна в болка. Започна да стене слабо и го чуха.

— Това е командващият, и още е жив! Дима, бий му инжекция епинефрин. Чуйков, дай ми радиостанцията веднага. — Сержантът бързаше да се свърже с щаба и единственият оцелял офицер от висшия команден ешелон, участващ в атаката и отговорен за провеждането на операцията.

— Полковник Соколов? Да? Тук е сержант Егоров, намерихме командващия в много тежко състояние. Бере душа, но още е жив, не съм медик и не знам как да му помогна. Да чакаме вертолета, разбрано, след колко време? Десет минути, да, добре ще бъде изпълнено.

— Ей, вие двамата, елате да ми помогнете — заповяда Егоров — внимателно! По-внимателно, това не ти е чувал с картофи Чуйков. Трябва да го измъкнем от купола и да потърсим някое равно място за площадка за вертолета. Времето ни е кът.

— Дима, срежи кабела на шлемофона и без резки движения. И тримата войници много внимаваха докато вадеха Павел от танка, но всяко докосване до обгорялата кожа гореше Серегатов като адски огън и той непрекъснато стенеше. Обгоряла му униформа бе на въглен и се разпадаше докато го носеха към площадката, откъдето щеше да го вземе вертолетът. Целият път дотам му се стори като една безкрайна агония. На моменти губеше съзнание и не знаеше нито кой е, нито къде се намира. Последното нещо, което чу, преди да изпадне в безсъзнание, бе звукът от свистенето на перките на приземяващата се машина.

Близка среща с генералисимус Йосиф Висарионович Сталин. Москва, 1953 г.

Първото, което видя, когато отвори очите, бе таванът, белият таван. Известно време просто се взираше с разфокусиран поглед в тавана, без да може да разбере нищо. Времето за него сякаш бе спряло и мислите му се точеха безкрайно бавно. Мъчителната болка от усещането, че гори жив, бяха изчезнали, имаше чувството, сякаш се носи във въздуха. Започна да изучава стаята, в която се намираше. Лежеше в легло, гърдите и ръцете му бяха бинтовани и бе завит с бели чаршафи, таванът бе бял, стените, дори подът, всичко бе бяло. Имаше нещо познато в обстановката, всичко изглеждаше толкова бяло и стерилно. Трябваше му известно време, за да осъзнае къде се намира, и тогава го осени — болница; намирам се в болница — помисли си Павел. Докато изучаваше стаята, погледът му се засече с две добродушни очи, намиращи се зад дебелия стъкла на очила с рогова рамка. Това, че не е сам в стаята, го изненада и той се опита да каже нещо, но от устата му излезе само хриптене. Усещаше гърлото си пресъхнало, бе жаден и му се пиеше вода. Непознатият вдигна ръка в успокоителен жест и се приближи към леглото. Серегатов внимателно разгледа човека срещу себе си. Бе старче, дребно мършава старче, облечено в бяла престилка, която му седеше като на закачалка. Имаше плешиво теме и дълга бяла брада, с която донякъде приличаше на Дядо Мраз. Такъв, какъвто Павел си го представяше в детските си години. Движенията и стойката говореха за жизненост и скрита енергия в дребното мършава тяло. Първи заговори непознатият:

— Здравейте, млади човече, как се чувствате? Не, не, ако не можете да говорите, не си правете труда, при нас сте от почти две седмици и смея да забележа, че имате забележителен, просто уникален напредък...

— Кой... — опита се да каже, хриптейки Серегатов.

— О боже, наистина, къде са ми маниерите — затюхка се старчето — Моето име е професор доктор Пирогов и аз съм Ваш отговорен лекар. Възложиха ми Вашия случай от най-отгоре и посочи с показалец тавана. Намирате се в Първа градска болница на Москва в отделението за особено тежки случаи.

— А аз...

— Спокойно, не се напрягайте — оставете ме аз да говоря. Когато Ви докараха при нас, бяхте в много тежко състояние — почти 70 процента изгаряне на кожата, счупени ребра, вътрешни кръвоизливи и няколко по-леки фрактури, които не си заслужава да споменавам. Аз и колегите ми мислехме, че няма да доживеете и до сутринта, не, не искам да Ви обидя — побърза да го увери старчето. — Или пък да Ви засегна по какъвто да било начин. Но разбирате ли — започна да мънка проф. Пирогов — повечето от раните Ви просто бяха несъвместими с живота. Никой не очакваше да оживеете, а вие не само оживяхте, но и започнахте да оздравявате. Счупените кости и раните ви започнаха да зарастват и то със скорост, която е непостижима за нормалния човешки организъм. Вие сте истинско медицинско чудо! — възбудено обясни старчето, докато ходеше напред-назад из стаята. — Целият ми екип и аз си блъскахме главите какво става и нищо не можехме да разберем. Такива светила като професор Светлов и д-р Гришов не можеха да дадат логично обяснение какво всъщност става. Изпратихме проби от вашата кръв и тъкан в Сибирската биологичната лаборатория (на името другаря Киров). Резултатите, които получихме, бяха невероятни — продължаваше да жестикулира разпалено проф. Пирогов. — Вие сте може би едно от най-великите медицински открития. Изследванията показаха, не само че клетките Ви регенерират тъканите с невероятна бързина, но и че не дават признаци на стареене.

— Тоест аз съм безсмъртен?! — попита ошашавеният Павел.

— Безсмъртен, хммм, интересен въпрос... — замисли се за момент старчето — По-скоро не, няма такова нещо като пълно безсмъртие, според мен остарявате, но много бавно. Представете ли си какви перспективи се откриват пред човечеството ако разберем каква е причината за Вашия случай! — разпалено говореше докторът.

Спомените неочаквано се върнаха, ярката синя светлина, която проникваше дори през дебелия броне на Мамута, сякаш това не беше един метър металокерамика, а кристално прозрачно стъкло.

— Хроносферата — прошепна все още зашеметеният Павел.

— Хроно — какво...? — учуди се Пирогов.

— Нищо докторе, колкото по-малко знаете, толкова по-добре ще спите.

— Но Вие не разбирате, млади човече... — опита се да протестира Пирогов.

В този момент вратата рязко се отвори и двама непознати мъже влязоха в стаята. Неканени гости с внимателен поглед огледаха болничната стая, фиксирайки с поглед ту Павел, ту доктор Пирогов. На каменните лица не трепваше и един мускул, и двамата бяха едри, облечени в черни кожени шлифери и шапки с широка периферия. Младият носеше куфар. Груби и безцеремонни... Павел физически усещаше излъчваната от тях опасност. Така можеха да се държат само чекистите, хората на Надя Зеленкова. НКВД му бяха дошли на гости — едва ли да му връчат букет цветя и картичка с пожелание за скорошно оздравяване.

— Какво си позволявате! Да влизате така в стерилно болнично отделение! — опита се да се възмути Пирогов.

— Спокойно професоре, ние ще се погрижим за него. — кимна към Серегатов по-старият чекист.

— В такъв случай аз свалям цялата отговорност за здравето на пациента от себе си — измънка професорът, забил поглед в пода на стаята.

— Ставай командире, време е да тръгваме. — Младият чекист остави куфара, който носеше на леглото и извади от него чисто нова офицерска униформа.

— Андрей, помогни му да се облече — напътстваше старият чекист, докато палеше цигара „Беломор канал“. Във въздуха се разнесе острата миризма на долнокачествен тютюн. В болницата бе забранено да се пуши, но д-р Пирогов не смееше да направи забележка на този опасен човек. Твърде много хора бяха изчезнали в тъмниците на НКВД и докторът не искаше да бъде един от тях. Въпреки болката и грубото отношение, с помощта на младия чекист Павел успя да навлече униформата върху бинтовете. Сам не можеше да се изправи, поради което двамата чекисти го подхванаха под ръце, вдигнаха го и го понесоха надолу по етажите. Краката му едвам докосваха стълбищата, докато се спускаха по четири етажа. Излязоха през централния вход и студения сутрешен въздух накара Серегатов да настръхне. Слънцето още не бе изгряло и столицата бе потънала в тишина. Единственият звук идваше от работещия двигател на черната като нощ лимузина „Чайка“. Светлината от последните утринни звезди се отразяваше в никелираната броня на чакащата кола. Настаниха го по средата на луксозното купе, а чекистите седнаха от двете му страни. Колата

потегли с тихо бръмчене и се понесе по притихналите московски улици. Павел гледаше притихналия град през прозореца и се чудеше накъде го водят — доколкото можеше да се ориентира — в район Задмоскворечие. Шофьорът пресече Големия Устиновски мост над Москва река и караше по крайбрежния Московоречен булевард. Ако завиеха надясно по Китайградския площад, което бе и най-прекия път към улица Люблянка, знаеше — песента му бе изпята. Рядко някой излизаше от подземията на НКВД жив. Когато колата продължи по Кремълския крайбрежен булевард, Павел въздъхна с облекчение, може би и този път щеше да отърве кожата. На няколко пъти се опита да заговори придружителите си, както и шофьора, но и тримата мълчаха като риби. По-голямата част от Москва бе тъмна, но в Кремъл тук-там светеше. Неслучайно имаше поговорка, че Кремъл никога не спи. Колата влезе на територията на Кремъл през Спаската порта, продължи успоредно на стената, мина покрай Архангелската и Благовещенската катедрали и се насочи към Големия кремълски дворец, където живееше Сталин. На няколко пъти кремълската охрана ги спира, за да проверява документите им. Накрая спряха отстрани на двореца и минаха през една малка врата, охранявана от войници в полева униформата на НКВД. Провериха документите им за последен път и бронираните врати се отвориха, допускайки Серегатов с двамата чекисти в тясната кабинка на асансьора. Спускаха се половин минута, като асансьорът от време на време се разтрисаше. По сметките на Серегатов се бяха спуснали под земята поне на 50 метра — колкото една 15 етажна сграда. Вратите се отвориха и тръгнаха по добре осветен коридор с под от паркет, застлан с дебели персийски килими и мраморни колони, поддържащи тавана. Обстановката бе позната на Павел. И друг път бе идвал тук, на брифинга за поредната мисия, която му възлагаха, но тогава бе влизал през главния вход, а сега, за разлика от тогава, го вкараха през черния вход. Това бе подземният команден бункер на Сталин, в края на коридора ги очакваха двама войници от личната охрана на Сталин. Придружителите му дадоха дебела папка с документите на личното му досие, изчакаха да получат подпис, след което, без да кажат и дума, се обърнаха и си тръгнаха. Дватама войници отвориха масивната дъбова врата с метален обков и гравирана на нея бронзова звезда с кръстосан сърп и чук, и го вкараха в обширната брифинг зала. Обикновено тук получаваше инструктажите

за задачите, които му поставяха отгоре. Войниците помогнаха на залитания от слабост Серегатов да седне в предназначения за него стол, след което се оттеглиха от залата, затваряйки след себе си вратата. В другия край на дългата маса нервно крачеше напред-назад главният секретар на комунистическата партия другарят Сталин, еднолично управляващ и властващ над майчица Русия. Студеният стоманено сив поглед, както и името, което си бе избрал Сталин — мъж от стомана — достатъчно добре го характеризираха. Човек с желязна воля и нито капка милост към тези, за които смяташе, че не са оправдали възложеното им доверие. Отдясно на масата с плътно прилепнала по тялото военна униформа седеше Надя Зеленков — главния директор на съветското НКВД, а отляво, накичил всички възможни награди върху парадния си мундир, бе маршал Георги Куков — началник-щаб на съветската армия. Сталин рязко спря и започна да говори, гласът му бе изпълнен с гняв и ярост.

— Това не трябваше да става! Хроносферата трябваше да е наша! Единственото, което имаме сега, е купчина отломки! Ти, командире, Ти си виновен за това! — Сталин се приведе напред над масата и посочи с пръст Серегатов.

— Той се провали да деактивира радарните центрове — побърза да се намеси Куков. — Вярвам, че е наясно с наказанието за това.

— Изкарайте го навън и го разстреляйте! Махнете го от погледа ми! — нареди вбесеният Сталин, обръщайки се към стената с монтирания в нея огромен екран с картата на Европа.

— Другарю Сталин, командирът не е виновен за разрушаването на Хроносферата! — изненадващо се включи в разговора Надя. — Аз лично следях всяко негово действие.

— Тогава кой е виновен?! Ясно е, че командирът е виновен! — попита Куков. В гласа му се усещаше леко паническа интонация.

— Не, другарю — усмихна се отмъстително Надя. — Вие сте този, който се провали, вие не уведомихте командира за съюзническия радио център, който се намираше близо до базата.

В залата настъпи мъртвешка тишина.

— Това... истина ли е, Куков?! Наистина ли е имало четвърти трансмитер?! — тихо попита Сталин с трудно прикрита заплаха в гласа.

Куков сякаш се смали и потъна в коженото кресло. Лицето му побеля и за момент дори Серегатов го съжали, но това бе само за миг. След това Павел си припомни, че това е човекът, който искаше да го обвини за собствените си грешки. Грешки, наказвани с разстрел.

— В началото не го знаехме със сигурност... че има четвърти трансмитер. Но, да... — опита се да се оправдае с треперещ глас Куков, когато Сталин се приближи зад гърба му и обви с ръце врата на Куков, стискайки силно. Куков започна да хърка, опитвайки се да се освободи, очите му изскочиха от орбитите, докато се опитваше да поеме дъх. Павел гледаше като омагьосан как краката на Куков се подмятат, ритайки масата. Надя наблюдаваше сцената спокойно и с неприкрито задоволство.

— Ти ме разочарова, Куков — със съжаление и тъга каза Сталин и с едно рязко движение счупи врата на Куков. Павел наблюдаваше разигралата се пред него сцена и осъзнаваше, че е бил на косъм от смъртта. Задъханият от борбата Сталин се изправи и с отвращение блъсна трупа на Куков на пода, сядайки на неговия стол. Лицето му бе почервенияло от възбуда и праведен гняв. Самият факт, че някой се е опитал да го излъже, го вбесяваше. Обърна се към Надя.

— Ако Хроносферата няма да е наша, то тогава нека да бъде погребана заедно с останките на съюзническите кучета! Къде са те, Надя! Къде е оперативната им база?!

— Проследихме сигнала от предавателя на Айнщайн. Преместил се е на брега на Англия, там трябва да е командният център. — отговори Надя, малки капчици пот бяха избили по челото ѝ.

Сталин се обърна към Серегатов и го погледна право в очите.

— Командире, приеми, че с тази мисия е и твоето изкупление! Ти ще водиш атаката над вражеския военен щаб! Изравни го със земята! Унищожки завинаги всяка следа от Алианса!

— Но другаря командир... — опита се да възрази Надя на Сталин.

— Продължи, другарко — изкрещя вбесеният от намесата Сталин — и ще се намериш на пода до Куков. Лицето на Надя пребледня и тя се сви в коженото кресло. Серегатов бе чувал, че тя и Сталин са любовници, но реакцията на диктатора доказваше, че никой не можеше да се спаси от гнева му, дори неговите най-близки хора.

Сталин се обърна към Серегатов, в погледа му играеше фанатичен блясък:

— Събери ударен отряд! Господството на Съветския съюз над света е наша съдба!

Серегатов не помнеше как е напуснал залата, придружаващите го войници го поддържаха, за да не падне от слабост. Едва сега осъзнаваше, че бе оцелял, и че му бяха възложили нова задача, още по-трудна. Серегатов бе наясно с текущото положение и баланса на силите. Руснаците бяха завладели почти цяла Европа, но съюзниците бяха унищожили стратегическите запаси от нервно парализиращ газ, както и ядрената инсталация „Черен конник“ с прилежащите към нея комплекс от силози с балистични ракети с ядрени заряди. Съветите бяха лишени от стратегически оръжия, а Алиансът имаше Хроносферата и Айнщайн. Използвайки я, съюзниците вече на няколко пъти бяха създавали нови оперативни бази дълбоко в тила на съветската армия, ефективно отрязвайки снабдителните линии. Из цяла Европа избухваха бунтове и метежи, подклаждани от местните националисти. Вражеските шпиони и диверсанти взривяваха мостове, жп прелези, снабдителни депа. Актове на саботаж зачестяваха дори на територията на самия Съветски съюз. Павел бе против идеята да използват Айнщайн за примамка, връщайки го на съюзниците, но никой не го послуша. Знаеше, че разковничето бе Айнщайн и проектираните от него оръжия — такива като Хроносферата, фазовия транспорт и хроно танка. Преди няколко месеца ударни части, съставени от хроно танкове, бяха поставили точка на съветското господство в Средиземно море, а по-късно и в Черно море, унищожавайки стапелите и доковете за производство на торпедни и ракетни подводници първо в Италия, а после и в България. Според последната информация съюзниците дотолкова бяха изнагляли, че бойните им кораби плуваха срещу течението на река Волга към Сталинград. Съветите също имаха някои успехи. Волков — най-добрият командос в съветската армия, успя да се промъкне в тестовата фабрика на Алианса, където произвеждаха първата партида фазови транспорти. Завладя единствената експериментална машина и унищожи фабриката, преди да започне производството им. За съжаление съветските инженери така и не получиха пълен комплект чертежи на фазовия генератор, а опитната машина бе унищожена по

време на битката. Собствените секретни разработки на руснаците биваха унищожавани една след друга, или в преки нападения, или от саботажи, извършени от топ агента на Алианса Таня Адамс. Докато вървеше по коридорите на Кремъл, обмисляше наум ситуацията и как ще действа за в бъдеще.

— Владеем голяма част от Европа, което е плюс, но загубихме всичките си стратегически оръжия — нервнопаралитичния газ „Зарин“, атомната бомба, дори излъчвателя на „Желязна завеса“, което е голям минус — въздъхна Серегатов. — Положението не е отчайващо, но е достатъчно сериозно... само ако бяхме успели да превземем Хроносферата. Минало свършено — напомни си Павел, трябваше да мисли за новата задача, ако не искаше да се срещне с взвода за екзекуции на НКВД отблизо. Не знаеше какво бъдеще му бе отредила съдбата. Всичко бе в ръцете на провидението.

Серегатов се сепна, бе задрямал неусетно. Неканените спомени, от далечното минало, които го измъчваха през отминалата нощ, се стопиха като сутрешен кошмар. Осъзна, че е настъпил нов ден или по-скоро нова ера от историята на тяхната многострадална Майка Русия.

На сутринта вече всичко бе спокойно и можеха да излязат от бункера. Според постъпилата от метеорологичния сателит в GPS-а на Алекс информация, бурята бе свършила преди 2 часа. Само тримата излязоха да проверят. Изкачиха се с асансьора до вещевия склад, след което излязоха през стоманената врата навън. Гледката приличаше на лунен пейзаж. Цялата долина бе осеяна с кратери с обгорели краища. На места от високата температура пясъкът се бе превърнал в стъкло. От оставените на милостта на бурята камиони и джипове не бе останало почти нищо, само безформени парчета метал. Тримата застанаха един до друг, наблюдавайки гледката на опустошението. Серегатов се обърна към тях и директно попита:

— Е, какво решихте? Обмислихте ли предложението ми, господа?

— Както вие сам казахте, Павел Сергеевич, такава възможност се явява само един път в живота! аз съм съгласен — каза Алекс — В края на краищата какво толкова рискувам, освен собствения си живот. А така, кой знае, може би ще помогна и на другите нуждаещи се хора!

— Какво пък, според мен вие двамата сте луди! — ухили се Миша и доволно ги потупа по раменете — Но в компания на луди винаги се мре по-весело! А и залогът си струва, цяла една държава да бъде в краката ми! Да, рискът определено си струва! Бройте ме и мене!

Инженера за първи път от доста време се усмихна наистина от сърце.

— Родината, момчета, е нещо, за което си заслужава да се борим или да умрем!

Над главите им силният планински вятър разгони и последните сиви облаци, останали от бурята. И за първи път от десетилетие видяха яркото слънце и къпещото се в лъчите му кристално синьо небе.

— Даааа, Родината си заслужаваше!

Издание:

Автор: Валери Андровски

Заглавие: Изгревът на Червената звезда

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2021

Тип: роман

Националност: българска

Коректор: zelenkroki

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/16357>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.